

காவ்யா

பெண் - மொழி -
புனைவு

டாக்டர். க. பஞ்சாங்கம்

காவ்யா

பெண் - மொழி - புனைவு

(பெண்ணியக் கட்டுரைகள்)

முனைவர் க. பஞ்சாங்கம்

PEN-MOZHI-PUNAIVU

ESSAYS ON FEMINISAM

Dr. K. PANCHANGAM

Dept. of Tamil,
Kanchi Mamunivar P.G. Centre
Pondicherry - 605 008.

© **AUTHOR**

First Edition : December, 1999

Published by :

LAKSHMI-SUNDARAM

KAAVYA

16, 17th 'E' Cross
Indira Nagar 2nd Stage
Bangalore - 560 038.
Phone : 080-5251095

Laser Type Setting by :

SRI JAYALAKSHMI GRAPHICS

7, Kutchey Road Mylapore,
Chennai - 600 004.

Cover Design by :

MUTHU

Printed at :

MAA PRINTERS, Bangalore.

Rs. 60.00

பதிப்புரை

முனைவர் க. பஞ்சாங்கம், 'பஞ்சு' என்று செல்லமாக அழைக்கப்படுபவர். 'பஞ்சி' விருந்து நூல் வருவதில் என்ன ஆச்சரியம், வந்து கொண்டிருக்கிறது.

இவர் பல தளங்களில் செயல்பட்டு வருபவர். எனக்குத் தெரிந்து கவிதை, கதை, விமர்சனம், பத்திரிகை எனத் தொடர்ந்து ஈடுபட்டு வருகிறார், இந்தப் புதுச்சேரி வாசி.

பெண்ணியம் பற்றி இரு நூல்களைக் காவ்யா ஏற்கனவே வெளியிட்டுள்ளது. அவை, கோட்பாட்டுக் கட்டுரைகளின் தொகுப்புகள். பஞ்சுவின் இந்நூல் இவரது பெண்ணியல் கட்டுரைகளின் தொகுப்பாகும். இதனை வெளியிடுவதில் காவ்யா மகிழ்கிறது.

வாசகர்களின் ஆதரவு வளர்வதாக.

- காவ்யா சண்முக சுந்தரம்.

உள்ளடக்கம்

பகுதி - அ

1. ஐம்பதாண்டுகால விடுதலை இந்தியாவில் பெண்களின் நிலை
2. பொருளாதாரப் பின்னணியில் பெண்
3. இளம் பெண்களின் சிக்கல்களும் சமூக நடைமுறைகளும்
4. எய்ட்ஸ் தடுப்பு விளம்பரமும் பெண்ணின் அடையாளமும்
5. பாலியல் உறவில் வன்முறை
6. ஷப்னா ஆஸ்மியுடன் - ஓர் உரையாடல் (மொழி பெயர்ப்பு)
7. தமிழ்த் திரைப்படப்பாடல்கள்

பகுதி - ஆ

8. பெண் - மொழி - புனைவு
9. பெண்நிலை நோக்குத் திறனாய்வு
10. திறனாய்வு : ஆணின் மொழி . . . ?
11. புறநானூற்றில் தாய் - சேய் உறவு
12. சிலப்பதிகாரப் பிரதிக்குள் ஓடும் ஆணாதிக்கக் கூறுகள்
13. தீயவை யாவினும் சிறந்த தீயாள்
14. பாரதிதாசனின் தமிழ்ப் பெண்ணியம்
15. கு. சின்னப்ப பாரதியின் படைப்புக்களும் பெண் பற்றிய புனைவுகளும்
16. பிரபஞ்சனும் பெண் விடுதலையும்

முன்னுரையாக . . .

ஆணைப்பட்ட ஒருவன் பெண்ணியம் எனப்படும் ஒன்றைப் பேசலாமா?

ஆண் மேலாண்மைச் சூழலில் வாழ்ந்து தீர்க்குமாறு விதிக்கப்பட்ட நான், பெண் விடுதலை சார்பாக ஏன் பேசத் திரிகிறேன்? - இப்படியொரு வினாவை எனக்குள் நானே கேட்டுப் பார்த்துக் கொள்கிறேன். பெண்ணியம், தலித்தியம் பற்றிப் பேசுவதெல்லாம் இன்றைய பாணி என்பதனாலா? இந்தப் பாணி இன்றைக்கு எங்கும் எதிலும் அடர்த்தியாய்ப் பரவுகிறது என்பதனாலா? அப்படியென்றால் இவைகளைப் பற்றி இதற்கு முன்பு நான் பேசியதில்லையா? சிந்தித்ததில்லையா? . . . எண்ணிப் பார்க்கிறேன்; என் நினைவுகள் விவரம் தெரியத் தொடங்கிய காலத்திற்குப் பின்னோக்கிப் பாய்கின்றன; நினைவுகளைத் திரட்டிப் பார்த்தால், எப்பொழுதுமே நிறுவனங்களுக்கு எதிராக ஏற்றுக், கொள்ளப்பட்ட மதிப்பீடுகளுக்கு எதிராக, அடைந்த கணத்திலேயே அடைந்துவிட்ட அவைகளுக்கு அடுத்தநிலைக்குத் தாவிச் செல்வதாகத்தான் என் பயணத்தின் தன்மை அமைந்து கிடக்கிறது.

தோளில் பையும், கையில் தூக்குவாளியுமாகக் காலைப் பொழுதில் படிப்பதற்காக மூன்று கல் தொலைவிலுள்ள பள்ளிக் கூடத்திற்கு நடந்து போகும்போது, வழியில் ஓரத்தில் அமர்ந்திருக்கும் பிள்ளையார் முன் குனிந்து வணங்கிப் பக்கத்தில் கிடக்கும் மண்ணை எடுத்து நெற்றியில் பூசிக் கொண்டு மற்ற பிள்ளைகள் நடக்கும்போது, நான் மட்டும், 'டே! நா பிள்ளையாருக்குத் தேங்கா ஒடைக்கப்போறேன் பார்' என்று செங்கல்லை எடுத்து, பெரிய அந்தப் பிள்ளையார் வயிற்றில் பட்டுத் தெறிக்குமாறு எறிந்து விளையாடிய காலம் நினைவுக்கு வருகிறது.

தந்தை இல்லாததால் தாழ்த்தப்பட்ட இனத்தைச் சேர்ந்த ஒருவர்தான் எங்கள் வண்டிமாடுகளை வைத்து எங்கள் வயல்களில் வேலை செய்வார்; மாதக்கூலி அவருக்கு; அம்மா, ஆச்சி (அம்மாவின் அம்மா), அக்காமார், அண்ணன்மார் யாவரும் அவரைத் தொடாமல் கொள்ளாமல் தீண்டாமையைக் கறாராகப் கடைப்பிடித்துக் கொண்டிருக்கும்போது, நான் மட்டும் அவரைத் தொட்டும், அவர் குழந்தைகளைத் தூக்கிக் கொஞ்சியும் விளையாடுவேன்; ஆச்சி பதறித் துடிப்பாள்; மீண்டும் மீண்டும் ஆச்சியைத் துடிக்க வைப்பேன்; பெரியார், அண்ணா என்ற பெயர்கள் எல்லாம் அறியாத

பருவம் மட்டுமல்ல, எங்கள் வீட்டிலும் செஃந்தக்காரர்களிடமும் அவர்களைப் பின்பற்றுகிற பெரியவர்கள் யாரும் இல்லை; பிறகு எப்படி இவ்வாறு நடந்து கொண்டேன்? இப்படி எதிர்நிலைப்பாடு எடுப்பதே இயல்பான குணமாகும்படி எனக்குள் வடிவமைத்துவிட்ட புற ஆற்றல்கள் எவை?

இந்தச் சமூகத்தின் மேல் சின்ன வயதிலேயே தீராத கோபம் கொள்வதிலிருந்து தப்பிக்க முடியாதபடி என் குடும்பச் சூழல் அமைந்திருந்திருக்கிறது; விவரம் தெரிந்த நாளில் இருந்தே அம்மாவை மேலாடை அணியாத “வெள்ளைச் சீலைக்காரியாகத்தான் பார்த்திருக்கிறேன்; தந்தைக்கு என் வாழ்க்கை வெளியில் இடமில்லை; எல்லாம் அம்மாதான்; அம்மாவிற்கு நினைவுகளால் வண்ணச் சேலை உடுத்திப் பார்ப்பேன்; அம்மா மட்டுமா? அம்மாவுடைய அம்மாவும் இளமையிலேயே வெள்ளைச் சேலை உடுத்தியவள்தான்; அம்மா கைப்பிள்ளையாக இருக்கும்போதே, அம்மாவின் ‘ஐயா’, பனை மரத்திலிருந்து விழுந்து, இடையில் செருகியிருந்த பாளை அரிவாள் இடுப்பில் பாய்ந்து அந்த இடத்திலிலேயே ‘துள்ளத்துடிக்க’ இறந்து போனாராம்; ஆச்சி அழகாய் இருப்பாள்; இப்படியான சூழல் எங்கள் வீட்டில் மட்டுமல்ல; எங்கள் தெருவில் ஒவ்வொரு வீட்டிலும் வெள்ளைச் சேலைகள் காய்வதைக் காணலாம்; இது மட்டுமா?

கால் வலிக்கப் பள்ளிக் கூடத்தில் இருந்து வருவேன்; உதடு, கண் பட்டைகள் எல்லாம் கிழிந்து முகம் வீங்க அக்கா அழுகையோடு வீட்டின் மூலையில் முடங்கி அடைகாப்பாள்; ஒரு வாரம் முழுக்க இப்படியே கிடந்து அழிவாள்; தேறி, வயல் பக்கம் வேலைக்குப் போனால், “எனக்கு வேல பாக்காம, ஒங்க ஆத்தாளுக்குப் போயி வேல பாக்கிறீயாண்ணு” ரோட்டிலேயே மறித்து அடிப்பார் அக்காவைக் கட்டிய மச்சான்; அவள் பெயர்தான் ‘சந்தோசம்’.

இப்படியாகத்தான் “சோக பாவமே” எனக்குப் பிடித்த பாவமாகவும், பாதிக்கப்பட்டவர் பக்கம் சார்ந்து பேசுவதே என் மன அமைப்பாகவும் விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. எனவேதான் போலும் தேசிய அடிப்படையில் பாதிக்கப்பட்டுக் கிடக்கு தமிழ்த் தேசியம் சார்பாகவும், வர்க்க அடிப்படையில் வாழ்விழந்து கிடக்கும் இல்லாதவர் சார்பாகவும், சாதி அடிப்படையில் ஒடுக்கப்பட்டுக் கிடக்கும் தலித்துகள் சார்பாகவும், பால் அடிப்படையில் அடையாளம் இல்லாது தலிக்கும் பெண்கள் பக்கமாகவும் நான் பேசவும் எழுதவும் செய்கிறேன் போலும்.

இத்தகைய ஒரு பயணத்தில் நான் எழுதிய பெண்ணியக் கட்டுரைகளைத் தமிழ்மனப் பரப்பில் விதைக்க வேண்டும் என்ற

எண்ணத்தில் நண்பர் “காவ்யா” சண்முகம் அவர்கள் மனமுவந்து வெளியிட முன் வந்துள்ளார்கள். அவருக்கு என் நன்றி உரித்து; வெளியீட்டு உலகத்தை அறிந்தவர்கள், இந்த ‘நன்றி’யின் ‘கனத்தையும்’ அறிவார்கள்.

இக்கட்டுரைகளைத் தொகுத்து வகுத்து அளிக்கத் துணை நின்ற என் ஆய்வு மாணவிகள் செல்வி சிவ. புவனேஸ்வரிக்கும் செல்வி அறிவழகிக்கும் நன்றி.

உடல்நலம் குன்றிய நிலையிலும், என் இலக்கியம் சார்ந்த வேலைப்பாடுகளுக்குப் பல வழிகளில் துணைநிற்கும் என் துணைவியார் பிரபாவதியை நினைத்து இந்த நேரத்தில் பெருமை கொள்கிறேன்.

வணக்கம்.

புதுச்சேரி
06.12.'99

அன்புடன்
க. பஞ்சாங்கம்

ஆசிரியரின் பிற நூல்கள்

- ஒட்டுப்புல், 1977.
- மத்தியிலுள்ள மனிதர்கள், 1982
- இலக்கியத்தில் தொல்படிவம் (மொ.பு), 1988.
- நூற்றாண்டுக் கவலைகள், 1990.
- தமிழிலக்கியத் திறனாய்வு வரலாறு, 1990.
- சிலப்பதிகாரத் திறனாய்வு - ஒரு பார்வை, 1993.
- பெண்ணெனும் படைப்பு (மொ.பு), 1994.
- மறுவாசிப்பில் கி. ராஜநாராயணன், 1995.
- தமிழா! - பாரதியுடன் ஓர் உரையாடல், 1999.

செவ்வாய் 13/07/2011 11:00 AM
செவ்வாய் 13/07/2011 11:00 AM

பகுதி - அ

“இந்தியச் சமூகத்தில் பெண் குழந்தை ‘வரப் போகிற ஒரு கணவனுக்காக வாழப்போகிற ஓர் அடிமை; அதற்காகத்தான் நாம் தயாரிக்கப் படுகிறோம்’ என்ற மனோபாவத்தை அப்பெண் சிறுமியாக இருக்கும்போதே அடையும் படியாகக் குடும்பத்தின் நிர்வாக அமைப்புகள் அமைந்துள்ளன”

(ப.12)

ஐம்பது ஆண்டுகால விடுதலை இந்தியாவில் பெண்களின் நிலை

தந்தை வழிச் சமூக அமைப்பில் பெண்போர்க்களத்தில் தூக்கிச் செல்லப்பட்டிருக்கிறாள்; பரிசுப் பொருளாக வழங்கப்பட்டிருக்கிறாள்; ஆடவர் சபையில் ஏலமாக விடப்பட்டிருக்கிறாள்; அரண்மனையின் அந்தப்புரங்களுக்கு அடிமையாக விற்கப்பட்டிருக்கிறாள்; அரசியல் ஒப்பந்தங்களில் பேர்பொருளாகப் பேசப்பட்டிருக்கிறாள்; சூதாட்டங்களில் சூதுப் பொருளாக வைக்கப்பட்டிருக்கிறாள்; கலை இலக்கியங்களில் சந்தைக்கான அழகுப் பொருளாக வடிவமைக்கப்பட்டிருக்கிறாள்; இத்தகைய வரலாற்றுச் சூழலில் விடுதலைக்குப் பிறகு நவீன இந்தியாவில் பெண்களின் நிலையில் எந்த அளவிற்கு மாற்றம் நிகழ்ந்து கொண்டிருக்கிறது என்பதை இந்தக் கட்டுரையில் சுருக்கமாகப் பார்ப்பதற்கு முயற்சி மேற்கொள்ளப்படுகிறது.

பெண்களின் நிலையில் ஏற்பட்டுக் கொண்டிருக்கும் மாற்றங்களைக் கல்வியில், பொருளாதாரச் சூழலில், பாலியல் உறவில் (குடும்ப அமைப்பில்), அரசியல் வாழ்வில், சமயச் சூழலில் சட்டத்துறையில், என்று பிரித்து அறியும் போது உண்மையான தெளிவு கிடைக்க வாய்ப்பு இருக்கிறது; முதலில் கல்வியில் நிகழ்ந்து கொண்டிருக்கும் மாற்றங்களை இங்கே காணலாம்.

அதிகாரம் அறிவினால் கட்டப்படுகிறது என்பதால், இயற்கையாகவே ஆண்-பெண் உறவு முறையில் ஏற்படும் அதிகாரப் போட்டியில், தனது அதிகார மேலாண்மையைக் கட்ட முயன்ற ஆண் மையைச் சமூகம், முதலில் பெண்ணுக்கான அறிவு வளர்ச்சியைக் கட்டுப்படுத்தப் பல தந்திரங்களைக் கையாண்டுள்ளது; மேலும், பால்யவிவாகம், கற்புக்கோட்பாடு, தாய்மையைக் கொண்டாடுவது, குழந்தைப்பேறு என்று பெண்களுக்குக் கற்பிக்கப்பட்ட வாழ்க்கைமுறை, அவளது அறிவு வளர்ச்சிக்குத் தடையாக அமைந்தன; குறிப்பாகப் பால்யவிவாகம்

அறிவைத் தரும் கல்வியைப் பெறுவதிலிருந்து பெண்ணைப் பெரிதும் விலக்கி வைத்து விட்டது; “வளர்ந்த இளம்பெண்கள் கூட்டம் கூட்டமாகப் புத்தமடத்திலும் சமண சமயத்திலும் சந்நியாசிகளாகச் சேர்வதைத் தடுப்பதற்காகத்தான், இந்தியச் சமூகத்தில் பால்ய விவாகம் கொண்டுவரப்பட்டது” என எழுதுகிறார் பி. குப்புசாமி (B. Kuppusswamy, social Change in India)

இவ்வாறு அறிவு வளர்ச்சிக்கு ஆதாரமாக அமையும் கல்வி பெறுவதை ஆண் சமூகம் தனதாக்கிக் கொண்டது மட்டுமல்லாமல், “பெண்ணறிவு என்பது பேதமைத்து”, “பெண்ணுக்கு அறியாமையே அழகு” என்றும் புனைந்து விட்டது; பெண்ணை ‘இருகால் முளைத்த ஒரு நடமாடும் கருப்பை’ - என்றே நினைக்க வைத்துவிட்டது; இத்தகைய இந்தியப் பெண் நிலைமை, இந்தியாவை ஆண்ட ஐரோப்பியரின் “கல்விக் கொள்கையினால்” பெரிதும் மாறத் தொடங்கியது; ஐரோப்பியர் கல்வியை ஜனநாயகப்படுத்தினர்; சாதி, மதம், பால், வர்க்கம், இனம் என்கிற வேறுபாடு இல்லாமல் அனைவர்க்கும் கல்வி என அறிவித்தனர்; அதுவும் ஒரே மாதிரியான கல்வி என்றனர். இந்த ஒரு கல்விக் கொள்கைதான் இந்தியச் சமூகத்தில் பெரும் மாற்றங்களும் சிந்தனைப் புரட்சிகளும் ஏற்பட வழி கோலிற்று. 1986இல் அமைத்த தேசியக் கல்விக் கொள்கை (National Policy of Education) கல்வியின் மூலமாகத்தான் பெண்களுக்கான அதிகாரத்தளத்தை உயர்த்தலாம் எனப் பெரிய அளவில் பரிந்துரை செய்துள்ளதையும் இந்த இடத்தில் நினைவில் கொள்ளலாம்.

ஐரோப்பியர் இந்தியாவிற்குள் வருவதற்கு முன்பு கிட்டத்தட்ட பெண்களுக்கான முறையான கல்வி இந்தியாவில் அறவே இல்லை; சென்னை போன்ற சில இடங்களில் மட்டும் ஒரு விழுக்காடு இருந்துள்ளது. (R.K. SAPRU (Ed), Women and development, P. 278). இந்தச் செய்தி கல்விக்கும் ஆணாதிக்கச் சமூகத்திற்கு முள்ள உறவை அப்பட்டமாக வெளிப்படுத்துகிற ஒன்றாகும். ஆங்கில அரசினாலும் கிறித்துவப் பாதிரிமார்களின் மதத்தொண்டு காரணமாகவும் பெண்களுக்கான கல்விமுறை அமைப்பு ரீதியாக ஏற்பட்டுள்ளது; 1820 இல்தான் முதன் முதலில் வங்காளத்திலும் பம்பாயிலும் பெண்களுக்கான பள்ளிக்கூடம் ஏற்படுத்தப்பட்டுள்ளது; (ப.280). சென்னையில் 1850இல் திறக்கப்பட்டுள்ளது. மேலும் பணக்கார வீட்டுப் பெண்களுக்கு அவர்கள் வீட்டிலேயே “பெண் ஆசிரியர்” சென்று கல்வி கற்றுத்தரக் கிறித்துவத் தொண்டு நிறுவனங்கள் ஏற்பாடு செய்துள்ளன. 1854இல் சென்னை மாநிலத்தில் மட்டும் 256 பெண்களுக்கான பள்ளிக்கூடங்களும், 7,878 மாணவிகளும்

இருந்துள்ளனர். (ப. 280) ஆனாலும் சடங்கான பின்பு கல்விகற்க அனுமதி மறுக்கப்பட்டுள்ளது; 1891-92இல் 3 லட்சம் பள்ளிச் சிறுமிகளில் 100க்கு இரண்டு பேர் மட்டுமே சடங்கான பின்பும் உயர்நிலைப்பள்ளிக்குச் செல்ல அனுமதிக்கப்பட்டுள்ளனர். (ப. 282) மேலும் இந்தக் கல்வியும் எப்படி நல்ல மாணவியாக, நல்ல தாயாக, குடும்பத்தைச் சுத்தமாகப் பேணுபவளாக வாழ்வது என்பதைத்தான் சொல்லித்தந்தது என்பதையும் மறந்திடலாகாது.

விடுதலை அடைந்த இந்தியா தனக்கான அரசியல் சட்டத்தை சோசலிஸ்டு சிந்தனைப் போக்கிலும், மக்களாட்சி, மதச் சார்பின்மை, அடிப்படையிலும் அமைத்துக் கொண்டது; அடிப்படைச் சட்டத்திலேயே மதம், இனம், சாதி, பால், பிறந்த இடம் ஆகிய அடிப்படையில் வேறுபாடு பாராட்டுவதைத் தடை செய்துள்ளது; எல்லோர்க்கும் எல்லா வகையான கல்வியும் பெற உரிமை உண்டு என அறிவித்துள்ளது; ஆனாலும் இந்த ஐம்பது ஆண்டுகளில் பெண் கல்வி எந்நிலையில் இருக்கிறது? கல்வி கற்ற பெண்களின் விழுக்காடு கூடியுள்ளது; ஆனால் கல்வி கற்ற ஆண்களின் விழுக்காட்டோடு ஒப்பிடும்போது, இருவருக்குமான அந்தப் பழைய இடைவெளி அப்படியே தொடர்வதைக் காண முடிகிறது; சான்றாக, விடுதலைக்கு முன்பு 1901இல் 0.60% ஆக இருந்த பெண் கல்வி 1981இல் 24.83% ஆக உயர்ந்துள்ளது; ஆனால் அதே நேரத்தில் 1901இல் 9.83% ஆக இருந்த ஆண்கல்வி அதே 1981-இல் 46.89 ஆக உயர்ந்துள்ளது (ப.285) எனவே கல்வி பெற்ற விழுக்காட்டில் விடுதலைக்குப் பின்னும் அந்த ஆண்-பெண் வேறுபாடு அப்படியே தொடர்கிறது என்றுதான் சொல்லவேண்டும்; மேலும் 1991-இன் கணக்கெடுப்பின்படிப் பெண்களில் கல்வி கற்றவர்கள் 39-42%குள்தான்; மேலும் 7 வயதிற்கு மேல் உள்ள பெண்களைப் பிரித்துப் பார்த்தால் அவர்களில் 60% பெண்கள் கல்வியறிவு அற்றவர்கள்; பெண்கல்வி மாநிலத்திற்கு மாநிலம் வேறுபடுகிறது; இராஜஸ்தான் 16.59% தான் (அதுவும் கிராமத்தில் 23.13% நகரத்தில் 54.01%) இன்னும் சில இராஜஸ்தான் கிராமங்களில் 5%கும் குறைவுதான்; 1992-93-இல் எடுத்த கணக்கெடுப்பின்படி 6-14 வயதுக்குட்பட்ட இந்தியப் பெண் சிறுமிகளில் 40% குழந்தைகள் பள்ளிக்குப் போகவில்லை எனத் தெரிய வருகிறது. (The Right to be a child - UNICEF India, Background paper, March 1994)

இதுபோலவே பள்ளிக்கூடத்தில் சேர்கிற தொகையும், இடையிலேயே நின்று போகும் மாணவிகளின் தொகையும் ஆண்களை நோக்க, பெண்களுக்குப் பாதகமாகவே அமைந்துள்ளன. 100 பையன் சேர்கிற இடத்தில் 77 சிறுமிகள்தான் சேர்கின்றன;

இவற்றுள் 10இல் ஒரு பெண் குழந்தை இடையிலேயே நின்று விடுகிறது. ஆரம்பப் பள்ளியில் 100 பெண் குழந்தை சேர்கிறது என்றால், அவற்றுள் கல்லூரிப் படிப்பிற்குச் செல்லும் பெண் 3 பேரு மட்டுமே; இந்தப் பன்னிரண்டு ஆண்டிற்குள் 97 பெண்சிறுமிகள் கல்வி பெறமுடியாமல் நின்று விடுகின்றன. இவ்வாறு இன்னும் இந்தப் பெண் கல்வி பெரிதும் பாதிப்பிற்குள்ளாவதற்குக் காரணம் என்ன? என்று பார்த்தால் இந்த ஆண்மையச் சமூகத்தில் பெண்ணைப் பற்றிய பழைய கருத்தாக்கங்கள் இன்னும் அப்படியே மாறாமல் இருப்பதுதான்; பண்பாட்டுத் தளத்தில் உருவாக்கப்பட்டு நிலைபெற்ற கருத்தாக்கங்கள் அவ்வளவு எளிதாக மறைந்து விடுவதில்லை. பல பெற்றோர்கள் பெண் குழந்தையை அதிகம் படிக்க வைத்தால், சிறகு முளைத்துத் தங்கள் கையை விட்டுப் பறந்துவிடுவர் என்றே பயப்படுகின்றனர்; நல்லதொரு குடும்பத் தலைவியாக, மனைவியாகத், தாயாக, சமையல்காரியாக வாழ்வதை இந்த உயர்ந்த கல்வி கெடுத்துவிடும்; கெடுக்கவே ஒரு ஆணாதிக்கச் சமூகத்தில் தன் மகளின் வாழ்வு பிரச்சனைக்குரியதாக மாறிவிடும் என்றே அஞ்சுகின்றனர்; இவ்வாறு நடுத்தரவர்க்கக் குடும்பங்களில் “திருமணச்சந்தை” என்ற சமூகம் சார்ந்த கவலைதான் பெண் கல்விக்குப் பெரிதும் முட்டுக்கட்டையாக விளங்குகிறது என்றால், ஏழைக்குடும்பங்களில் வெளியே கூலிக்குப் போயும், உள்ளே வீட்டுவேலை செய்தும் பெற்றோர்க்குச் சம்பாதித்துத் தரவேண்டிய பொருளாதாரநெருக்கடிப் பெரும் தடையாக விளங்குகிறது. இந்தியாவில் மட்டும் இப்படி 265 மில்லியன் குழந்தைகள் (14 வயதுக்கு உட்பட்டவை) வேலை செய்து பிழைக்கப் போய் விடுவதால், அவர்களுக்குக் ‘கல்வி’ என்பது எட்டாத கனியாகப் போய்விடுகிறது; இவ்வளவிற்கும் இவர்களுக்குக் ‘கல்வி’ அவசியம் அளிக்கப்படவேண்டும் என்ற அடிப்படையில்தான் குழந்தை வேலைத் தடுப்புச்சட்டமும் இயற்றப்பட்டிருக்கிறது; இக் குடும்பங்களிலும் கூட, பள்ளிக்குச் செல்வதை நிறுத்தவேண்டிய நெருக்கடி ஏற்படும்போது, எவ்வளவு நன்றாகப் படித்தாலும் பெண் குழந்தைதான் நிறுத்தப்படுகிறது; காரணம் பெண்குழந்தையின் சம்பாத்தியம்தான் கொஞ்சம்கூடக் குறையாமல் முழுசாகப் பெற்றோர்க்கு வந்து சேரும்!

பள்ளிக்கூடங்களின் கணக்கைப் பார்த்தாலும் மக்கள் தொகையில் சமபங்காக உள்ள பெண்களுக்குப் பள்ளிக்கூடங்கள் ஆண்கள் அளவிற்கு இல்லை; 1980-81இல் மொத்தக் கல்விக் கூடங்கள் 7,69,967 என்றால், பெண்களுக்கானவை 62,645 மட்டுமே; அதாவது 8.14% தான்! (ப. 292); சுதந்திர இந்தியாவில்

பெண்-மொழி-புனைவு

பெண்களின் கல்வி நிலை இரண்டாவது தரத்திலேயே இருக்கிறது என்பதை அறிய இப்புள்ளி விவரம் நல்லதொரு சான்றாக அமைகிறது; இந்தியாவில் 224 பல்கலைக்கழகங்கள் இயங்குகின்றன; பெண்களுக்கென்று தெரசா பல்கலைக்கழகம் என ஒன்றே ஒன்று விளங்கினாலும், நடைமுறையில் பார்த்தால் அதுவும் இரண்டாந்தரக் கழகமாகவே நடத்தப்படுவதை ஒருவர் எளிதில் கண்டு கொள்ளமுடியும். மேலும் இன்னும் ஆண்களுக்குத்தனியாகவும் பெண்களுக்குத் தனியாகவும் எனக் குழந்தைப் பள்ளிக்கூடங்கள் உட்படப் பால் அடிப்படையில் பிரித்து அமைக்கப்படுவதிலும் வெளிப்படுவது பழைய ஆணாதிக்கப் பார்வையே ஆகும்.

ஒரு ஆண்மையச் சமூகத்தில் கல்வி பரவலாக்கப்படும்போதே பெண்களுக்கென்று சிறப்பாகக் கருதப்படும் ஒரே மாதிரியான சில படிப்பு வகைகள் நிர்ணயிக்கப்படுவதும் எளிய ஒரு உண்மை அல்ல; அப்படி ஒருவகையான படிப்பு “பள்ளி ஆசிரியர்” படிப்பு ஆகும். (பெண்கள் விகிதம் இப்படிப்பில் அதிகம் இருக்கிறது. 85.6% ஆண் ஆசிரியர்கள் என்றால், 92.3 பெண் ஆசிரியர்கள்) இதுபோலவே தட்டச்சு, தையல், எழுத்தர், நாசு, மனையியல் கல்வி, கலைத்துறைக் கல்வி முதலியனவும் அமைகின்றன. 1947க்குப் பிறகு வந்த இந்தியப் பல்கலைக்கழகக் கல்விக் குழுவின் பரிந்துரையும், 1958இல் அமைக்கப்பட்ட “பெண்கல்வி பற்றிய ஆய்வுக்குழுவும்” தனித் தனியான கல்விமுறையையே பரிந்துரைத்தன, என்பதை இந்த இடத்தில் மறந்துவிடக்கூடாது; ஆனால் 1964-66இல் அமைக்கப்பட்ட “கோதாரிக்குழு” இருபாலர்க்கும் பொதுவான கல்வியைப் பரிந்துரைத்தது என்றாலும் அது இந்தியச் சூழலில் வெற்றிபெறவில்லை என்பதை “இந்தியாவில் பெண்களின் நிலை பற்றி அறிக்கை சமர்ப்பித்த குழுவும் (1975) இந்தியத் தேசியக் கல்விக் கொள்கையும் (1986) ஒத்துக் கொண்டுள்ளன; ஆண்களுக்கான படிப்பெனக் கருதப்பட்ட பொறியியல், கட்டிடக் கலை, கால்நடை மருத்துவம், இராணுவத் தொழில், இந்திய உயர்நிர்வாகப் படிப்பு முதலிய படிப்புகளில் இன்று குறைந்த அளவிலாவது பெண்கள் பங்கெடுப்பதைப் பார்க்க முடிகிறது. ஆனாலும் இந்த அளவிற்கு உயர்கல்வி பெறுகிற பெண்கல்வி கூட, வேலை வாய்ப்பைத் தேடுவது; பொருள் சம்பாதிப்பது என்ற ஆண்நிலை வாத நோக்கில்தான் அமைந்துள்ளதே தவிர, இச்சமூகம் தங்கள் மேல் திணித்துள்ள பழைய மதிப்பீடுகளை மீறிப் புதிய ஒரு சுதந்திரமான வாழ்க்கைமுறையை அமைப்பதற்கான வாய்ப்பைத் தரும் கல்வியாக நெஞ்சில் வாங்கிக் கொண்டு இயங்க முடியாத சூழலே இன்றும் நிலவுகிறது; இத்தகைய நிலையில் ‘கல்வி’

பெண்ணுக்கு மற்றொரு “பாரமாகவே” அவள்மேல் சுமத்தப் பட்டிருக்கிறது.

பெண்கல்வியின் மற்றொரு பிரச்சனை, பள்ளிக்கூடங்களில் வகுப்பறையில் - ஆசிரியர்களின் பால்வேறுபாடு காட்டும் நடத்தை முறையாகும்; ஆண் ஆசிரியர்கள் மாணவியை மாணவியாகப் பார்க்க முடியாத சூழல் இன்னும் தொடர்கிறது. மாணவியைப் “பெண் பிள்ளையாகப்” பார்த்து நடத்துகிற தன்மைதான் ஆசிரியர்களின் நடத்தையில் அதிகமாக வெளிப்படுகிறது; எனவேதான் பல மாணவிகள் (பள்ளிக்கூடத்தில் இருந்து டாக்டர் பட்டப் படிப்பு வரை) ஆசிரியரின் பாலியல் வன்முறைக்குப் பலியாவது தொடர்கிறது. சில இடங்களில் மாணவி மனைவியாகி விடுவதும் உண்டு. இது இப்படி என்றால், பெண் ஆசிரியர்கள் மாணவன் பார்வையில் ஆசிரியையாகப் பார்க்கப்படுவதைவிட, “பெண்ணாகவே” பார்க்கப்படுகிறாள்; இதன் தொடர்ச்சியாக மாணவனால் பல ஆசிரியைகள் கேலிக்கும் கிண்டலுக்கும் பாலியல் வன்முறைக்கும் உள்ளாகிறார்கள்; சில நேரங்களில் ஆசிரியைகள் மாணவனின் காதலுக்கும் உள்ளாகி ‘மனைவியாகி’ விடுகிற அவலமும் நிகழ்கிறது; இவை எல்லாம் எதைக் காட்டுகின்றன என்றால், ஆண் / பெண் உறவில் இங்கே இன்னும் ஆண்மையப் பார்வைதான் கோலோச்சிக் கொண்டிருக்கிறது என்பதைத்தான்; இந்தப் பார்வை “பாடத்திட்டத்திலும்” கூட வெளிப்படுவதைப் பல பெண்ணியலார் புள்ளி விவரத்தோடு எடுத்துக் காட்டியுள்ளனர்.

ஏழை இந்தியாவில் படிக்க வாய்ப்பிழந்து போன வயது வந்த பெண்களுக்கு ‘எழுத்தறிவு’ புகட்ட, முறைசாராக் கல்வி, வயது வந்தோர் கல்வித்திட்டம், தொலைதூரத் திறந்தவெளிப் பல்கலைக்கழகக் கல்வி - என்றெல்லாம் பல முறையில் அரசு முயற்சி எடுத்துப்பார்த்து, கோடிக்கணக்கில் செலவழித்துப் பார்த்து, அவையும் பெரிய தோல்வியாகத்தான் முடிந்திருக்கின்றன; இந்நிலையில் “‘கல்வி’ ஒன்றுதான் சமூக மாற்றத்திற்கான அடிப்படைக் கருவி, ஆண் / பெண் பாலியல் வேறுபாட்டை நீக்கிச் சமநிலைப்படுத்தும் ஓர் அற்புதமான செயல்முறை” என அடித்துக் கூறும் சமூகவியல் அறிஞர்களின் கூற்றும் இந்தியச் சூழலில் எதிர்பார்த்த அளவிற்கு வெற்றி தேடித்தரவில்லை என்பதுதான் அனுபவமாக இருக்கிறது. ஆனால் ‘கல்வி’ அதற்கான பயனை நல்க வேண்டுமென்றால், நமது கல்வித் திட்டத்தில் பல உடனடியாகச் செயல்படுத்தத்தயாராக வேண்டும். அவற்றுள்

1. பாலியல் வேறுபாடு காட்டும் கல்வியை அறவே கடிதல்

2. கட்டாயக் கல்வி

3. தாய்மொழி வழிக் கல்வி

ஆகியன அடிப்படையாகும். இத்தகையதொரு கல்விச் செயல்பாடுதான் உழைப்பிற்கான விளைவினை ஏற்படுத்தும்; உணர்வு ரீதியான மாற்றங்களை உருவாக்கும்; 'பெண்கல்வி முன்னேற்றம் என்பது பெண்களின் பிரச்சனை மட்டுமல்ல; ஒட்டுமொத்தமான மனிதப்பிரச்சனை' என்கிற உண்மையை நோக்கி நம் அனைவரையும் நகர்த்தும்; மனித இனத்தை வளர்க்கும்!

நூல் விவரம்

1. R.K. SUPRU (Ed) Woman and Development (New Delhi, Ashish Publishing House, 1989)

பொருளாதாரப் பின்னணியில் பெண். . .

வாழ்க்கை இயற்கையைப் போலச் சிக்கலானது. அதுவும் பிற விலங்குகளின் வாழ்க்கையில் இல்லாத புதிய ஒரு பரிமாணத்தோடு கூடிய சிக்கல் வாய்ந்தது, இந்த மனித விலங்கு வாழ்க்கை; அந்தச் சிக்கல்தான் ஆண் / பெண் உறவு. மானுடப் பிரச்சனை வரலாற்றின் அடிப்படை அலகாகக் கொள்ளத்தக்கது இந்த ஆண் / பெண் உறவுமுறைதான். மற்ற விலங்குகளின் வாழ்வில் இந்த ஆண் / பெண் உறவுமுறை, மறு உற்பத்திக்கான இயற்கையின் தேவையை நிறைவேற்றுவதாக மட்டுமே அமைந்திருக்கிறது. குறிப்பிட்ட பருவ எல்லைக்குள் இயங்குவதாக மட்டுமே அமைந்திருக்கிறது. இன்னும் சொல்லப் போனால், மனித வாழ்வில் அமைந்துள்ளது போல, இந்த அளவிற்கு, ஆண் / பெண் என்ற மனோபாவம் கூட அமைந்திருக்குமா என்பது சந்தேகமே. இவ்வாறு மனிதனின் ஆண் / பெண் உறவுமுறை சிக்கலாக அமைவதற்குக் காரணம், இவன் இயற்கையை எதிர்கொள்ள அமைத்துக் கொண்ட மொழிவழிப்பட்ட சமூகப் பண்பாடு என்கிற கட்டுமானமே ஆகும். இந்தச் சமூகப் பண்பாட்டை வடிவமைப்பதில் பொருளாதாரச் சூழல் எத்தகைய செல்வாக்குச் செலுத்துகிறது. குறிப்பாக ஆண் / பெண் உறவில் எவ்வாறு இயங்குகிறது என்பதை விளக்குவதற்கு இக்கட்டுரையில் முயற்சி மேற்கொள்ளப்படுகிறது.

மனிதனது அனைத்து முயற்சிகளுக்கும் முதன்மையான காரணம், அவனது தேவைகளை நிறைவேற்றிக் கொள்வதே ஆகும். ஆனால் மனிதனின் அடிப்படைத் தேவைகளான உணவு, உடை, இருப்பிடம் முதலியவை திரும்பத் திரும்ப ஏற்படக் கூடியவை! எல்லைக்குள் அடங்காதவை! ஆனால் இவனுடைய உழைப்புச் சக்தியும், உற்பத்திக்கான காரணிகளும் எல்லைக்கு உட்பட்டவை. மேலும் இக்காரணிகள் ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட பொருட்களின் உற்பத்திக்குப் பயன்படக்கூடியவை. அன்றியும், ஒரு காரணியை ஒரு பொருளின் உற்பத்திக்குப் பயன்படுத்தினால், வேறொன்றுக்கு அது

பயன்படாமல் போய்விடும். இத்தகைய நெருக்கடியான சூழலில், மனிதன் பால் “தேர்ந்தெடுத்தல்” என்ற கடினமான பணிவந்து விழுகிறது! இவ்வாறு காரணிகள் குறைவாக இருப்பதால், (எல்லைக்கு உட்பட்டதாக இருப்பதால்) எந்தெந்தத் தேவைகளுக்கு முதலிடம் அளிப்பது, அதையும் எதுவரையில் பூர்த்தி செய்து கொள்ள முடியும்? காரணிகளின் தன்மை என்ன? என்றெல்லாம் தீர்மானித்தே ஆகவேண்டிய நெருக்கடிக்குள் மனிதன் தள்ளப்படுகிறான். இத்தகைய சிக்கலான தேர்வுகளை மேற்கொள்ள மனிதன் எடுக்கின்ற நடவடிக்கையைப் பற்றிப் படிப்பதே “பொருளாதாரவியல்” எனப்படுகிறது.

மேற்கண்ட “தேர்வுகளை” நிர்ணயிப்பதில் ‘பண்பாடு’ எனப்படும் மனித வாழ்வின் மற்றொரு பரிணாம வளர்ச்சி பெரும்பங்கு வகிக்கிறது. ஒவ்வொரு பண்பாடும் பொதுவான சில கருத்தாக்கங்களை, மதிப்பீடுகளைக் கொண்டு விளங்குகின்றது. இந்த மதிப்பீடுகளின் அடிப்படையில்தான் ஒவ்வொரு மனிதனும் தன் தேவைகளைத் தீர்மானிக்கின்றான். எனவே, பண்பாடு என்பது மேற்கண்ட பொருளாதார நடவடிக்கையில் பெரும்பங்கு வகிக்கிறது என்பது தெரிகிறது. அதே நேரத்தில் இந்தப் பண்பாட்டை வடிவமைப்பதில் பெரிதும் ஆதிக்கம் செலுத்துவது, அடிப்படையில் ஆண் / பெண் உறவு முறையாக இருக்கிறது. ஆக, இறுதியில் அப்படியும் இப்படியுமாகப் பொருளாதாரக் காரணிகளில் செல்வாக்குக்கு உட்படுகிற ஒரு கூறாக ஆண் / பெண் உறவுமுறை வந்து சேர்கிறது. எனவேதான் சுதந்திர இந்தியாவில் ஏற்பட்டுள்ள சமூகப் பொருளாதார மாற்றங்கள், எந்த அளவிற்குப் பெண்களின் வாழ்நிலையில் மாற்றங்களைக் கொண்டு வந்துள்ளன, அவற்றின் நன்மை என்ன என்பதை விளக்குவதன் மூலம் ஒரு தந்தை வழிச் சமூகத்தில் பெண்ணின் நிலை என்ன என்பதை மேலும் ஆழமாக அறிந்து கொள்ளலாம் என நம்பப்படுகிறது.

பொருளாதார வளர்ச்சியும் பெண்கள் மேம்பாடும்:

ஒரு நாட்டின் வளர்ச்சி நிலையைக் கணிக்கும்போது பொதுவாக அந்நாட்டின் தனிநபர் வருமானத்தின் அளவு ஒரு - குறியீடாக எடுத்துக் கொள்ளப்படும். மேலும் ஒரு சமூகத்தில் நிலவும் பொருளாதார ஏற்றத் தாழ்வுகளைக் கணிப்பதற்கும், பல புதிய விவர உத்திகள் பொருளாதார நிறுவனங்களால் வெற்றிகரமாகக் கையாளப்பட்டு வருகின்றன; ஆனால் சமூகப் பண்பாட்டு மாற்றங் களையும் வளர்ச்சிகளையும், கணிப்பதற்குச் சரியான புள்ளிவிவர முறைகள் திருப்திகரமாக இதுவரை அமையவில்லை; என்றாலும் பண்பாட்டு

மாற்றத்தின் குறியீடாகப் பெண்களின் சமூக நிலையை எடுத்துக்கொண்டு ஆராய்ந்தால், பொருளாதார மாற்றத்திற்கும், பண்பாட்டு மாற்றத்திற்கும் இருக்கும் நெருங்கிய உறவை நன்கு வெளிக்கொணர முடியும்.

கிருஷ்ணா அஹீஜா படேல் உலக நாடுகளின் பொருளாதார வளர்ச்சிக்கும் பெண்களின் மேம்பாட்டுக்கும் உள்ள உறவை ஒப்பிட்டு ஆராய்ந்துள்ளார். இவ்வாராய்ச்சிக்காகப் “பெண்கள் முன்னேற்றக் குறியீடு” என்றொரு புள்ளியியல் அட்டவணையைத் தயார் செய்துள்ளார். இப்புள்ளியியல் குறியீடு (1) பிரசவத்தின் போது இறந்து போகும் தாய்மார்களின் விகிதம் 2) பெண் குழந்தைகளின் இறப்பு விகிதம் 3) பெண்களின் வாழ்நாள் விகிதம் 4) பெண்களின் உயர்கல்வி விகிதம். 5) பெண்களின் வேலைப் பங்கேற்பு விகிதம் 6) பெண்களின் அரசியல் பங்கேற்பு விகிதம் ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் உருவாக்கப்பட்டுள்ளது; இவ்வாறு தயாரிக்கப்பட்டுள்ள இப்புள்ளியல் குறியீடு பெண்களின் உண்மை நிலையை முழுமையாகப் பிரதிபலிக்கவில்லைதான் என்று ஏற்றுக் கொள்ளும் படேல், மேலும் செம்மையாகக் கணக்கிட்டுத் தயாரிக்கப்படும் புள்ளியல் குறியீடு வரும்வரை தன்னுடைய இந்தக் குறியீடு அட்டவணையைக் ஏற்றுக் கொள்ளலாம் என்கிறார்.

இந்தப் புள்ளியல் ஆராய்ச்சியின்படி, இந்தியா பொருளாதார வளர்ச்சியில் உலக நாடுகளில் 63வது நாடாகவும், பெண்களின் முன்னேற்றக் குறியீட்டின்படி 76 வது நாடாகவும் உள்ளது என்கிறார் படேல். மேலும் தன் ஆய்வில் கீழ்க்காணும் முடிவுகளையும் தருகிறார். அவற்றுள் குறிப்பிடத்தக்க சில வருமாறு:

1. ஒரு நாட்டின் பொருளாதார வளர்ச்சிக்கும் அந்நாட்டுப் பெண்களின் நிலைக்கும் நெருங்கிய தொடர்பு இருப்பதாகத் தெரியவில்லை.
2. பெண்களின் வளர்ச்சிக்குத் தடையாய்ப் பல பண்பாட்டு மற்றும் சமூகக் காரணங்கள் உள்ளன.
3. பெண்களுக்கெனத்தனியாகச் சமூகப் பொருளாதாரத் திட்டங்களை வகுத்துச் செம்மையாகச் செயல்படுத்தும் பின்தங்கிய நாடுகளில், முன்னேறிய நாடுகளின் நிலையை விடப் பெண்களின் நிலை மேம்பாடான முறையில் அமைந்துள்ளது.

பெண்களின் பின்தங்கிய நிலைக்கு முக்கியமான இரண்டு காரணங்களைப் படேல் முன் வைக்கிறார். 1) பொருளாதார வாழ்வில்

பெண்-மொழி-புனைவு

பெண்கள் ஆண்களைச் சார்ந்திருக்க வேண்டிய நிலை. 2) இப்பொருளாதாரச் சார்பு அடிப்படையில் வடிவமைக்கப்பட்டுள்ள பண்பாட்டுச் சூழல். மேலும், ஒரு கருத்தைப் படேல் வலியுறுத்துகிறார். பெண்களுக்குப் பொருளாதார சுதந்திரம் கிடைத்தாலும் கூட, பழைய பண்பாட்டுச் சூழல் உடனடியாக மாற்றங்களுக்கு உட்படுவதில்லை; இந்நிலையில் பெண்களின் வாழ்நிலையைத் தீர்மானிப்பதில் நேரடியான பொருளாதாரக் காரணிகளைவிட, அக்காரணிகளால் உருவாகிய பண்பாட்டுச் சூழல் பெரும்பங்கு வகிக்கிறது. எனவே பெண்கள் பொருளாதாரத்தில் சார்பற்ற நிலையை அடைவதுடன், ஆண்/ பெண் சமத்துவத்திற்கு மனத்தைப் பக்குவப்படுத்தும் பண்பாட்டுச் சூழலையும் ஏற்படுத்த வேண்டும். இதற்குப் பெண்களுக்கான பண்பாட்டுச் சூழல் எவ்வாறு அமைந்திருக்கிறது என்பதைச் சரியாகக் கணித்துக் கொள்வது நலம் பயக்கும்.

பெண்ணும் சமயமும்:

இந்தியா மதச்சார்பற்ற கொள்கையைக் கடைப்பிடிப்பதால், இன்று உலகிலுள்ள பெரும்பாலான மதங்களும் இந்தியாவில் செழிப்புடன், உரிமையுடன், செயல்பட்டுக் கொண்டிருக்கின்றன! ஆனாலும் இந்திய மக்கள் தொகையில் 82% மக்கள் இந்துக்கள் ஆவர்! எனவே, பெரும்பான்மையான இந்திய மக்களின் மனோபாவத்தை வடிவமைப்பது இந்து சமயப் பண்புகளும் பழக்கவழக்கங்களுமே! பொதுவாகவே மானுடனின் மொழிக்குள் பெரும் பகுதியை மதக்கருத்துக்களே ஆக்கியிருக்கின்றன. ஒவ்வொரு மனிதனும் மதத்தின் செல்வாக்கிற்கு அவனறியாமலேயே உள்ளாகி ஒரு மதவாதியாகவே வடிவமைக்கப்படுகிறான். அதுவும் பெண்களைப் பொறுத்தவரை, அவர்களின் உளவியலை உருவாக்குவதில் மத நிறுவனங்களின் செல்வாக்கு அதிகமாகவே இருந்து வந்திருக்கிறது.

இந்து மதத்தில் பெண் தெய்வங்கள் மிகவும் சக்தி வாய்ந்தனவாகக் காட்டப்படுகின்றன. 'சக்தி வழிபாடு' இந்து மதத்தின் பெரும்பிரிவாக விளங்குகிறது. தூர்க்கை, ஆண் கடவுளால் அழிக்க முடியாத தீய சக்திகளை அழித்ததாக சமய நூல்கள் பலவாறு புனைந்து அவளைக் கொண்டாடுகின்றன. இவ்வாறு புராணங்களில் பெண் ஒரு பக்கம் கொண்டாடப்பட்டாலும், மறுபக்கம், அவள் ஆணுக்கு அடங்கியிருக்கும்போதுதான் அவளது நற்குணங்களும் சக்தியும் அதிகரிப்பதாகவும் கூறப்படுகிறது. பெண், ஆணின் ஒரு பாதி என்கிறது இந்து மதத் தத்துவம். அதே நேரத்தில் ஆண்-பெண் நிலைப்பாட்டை விளக்கும்போது ஆண் 'விதை' என்றும், பெண்

அதை ஏற்று விளைய வைக்கும் 'நிலம்' என்றும் அடையாளப் படுத்தப்படுகிறாள். இத்தகைய அடையாளப்படுத்தல் மூலம், 'விதையே' விளைச்சலுக்கு மூலம் என்று ஆணாதிக்கத்தை நியாயப்படுத்த முயல்கிறது இந்து மதம். மேலும், பல இந்து மதப் புராணங்களும் சடங்குகளும் ஆணுக்குப் பெண் அடிமை என்ற கருத்தைத் திரும்பத் திரும்ப வலியுறுத்துகின்றன. (துயே, 1988) இந்தக் கருத்தைத்தான் இன்றும் இந்தியத் தகவல் தொடர்புக் கருவிகள் மின்னணுவின் உதவியால் பல கோடி மடங்குப் பெருக்கி விதைத்துக் கொண்டிருக்கின்றன.

பெண்ணும் சமூகமும்

இந்தியச் சமூகத்தில் பெண் என்பவள்; 'தாய்' (அ) மனைவி என்ற நிலையில்தான் பெரும்பாலும் அடையாளப் படுத்தப்படுகிறாள்; எனவே, 'குடும்பம்' என்ற நிறுவனத்திலிருந்து பிரித்தறிய முடியாத ஒரு நிலையில்தான் அவளது வாழ்வு வடிவமைக்கப்பட்டுள்ளது; மேற்கத்திய நாடுகளில் கடந்த சில நூற்றாண்டுகளாகப் பின்பற்றப்படும் முதலாளித்துவப் பொருளாதார அரசியல் காரணமாக, அங்கே பெண்ணைத் 'தனியாக' ஒரு நபராகப் பார்க்கக் கூடிய நிலை ஏற்பட்டுள்ளது; இன்று மேற்கத்திய நாடுகளில் பெண்களுக்கான விடுதலைக்குரல் ஒங்கி ஒலிப்பதற்கு இது ஓர் அடிப்படைக் காரணமாகும்!

இந்தியச் சமூகத்தில் 'பெண்' குழந்தை 'வரப்போகிற ஒரு கணவனுக்காக வாழப்போகிற ஓர் அடிமை! அதற்காகத் தான் நாம் தயாரிக்கப்படுகிறோம்' என்ற மனோபாவத்தை அப்பெண் சிறுமியாக இருக்கும்போதே அடையும்படியாகக் குடும்பத்தின் நிர்வாக அமைப்புக்கள் அமைந்துள்ளன. எனவே, ஓர் இந்தியப் பெண் முன்பின் பழக்கமில்லா ஏதோ ஒரு ஆடவனுடன், திருமணத்தன்றே மனைவியாக, அடிமைவேலை செய்யத் தயாராகிவிடுகிறாள். இந்த அடிமைப் பதவியும் அவளுக்குச் சாதாரணமாகக் கிடைத்து விடுவதில்லை 'வரதட்சணை' என்கிற கொடுமையை அவள் கடந்து வர வேண்டியுள்ளது. வரதட்சணைக் கொடுமைக்கு ஆளாகும் இந்தியப் பெண்களின் நிலைபற்றி அதிகம் கூறத் தேவையில்லை.

அண்மைக் காலங்களில், சேலத்தை அடுத்துள்ள கிராமங்களில் நடந்த பெண் சிசுக் கொலைகளை போன்ற நெஞ்சைப்பிளக்கும் சம்பவங்கள் இதற்கு ஓர் முக்கிய உதாரணம்.

இந்தியச் சமூகத்தில், பெரும் பகுதிகளில் தந்தைவழிச் சமூக அமைப்பே பின்பற்றப்படுகிறது. இத்தகையக் குடும்ப அமைப்பில்

பாலின வேறுபாட்டின் அடிப்படையில் வேலைப் பிரிவினைகள் அமைந்துள்ளன. வீட்டு வேலைக்குப் பெண்; வெளியில் வேலை செய்து பொருளைத் தேடுபவன் ஆண். இதன் மூலம் ஆண் குடும்பத் தலைவன் என்றும், பெண் அவனைச் சார்ந்து அடங்கி நடக்க வேண்டியவள் என்றும், சமூகச் சட்டம் உருவாக்கப்பட்டுள்ளது.

தாய்வழிக் குடும்ப அமைப்பு நிலவும் சமூகங்களில் (கேரளாவில் நாயர் முதலிய சில சாதிகள், வடகிழக்கு மாநிலங்களில் வாழும் சில மலைச்சாதியினர்) பெண்களின் நிலை உயர்ந்துள்ளது என்று பல ஆய்வுகள் நிரூபிக்கின்றன. (கணேஷ், கமலா, லார்லா ரிசியோவ், 1993) எனவே, குடும்பத்தின் அதிகார அமைப்பு முறைக்கும், பெண் விடுதலைக்கும் நெருங்கிய தொடர்பு இருப்பது தெரிகிறது. ஆகையால், பெண் விடுதலை என்பது குடும்பத்திலிருந்தே தொடங்கப்பட வேண்டிய ஒன்றாக நிலவுகிறது.

ஆண் - பெண் சமத்துவத்தை இந்திய அரசியல் சட்டம் வலியுறுத்துகிறது. பெண்களுக்கான உரிமையை வழங்க, பழைய பெண்ணடிமை முறையை ஒழிக்க, 1) சதி ஒழிப்புச்சட்டம் 2) சிகக்கொலைத் தடுப்புச் சட்டம் 3. தேவதாசி முறை ஒழிப்புச் சட்டம் 4. விவாகரத்துச் சட்டம் 5) வரதட்சணைக்கு எதிரான சட்டம் 6. கருக்கலைப்புச் சட்டம் 7) சொத்துரிமைச் சட்டம் 8) பாலியல் வன்முறைக்கு எதிரான சட்டம் 9)பால்ய விவாக ஒழிப்புச் சட்டம் எனப் பலவிதமான சட்டங்களை இந்திய அரசாங்கம் இயற்றியுள்ளது. ஆனால் எளிதில் மாற மறுக்கும் பண்பாட்டுச் சூழலினால், இச்சட்டங்கள் எதிர்பார்த்த பயனைத்தரவில்லை.

இந்நிலையில் பெண்களுக்கான விடுதலையை வழங்குவதற்கேற்ற பண்பாட்டு மாற்றங்களை ஏற்படுத்தச் சிறந்த வழிமுறைகள் என்ன? பெண்கல்வியும், பெண்ணின் பொருளாதார விடுதலையும் தான் என்று பலரும் ஒப்புக் கொள்கின்றனர். எனவே இவ்விரண்டிலும் சமகாலத்தில் ஏற்பட்டுள்ள மாற்றங்களை இனிக் காணலாம்.

பெண்ணும் கல்வியும்

கல்வி கண்ணைத் திறக்கும் என்பது உண்மை! ஆனால் இந்தியாவின் கல்வி முறையும் பெண்ணை அடிமைப்படுத்தும் தந்தை வழியிலான சமூகப் போக்கை முன்னிலும் பல மடங்கு வலியுறுத்திப் போதிப்பதாகவே அமைந்துள்ளது. இந்தியாவில் இதுவரை கல்விக்காக அமைக்கப்பட்ட குழுக்கள் பலவும் இதே கருத்தை வலியுறுத்துகின்றன. சான்றாக டாக்டர். இராதாகிருஷ்ணன் தலைமையிலான கல்விக்குழு தயாரித்து அளித்த அறிக்கை பெண்

கல்வி, பெண்கள் வீட்டு வேலை செய்வதற்கான திறமைகளை வளர்க்கத் துணை செய்ய வேண்டும் என்று குறிப்பிடுகிறது. ஆனாலும் இத்தகைய இடர்பாடுகளுக்கிடையிலேயும் பெண்கல்வி இந்தியாவில் ஓரளவிற்கு ஒப்பீட்டளவில் உயர்ந்துள்ளது எனலாம். அதனால் கல்வி தொடர்பான தேர்வுகளில் பெண்களின் தேர்வு விகிதம் அதிகரித்து வருவதைச் சான்றாகச் சொல்லலாம். ஆனால் ஆண்களுடன் ஒப்பு நோக்கும்போது பெண் கல்வி போதுமானதாக இல்லை. மக்கள் தொகையில் 46.5% ஆக இருக்கும் பெண்களின் படிப்பறிவு விகிதம் 39.42% ஆகவும், ஆண்களின் படிப்பறிவு விகிதம் 63.38 ஆகவும் இருப்பதாக 1991-ம் ஆண்டு மக்கள் தொகைக் கணக்கெடுப்பு கூறுகிறது. பள்ளியில் இருந்துதின்றுவிடும் பெண்களின் விகிதம் 67.55% ஆகவும், ஆண்களின் விகிதம் 58.80% ஆகவும் இருப்பதாக 1987-88ஆம் ஆண்டு எடுத்த புள்ளிவிவரம் கூறுகிறது. கடந்த எண்பது ஆண்டுகளில் பெண்களின் கல்வி வளர்ச்சி 24% ஆகவும், ஆண்களின் கல்வி வளர்ச்சி 37% ஆகவும் இருக்கிறது.

பெண்களின் கல்வி வளர்ச்சியில் இந்நிலை நிலவுவதற்குப் பல காரணங்கள் உள. அவற்றில் பெரும் பங்கு வகிப்பது பண்பாட்டுக் காரணிகளே ஆகும். ஆண் படித்தால் போதும் என்ற மனப்பான்மை; இளமைத்திருமணம் முதலியவை பெண் கல்வியின் தேக்க நிலைக்கு முக்கிய காரணங்கள் ஆகும். உண்மையில் உலக வங்கியின் ஓர் அறிக்கையின்படி, ஆண் கல்வியால் ஏற்படும் பொருளாதார விளைவுகளைவிடப் பெண் கல்வியினால் ஏற்படும் பொருளாதார விளைவு அதிகம் என்று தெரிய வருகிறது; ஒன்று, பெண்களின் வருவாய் ஈட்டும் திறன் அதிகரிக்கிறது; இரண்டு, கல்வியினால் ஏற்படும் சமூக நன்மைகள்: சான்றாகப் படித்த பெண்களிடையே அதிகரிக்கும் திருமண வயது, கருத்தடை, சிறிய குடும்பம் பற்றிய அறிவு முதலியவற்றைக் குறிப்பிடலாம்.

எனவே பெண் விடுதலைக்கான பெண் கல்வியின் வளர்ச்சி, அளவு சார்ந்ததாகவும், பண்பு சார்ந்ததாகவும் இருக்க வேண்டும். மேலும் பாலின வேறுபாடு அற்ற, பொருளாதார மேம்பாட்டிற்கான கல்வித்திட்டம் வகுக்கப்பட்டுச் செயல்படுத்தப்பட வேண்டும்; இத்தகைய கல்வி முறையினால் பண்பாட்டு மாற்றங்களை எளிதாக நடத்திக்காட்ட முடியும்.

பெண்ணும் பொருளாதார நிலையும்

பெண்ணின் சார்பு நிலையை விளக்க எல்லோராலும் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட மிக முக்கியமான அடையாளக் குறியீடு அவளது

பொருளாதார நிலையாகும். பன்னாட்டுத் தொழிலாளர் அமைப்பு ஒன்று தயாரித்தளித்த அறிக்கை, உலகத் தொழிலாளர் தொகையில் மூன்றில் ஒரு பங்கு பெண்கள் என்றும், பெரும்பாலான சம்பளமில்லா வேலைகளைச் செய்பவர்கள் பெண்களே என்றும் கூறுகிறது. உலகில் இருபாலாரும் செய்யும் சம்பளமில்லா வேலையின் அளவு 16 ட்ரில்லியன் டாலர். இதில் 11 ட்ரில்லியன் டாலர் அளவு பெண்களினால் மட்டுமே செய்யப்படுகிறது. மேலும் பொருளாதாரத்தில் முக்கிய பங்கு வகிக்கும் பெண்களுக்கு உலக வருமானத்தில் 10%தான் போய்ச் சேர்கிறது; உலகச் சொத்தில் 1% தான் அவர்களுக்கு உரிமையாய் இருக்கிறது என்றும் கூறுகிறது. (படேல் 1993) அன்றியும் உலகில் வறுமையில் வாடும் 1.3 மில்லியன் மக்களில் 70% பேர் பெண்களே.

இந்தியா போன்ற ஓரத்து நாடுகளோடு ஒப்பிடும்போது, வளர்ச்சியடைந்த நாட்டிலுள்ள பெண்கள் உயர்ந்த நிலையில் விளங்கினாலும், தங்கள் நாட்டிலுள்ள ஆண்களோடு ஒப்பிடும் போது தாழ்ந்தநிலையில்தான் காணப்படுகிறார்கள்.

இந்திய மக்கள் தொகையில் 46.5% ஆக இருக்கும் பெண்கள், தொழிலாளர் தொகையில் 25% தான் உள்ளனர். இந்தப் பெண் தொழிலாளர்களின் பொருளாதார நிலையினை அறிந்து கொள்ளப் பயன்படும் முக்கியக் குறியீடு, அவர்களின் “வேலைப் பங்கேற்பு விகிதம்” (‘வேலைப் பங்கேற்பு விகிதம்’ என்பது மொத்த மக்கள் தொகையில் வேலை செய்யும் பெரியவர்கள் (15-60 வயது) எவ்வளவு சதவிகிதம் உள்ளனர் என்பதைக் குறிக்கும்) பற்றிய அட்டவணை ஆகும். இக்குறியீட்டில் ‘வேலை’ என்பது வெளிப் படையாக வருவாயைத்தரும் வேலையை மட்டும் குறிக்கும்; அதாவது பெண்களின் வருவாய் இல்லாத வீட்டு வேலை கணக்கில் சேராது. இந்த அடிப்படையில் வேலைப் பங்கேற்பு விகிதம் பற்றிய புள்ளிவிவர அட்டவணை கீழே கொடுக்கப்பட்டுள்ளது.

இந்தியாவில் வேலைப்பங்கேற்பு விகிதம் (1971-91)

வருடம்	பிரிவு	நபர்	ஆண்கள்	பெண்கள்
1971	மொத்தம்	34.2	52.7	14.2
	கிராமம்	35.3	53.8	15.9
	நகரம்	29.6	48.9	7.2
1981	மொத்தம்	36.7	52.6	19.67
	கிராமம்	38.8	53.8	23.1

	நகரம்	30.0	49.1	8.3
1991	மொத்தம்	37.7	51.6	22.7
	கிராமம்	40.2	52.5	27.2
	நகரம்	30.4	49.0	9.7

மூலம் : டாத் ருத்தார் கே.பி.எம். சுந்தரம் (1994)

இப்புள்ளி விவரப்படிப் பெண்களின் வேலைப் பங்கேற்பு விகிதம் 1971-இல் இருந்து அதிகரித்து வருகிறது; இது அண்மைக் காலத்தில் பெண்கள், ஆணாதிக்கத்தில் இருந்து வந்த தொழிலாளர் உலகில் தங்களுக்கான ஒரு இடத்தை ஏற்படுத்தி வருகின்றனர் என்பதைக் காட்டுகிறது. இவ்வட்டவணைப்படி, கிராமப்புறங்களில் பெண்களின் வேலைப்பங்கேற்பு விகிதம் அதிகரித்த அளவு, நகர்ப்புறங்களில் அதிகரிக்கவில்லை. காரணம், நவீன தொழில்நுட்பம் இயந்திரங்களைக் கொண்டு வேலை வாங்கிக் கொள்ளுகிறது. வேலைப் பங்கேற்பு விகிதம் கிராமங்களில் அதிகமாக இருந்தாலும். கிராமியப் பொருளாதாரம் சட்ட ஒழுங்குகளுக்கு உட்படாது இருப்பதால், பெண் தொழிலாளர்கள் அதிகமான சுரண்டலுக்கு உள்ளாகின்றனர்; இத்தகைய தடைகளை எல்லாம் தாண்டி, இதற்கு முந்திய காலங்களில் பெண்களின் வேலைப் பங்கேற்பு விகிதம் அதிகரித்துள்ள அளவிற்கு, வருங்காலத்தில் அதிகரிக்குமா என்பது சந்தேகத்திற்குரியது; ஏனெனில் 1985-இல் இருந்து இந்தியா பின்பற்றிவரும் தாராளமயப் பொருளாதாரம், தனியார் மயம், இந்தியப் பொருளாதாரத்தை உலகப் பொருளாதாரத்தோடு இணைத்தல் போன்ற கொள்கைகளினால் வேலை வாய்ப்புகள் குறைந்து கொண்டே வருகின்றன. இவ்வாறு வேலை வாய்ப்புகள் குறையும்போது, பெரிதும் பாதிக்கப் படுபவர்கள் பெண்களே! ஏனென்றால், பெண்கள் பொருளாதார சுதரந்திரம் அடைய வேண்டும் என்றால், நாட்டில் வேலை வாய்ப்புகள் குறையாமல் பெருகிக் கொண்டே இருக்கவேண்டும். பெண்களுக்குச் சட்ட ரீதியாகச் சொத்துரிமை இருந்தாலும், அதைத் தன்னிச்சையாகப் பயன்படுத்தக்கூடிய உரிமையைப் பண்பாட்டுச் சூழல் இன்னும் அவர்களுக்கு வழங்கவில்லை; இந்நிலையில் பெண்களின் வேலை வாய்ப்புக் குறைந்தால், அவர்கள் விடுதலை அடைவதற்கு முக்கியமான ஒரு காரணி இல்லாமல் போய்விடும். மேலும் வேலை வாய்ப்புக் குறைவினால் வறுமை அதிகரிக்கும், வறுமையினால் பெரிதும் பாதிப்புக்குள்ளாகுபவர்கள் பெண்களே. மேலும் அரசின் புதிய பொருளாதாரக் கொள்கையினால், அரசு சமூக நலனுக்காகச்

செலவிடும் தொகையின் அளவு குறைந்து கொண்டே வருகிறது. இதுவும் பெண்களைத்தான் அதிகமாகப் பாதிக்கும்.

மற்றொன்றையும் எண்ணிப் பார்க்க வேண்டும். நகர்ப்புறங்களில் மேல்தட்டு மற்றும் நடுத்தர வர்க்கப் பெண்களின் பொருளாதார நிலையில்தான் சிறிது மாற்றம் ஏற்பட்டுள்ளது. கிராமப்புறங்களில் இன்றும் பெண்கள் குறைந்த பொருளாதார வாழ்வில் கிடந்து, தொடர்ச்சியான சுரண்டலுக்கும் கொடுமைகளுக்கும் ஆட்பட்டுக் கொண்டொன் வாழ்ந்து வருகின்றனர்.

பெண்ணும் வீட்டு வேலையும்

இந்தியாவில் கணவன் -மனைவி இருவரும் வெளியே வேலைக்குச் செல்லும் குடும்பங்களில் உள்ள 'குடும்ப வேலைகள்' பற்றியும் 'குடும்ப அதிகார அமைப்பு முறை' பற்றியும் நடந்த பல ஆராய்ச்சிகளின்படி, பெண்கள் ஆண்களுக்குச் சமமாக வெளியே வேலைக்குச் சென்று பொருள்திரட்டி வந்தாலும், தங்களுக்கான உரிமையைப் பெறுவதில் போதுமான அளவு வெற்றி பெறவில்லை என்றுதான் தெரியவருகிறது. இதற்கு முக்கியகாரணம் ஆண்கள், தங்களின் அதிகாரங்களை, இதுநாள் வரைத்தங்களுக்கு அடிமைப்பட்டிருந்த பெண்களுடன் பகிர்ந்து கொள்ள விரும்பவில்லை. பழைய பண்பாட்டுச் சூழல் இடந்தரவில்லை. (இராமு, ஜி.என். 1989) பெண்களும் பாரம்பரியமாகக் காக்கப்பட்டுவரும் குடும்ப அமைப்புடன் ஒத்துப்போகவே விரும்புகின்றனர். மீறினால் குடும்பம் பிளவுபடுவதைத் தவிர வேறுவழியில்லை என்ற நிலையில் பல பெண்கள் ஆணுக்குக் கட்டுப்பட்டே வாழப் பழகிக் கொள்கின்றனர், வேலைக்குப்போகும் பெண்களின் நிலையே இது என்றால், குடும்பத்தில் இருக்கும், வேலைகளை மட்டும் செய்து கொண்டு வாழும் பெண்களின் நிலையைச் சொல்லவே தேவையில்லை.

ஆனால் அண்மைக் காலத்தில் பெண்கள் செய்யும் குடும்ப வேலைகளும் பொருளாதாரத்தைச் சார்ந்தவைதான் என்பதை நிரூபிக்க ஆராய்ச்சிகள் நடைபெற்று வருகின்றன. உதாரணமாக சமையல், விறகு, தண்ணீர் முதலியவற்றைச் சேகரிப்பது ஆகிய வீட்டு வேலைகளுக்குப் பொருளாதார மதிப்புப்போட்டுப் பார்த்தால், பெண்களின் வேலைப் பங்கேற்பு விகிதம் தற்போதைய நிலையை விடப் பன்மடங்கு அதிகமாகவே இருக்கும் என ஆராய்ந்து கூறுகின்றனர்.

இத்தகைய வீட்டு வேலைகள் மூலம், ஏற்படும் பொருளாதாரப் பங்களிப்பை மதிப்பிடவும் முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டு வருகின்றன. அமெரிக்காவின் சிக்காக்கோ பல்கலைக்கழகத்தைச் சார்ந்த பெக்கர், ஷீல்ஸ் ஆகியோர் 'புதிய வீட்டுப் பொருளாதாரம்' என்ற பெயரில் ஒரு கோட்பாட்டை உருவாக்கியுள்ளனர். மரபான பழைய பொருளியலில் மனிதனின் நேரத்தை (செயலை) இரண்டு வகையாகப் பிரிப்பார். 1) உழைப்பு நேரம் 2) ஓய்வு நேரம். அதாவது நேரடியாக வருவாய் ஈட்டாத வேலைகள் யாவும் ஓய்வு நேரமாக எடுத்துக் கொள்ளப்படும். இப்பழைய கோட்பாட்டின்படி, வீட்டு வேலை செய்யும் பெண்களின் நேரம் யாவும் பொருளியல் ஓய்வு நேரமாக எடுத்துக் கொள்ளப்படும். ஆனால் புதிய வீட்டு பொருளாதாரக்கோட்பாட்டின்படி, ஓய்வுநேரம் (குறிப்பாகப் பெண்களின் ஓய்வு நேரம்) 1. வீட்டு உற்பத்தி வேலை 2. ஓய்வு நேரம் என்று இரண்டாகப் பிரிக்கப்படவேண்டும். இக்கோட்பாட்டின்படி, பெண்களின் வீட்டு வேலைக்கான பொருளாதார மதிப்பைக் கணக்கிட முடியும். இந்தியாவிலும் ஆங்காங்கே இத்தகைய முயற்சிகள் நடைபெற்று வருகின்றன. இம்முயற்சிகளின் பயனாகப் பாலின அடிப்படையில் குடும்ப வேலைப் பிரிவினை இருந்தாலும், ஆண்களுக்கு நிகராகக் குடும்பப் பெண்களும் குடும்பப் பொருளாதாரச் சேகரிப்பில் ஈடுபடுகின்றனர் என்ற 'புதிய மனநிலையை' ஆண்களிடம் உருவாக்க முடியும். இதனால் ஆண், பெண் சமத்துவத்திற்கு ஆண்கள் செய்யும் அனைத்து வேலைகளையும் பெண்களும் செய்யவேண்டும் என்கிற பார்வையை மாற்றி அமைக்க முடியும்.

முடிவுரை

பொருளாதார மாற்றத்திற்கும் பண்பாட்டு மாற்றத்திற்கும் இடையே உள்ள உறவு நிலைகளும், இவைகள் இரண்டும் எப்படிப் பெண்களின் வாழ்வு நிலையைத் தீர்மானிப்பதில் பெரும்பங்கு வகிக்கின்றன என்பதும் பல புள்ளி விவரங்களோடு இங்கே எடுத்துக்காட்டப்பட்டன. சுதந்திர இந்தியாவில் அரை நூற்றாண்டாகப் பெண் விடுதலைக்காக மேற்கொண்ட முயற்சிகள் யாவும் முழுமையான பயனை அளிக்கவில்லை. பெண்கள் மேல் இழைக்கப்படும் வன்முறைகளும் கொடுமைகளும் அதிகரித்துக் கொண்டே போவது மட்டுமல்லாமல், 'பலவிதமான வடிவங்களும்' எடுத்துள்ளன. ஆனாலும் ஆணாதிக்கச் சமூக அமைப்பும், அதன் பண்பாட்டுக் குணமும், கல்வி மற்றும் பொருளாதாரத் துறைகளில் ஏற்பட்டுள்ள மாற்றங்களால் பெரிதும் விசாரணைக்கு உள்ளாகிக்

கொண்டு வருகின்றன. எனவே இவற்றின் தொடர்ச்சியாக ஆண்-பெண் சமத்துவம் எதிர்காலத்தில் உலகமெங்கும் உருவாக வாய்ப்பு இருக்கிறது என நம்பலாம்.

நூல் விவரம்

1. DATT. Rudder & K.P.M. Sundaram, (1994), Indian Economy, New Delhi, S. Chand & Co., Ltd.,
2. DUBE Leela, (1988), "Socialism of Hindu Girls in patrilineal India", New Delhi.

நன்றி, தமிழரசி (மாத இதழ்)

நன்றி, இரா. சீனிவாசன்.

இளம்பெண்களின் சிக்கல்களும் சமூக நடைமுறைகளும்

கூடந்த சில ஆண்டுகளாகப் பெண்கள் பற்றியும் அவர்களின் வாழ்க்கைப் பிரச்சினைகளைப் பற்றியும் உலகம் முழுவதும் நிறையவே பேசப்படுகின்றன; எழுதப்படுகின்றன. இவற்றின் தொடர்ச்சியாகக் குறிப்பாக இளம் பெண்களின் பிரச்சனைகளின் மேல் ஒரு பொதுக்கவனம் செலுத்தப்படுகின்றது. குழந்தைப் பருவத்தில் இருந்து இவ்விளம் பருவத்திற்கு மாறுகிற இந்தக் காலக்கட்டம், குழந்தை என்று தொட்டிலும் போட முடியாமல், குமரி என்று கல்யாணக் கட்டிலும் போட முடியாமல், எதிலும் சேர்க்க முடியாத ஒரு பருவகால கட்டமாகத்திகழ்கிறது. உலக ரீதியாக 12இல் இருந்து 18 வயதுக்கு உட்பட்ட சிறுமிகள் இவ்விளம் பெண்களாகக் கருதப்படுகிறார்கள். மருத்துவத் துறையிலேயே இப்பருவகாலப் பெண்களை “மருத்துவத்துறை அனாதைகள்” என அழைக்கின்றனர். ஏனெனில் குழந்தை என்று இவர்களைக் குழந்தை நல மருத்துவரும் கவனிக்க முடியாது. ‘பெண்’ என்று பெண் நலமருத்துவரும் ஏற்க முடியாது. இத்தகைய சூழலில்தான் 1990-ஐ வட்டாரக் கூட்டுறவுக் கான தெற்காசியச் சங்கம் இப்பருவப் பெண்களுக்கான ஆண்டாக அறிவித்திருக்கின்றது. மேலும் 1991-இல் இருந்து 2000-வரையிலான பத்தாண்டுகளையும் இவர்களுக்கான ஆண்டாகவே அறிவித்திருக்கிறது. இதைத் தொடர்ந்து இந்திய அரசும் இப்பெண்களுக்கான பத்தாண்டுத் தேசியத் திட்டங்களைத் தீட்டியுள்ளது. இதுபோலவே ஐக்கிய நாட்டுச் சபையின் பலபிரிவுகளும் இப்பருவக்காலப் பெண்களுக்காகப் பல அறிக்கைகளைச் சமர்ப்பித்துள்ளன.

“இந்தியாவில் பெண் குழந்தைகளின் நிலை-சில காட்சிகள்” என்ற தலைப்பில் யூனிசிப் (Unicef) வெளியிட்டுள்ள அறிக்கையின்படி இந்தியாவில் ஏறத்தாழ ஓராண்டில் பிறக்கிற 1.2 கோடி பெண் குழந்தைகளில் கால்வாசிப் பெண் குழந்தைகள் தங்களின் 15-வது ஆண்டு பிறந்த நாளைப் பார்க்க உயிர் வாழ்வதில்லை. உயிரியல்

அடிப்படையில் ஆண் குழந்தையைவிட வலுவானவை பெண் குழந்தைகள்; ஆனாலும் இந்தியாவில் ஓராண்டில் 3 லட்சம் பெண் குழந்தைகள் சாகின்றன. இவ்வாறு பெண் குழந்தைகள் சாவதற்குச் சத்துணவுக் குறைவு போன்ற பல காரணங்கள் இருக்கின்றன. அவற்றுள் ஒன்று, பெண் குழந்தை என்று அதன்மேல் காட்டுகிற வேறுபாட்டுணர்வும் ஒன்று என்பது குறிப்பிடத்தகுந்தது. ஆறு பெண் குழந்தை செத்தது என்றால், அவற்றில் ஒரு பெண் சாவதற்குக் காரணம் இந்தச் சமூகத்தில் நிலவும் வேறுபாட்டுணர்வுதான். இத்தகைய வேறுபாட்டுணர்வினால் ஆண், பெண் விழுக்காட்டில் பெரிய சரிவு ஏற்பட்டுள்ளது. 1901-இல் 1000 ஆண்களுக்கு 972 பெண்கள் என்றிருந்த விகிதம் 1991-இன் கணக்குப்படி 927-ஆகக் குறைந்துள்ளது. சில மாநிலங்களில் குறிப்பாக ஹரியானாவில் 865 என்றும், உ.பியில் 879 என்றும், பஞ்சாபில் 882 என்றும் குறைந்துள்ளது. கேரளாவில் மட்டுமே உலக அளவில் இருப்பது போல 1000 ஆண்களுக்கு, 1036 பெண்கள் என்ற கணக்கில் வாழ்கிறார்கள்.

இளம் பெண்களுக்கான பிரச்சனைகளில் முதலாவதாகக் கருதப்படுவது சத்துணவுக் குறைவுதான். 40கோடி மக்களுக்கு மேல் வறுமைக்கோட்டிற்குக் கீழே வாழ்கிற இந்தியச் சமூகத்தில், பெண் குழந்தைகளின்மேல் இருக்கும் பால்வேறுபாட்டுணர்வினால், அக்குழந்தைகள் இன்னும் அதிகமாகப் பாதிக்கப்படுகின்றன. 1974-இல் பஞ்சாப்பில் சிறுவர்களுக்கிடையே காணப்படும் சத்துணவுக் குறைவு பற்றிய பொருளாதார ஆய்வு நிகழ்த்தியபோது, குடும்பத்திலேயே பிள்ளைகளுக்குச் சாப்பாடு போடும்போது காட்டுகின்ற வேறுபாட்டுணர்வு முக்கிய பங்கு வகிப்பது தெரிய வந்தது. அதுவும் பொருளாதாரத்திலும் சாதியிலும் அடிநிலை மக்களாக இருப்பவர்களிடையே இது பெரிதும் வெளிப்பட்டது.

பாலூட்டுவதில் கூட வேறுபாடு காட்டுவது தெரிய வந்தது. ஒரு நாளில் ஆண் குழந்தையை நோக்கப் பெண் குழந்தைக்கு மிகக் குறுகிய நேரமே தாய் பாலூட்டுகிறாள். அதுபோலவே மிகச் சீக்கிரத்திலேயே பெண் குழந்தைக்குப் “பால்சூடி மறக்காட்டி” விடுகிறாள்.

இதுபோலவே பெண் குழந்தையைவிட ஆணுக்குத் தரமான உணவும் கிடைக்கிறது. ஊட்டச் சத்துணவு ஆண் பிள்ளைக்குத்தான் அதிகம் தேவை என்கிற அடிப்படையில் எல்லாவிதமான சத்துணவும் குடும்பத்தில் ஆண் உறுப்பினர்களுக்காகத் தனியாக ஒதுக்கி எடுத்து வைத்து வழங்கப்படுகின்றன. இதில் உள்ள சோகம் என்னவென்றால்,

இப்படித் “தம்மை வேறுபடுத்தி நடத்துகிறார்கள் நம் பெற்றோர்களே” என்கிற உணர்வை தென்னிந்திய மாநிலப் பெண் சிறுமிகள் நன்றாகப் புரிந்து கொண்டிருக்கும்போது, வட இந்திய மாநிலங்களில் இந்தப் புரிதல்கூட இன்னும் நிகழவில்லை என்பதுதான். 1994-இல் பெண்களைப் பற்றிய உலக ஆய்வு மையம் செய்த ஆய்வின்படி ஓர் உயிருக்கு அடிப்படைத் தேவையான உணவைப் பகிர்ந்தளிக்கும் முறையில், குடும்பத்திற்குள்ளேயே நிலவுகின்ற இந்த வேறுபாட்டுணர்வால் 45% பெண் குழந்தைகளின் வளர்ச்சி உடலாலும் மனத்தாலும் பாதிக்கப்படுவதாகத் தெரிகிறது. மகாராஷ்டிராவிலுள்ள உடல்நல மேலாண்மை நிறுவனம் 12 ஆண்டுகள் தொடர்ந்து நடத்திய ஆய்வின் மூலம் ஆண் குழந்தையை விடப் பெண் குழந்தைகள் 2 அல்லது 3 மடங்கு அளவு சத்துக் குறைந்து காணப்படுவது நிரூபிக்கப்பட்டுள்ளது. இதன் தொடர்ச்சிதான் இளம் பெண்களிடையே 98% பெண்களிடம் இரத்தசோகை நோய் காணப்படுவதற்கான காரணம் என்று 1994-இல் குஜராத்தில் நடத்திய ஓர் ஆய்வு கண்டு பிடித்துக் கூறியுள்ளது. எனவேதான் இளம் பெண்களைப் பற்றிச் சிந்திப்பவர்கள் எல்லோருமே உடல்நலம் பற்றிய சிக்கலையே மையப்படுத்திப் பேசுகின்றனர்.

“இளம் பருவம் - சிக்கலான ஒரு காலகட்டம்” - என்ற தனது கட்டுரையில் டாக்டர் சாந்திகோஷ் இப்பருவகாலப் பெண்களைப் பற்றி மிகச்சிறிய அளவில் தான் ஆய்வுகள் நிகழ்த்தப்பட்டுள்ளன என்றும், மிகக் குறைந்த அளவிலான புள்ளி விவரங்களே கிடைக்கின்றன என்றும் எழுதுகிறார், இளம் பருவம் என்கிற இந்தக் காலகட்டம் மிக வேகமாக வளர்ச்சி காண்கிற காலகட்டமாகும். இக்கால கட்டத்தில் அளிக்கப்படும் ஒழுங்கான ஊட்டச்சத்தானது, குழந்தைப் பருவத்தில் இயல்பாய் ஏற்பட்டிருக்கும் பல உடல்நலக் குறைவுகளைக் கூடக் களைந்துவிடக் கூடிய தன்மையுடையது. உண்மை இப்படியிருக்க நடைமுறை வாழ்க்கையோ தலைகீழாக இருக்கிறது.

தரப்பட வேண்டிய ஊட்டச்சத்து இல்லாமல் வளர்கிற இப்பருவப் பெண்களில் பெரும்பகுதியினரைக் குழந்தைத் திருமணத்திற்கு எதிரான சட்டம் இருக்கிறது என்பது பற்றியும் கவலைப்படாமல் குறிப்பிட்ட வயது வருவதற்கு முன்பே திருமண வாழ்விற்குள் தள்ளுவதும் தொடர்கிறது. பெரும்பாலும் சடங்கான உடனேயே திருமணத்தை முடித்து வைத்துவிடுகின்றனர். 1981-இன் மக்கள் கணக்கெடுப்பின்படி இந்தியாவில் ஒவ்வொரு ஆண்டும் நடக்கின்ற

பெண்-மொழி-புனைவு

4.5 மில்லியன் திருமணங்களில் 3 மில்லியன் திருமணம் 15-19க்கு இடைப்பட்ட வயதுடைய பெண்களின் திருமணமாக இருக்கிறது. சில மாநிலங்களில் இன்னும் இளமையிலேயே திருமணத்தை முடித்து விடுகின்றனர். சுதந்திரம் அற்று வீட்டுக்குள்ளேயே முடங்கிக் கிடக்கும் இப்பெண் பிள்ளைகளுக்கு, இந்தத் திருமணம் தங்கள் வாழ்வில் ஒரு மாற்றத்தைக் கொண்டு வந்தாலும் வரலாம் என்றொரு நம்பிக்கையொளி கொள்ளவும் வாய்ப்பாக அமைகிறது. ஆனால் பெரும்பாலோர் வேறு வழியில்லை; தப்பிக்க முடியாது; தங்கள் விதியின் ஒரு கூறு என்றே இதைப் பார்க்கின்றனர்.

இத்தகையக் குழந்தைத் திருமணங்களை உடல்நல மருத்துவ அடிப்படையில் பார்க்கும்போது, அந்த இளம்பருவப் பெண்ணுக்கும் அதற்குப் பிறக்க போகும் குழந்தைக்கும் எந்தவிதத்திலும் பாதுகாப்பு இல்லை. ஏனெனில் மகப் பேற்றிற்குத் தயாராகும் அளவிற்கு அவளது உடல் அமைப்பும் எலும்பும் வளர்ச்சி அடைந்திருக்கா. மேலும் அந்தப் பெண்ணுடைய வளர்ச்சிக்கு இப்பருவகாலத்தில் இயல்பாகவே தேவைப்படும் உணவு ஊட்டத்தைக் கருவில் வளரும் குழந்தைக்கும் பகிர்ந்தளிக்க வேண்டிய நெருக்கடி ஏற்படுகிறது. இதனால், வளர்ச்சியும் குறைபடுகிறது. விளைவு முழு வளர்ச்சியற்ற உயிராகவே உலவ வேண்டிய நிலைக்குப் 'பெண்' தள்ளப்படுகிறாள். மேலும் உலக அளவிலேயே 15-19 வயதுக்குட்பட்ட பெண்களின் இறப்புக்குப் பெரும் காரணமாக அமைவது கருவுறுதலும் குழந்தைப் பேறும் தான். எனவே இந்தியாவில் ஆண் பெண் விகிதம் 5-9 வயதுகளில் 1000க்கு 944 என்றும், 15-19 வயதுகளில் 912 என்றும் சரிந்து போவதைக் காண முடிகிறது. இந்தக் குழந்தைத் திருமணம் பல தீமைகளுக்கு ஆதாரமாக அமைந்துவிடுகின்றது. வளர்ச்சியற்ற குழந்தை பிறப்பது; உரிய எடை இன்றி பிறப்பது; இறந்து பிறப்பது; இப்படிப் பல. ஆனால் உலக அமைப்புகள் இப்பருவப் பெண்களின் இத்தகைய நிலைமைக்குப் பரிந்து அதில் அதிகக் கவனம் செலுத்துவதை விட அவற்றின் மூளையை ஆக்ரமித்திருப்பது, இத்தகைய சின்ன வயதுத் திருமணங்களால் ஏற்படும் மக்கள் தொகைப் பெருக்கம்தான். இப்படி இந்தப் பிரச்சனையை மக்கள் தொகைப் பெருக்கத்தோடு இணைத்துப் பார்க்கத் தொடங்கிய பிறகுதான் இப்பருவப் பெண்ணைத் தனியாக ஒரு சமூக உயிரியாகத் தனித்து அடையாளம் காணத் தொடங்கியுள்ளனர். இதை ஒட்டித்தான் பல திட்டங்களை அமைப்பதும், அரசும், அரச சாரா அமைப்புகள் உருவாகுவதும் சமீபகாலமாகப் பெருகியுள்ளன. ஒன்றும் இல்லாததைவிட எப்படியோ ஏதோ ஒரு காரணத்தால் இப்படி ஏதோ கொஞ்சம் அங்கங்கே நிகழத் தொடங்கியிருப்பது

நல்லதுதான். இத்தகைய ஒரு சூழலில்தான் இப்பருவகாலப் பெண்களின் உடல், அறிவு, மனம் ஆகியன பற்றிய முழுமையான வளர்ச்சியில் உள்ள சிக்கலை “ஒரு சமூகச் சிக்கல்” என்கிற அளவிற்கு வளர்த்தெடுக்க வேண்டியதிருக்கிறது.

1929-இல் இயற்றப்பட்ட குழந்தைத் திருமணத்தடைச் சட்டம் 1978-இல் திருத்தி அமைக்கப்பட்டது. அதன்படித் திருமண வயது பெண்களுக்கு 18 என்றும், ஆண்களுக்கு 21 என்றும் உயர்த்தப்பட்டன. மேலும் இந்த வயது வராத பெண்ணைத் திருமணம் முடிக்கிற பையன் 18 வயதுக்கு மேல் இருந்தால் அவனும், திருமணத்திற்குச் சடங்கு செய்து முடித்து வைத்தவர்களும் தண்டனைக்குள்ளாவார்கள் என்றும் கூறியது. ஆனால் இச்சட்டத்தின் மூலம் பையன் விளைந்தது குறைவே. ஏனெனில் சமூகத்தில் நிலவும் பண்பாட்டுச் சூழல்தான். சட்டப்படி 18 வயது அடையாத பெண்ணை ஒருவன் திருமணம் முடிக்கப் போகும் சூழலில், அப்பெண்ணின் நலம் நாடும் உறவினரோ அல்லது ஓர் அமைப்போ சட்டத்தின் உதவியை நாடினால், அப்பெண், பிறந்த வீட்டிலும் வாழ முடியாமல், புகுந்த வீட்டிலும் புக முடியாமல் தவிக்கிற நிலைதான் ஏற்படுகிறது. இதை உணர்ந்து “தேசிய மனித உரிமை ஆணையம்” செப்டம்பர் (1996) தன்னுடைய ஆண்டறிக்கையைப் பாராளுமன்றத்தில் சமர்ப்பித்துள்ளது. அவ்வறிக்கையில் குழந்தைத்திருமணத் தடைச் சட்டத்தில் செய்ய வேண்டிய சில மாற்றங்களைப் பரிந்துரைத்துள்ளது. குழந்தைத் திருமணம் சட்டப்படி ஜாமின் எடுக்க முடியாத தண்டனைக்குரியது என்பதை அனைவரும் உணரும்படிச் செய்யவேண்டும். மேலும் தனி மனிதர்களுக்கோ (அ) தன்னார்வக்குழுவுக்கோ இத்தகைய திருமணங்களை நடப்பதற்கு முன்பே தடுத்து நிறுத்தக்கூடிய “உரிமையை வழங்க வேண்டும்”. எல்லாத் திருமணங்களும் பதிவு செய்யப்பட்டாக வேண்டும் என்று கட்டாயம் ஆக்க வேண்டும்.

இப்படிச் சட்டங்களை ஆக்கிக் கொண்டே போகலாம். ஆனால் அவற்றின் செயல்பாடு எத்தகையதாக இருக்கிறது? இந்த இடத்தில் ஒரு நிகழ்ச்சியை நினைத்துப் பார்ப்பது பொருத்தமாக இருக்கும் 1992-இல் இராஜஸ்தான் மாநிலத்தைச் சார்ந்த ஒரு கிராமத்தில் பெண்களுக்கான வளர்ச்சித்திட்டத்தில் பணியாற்றிய துணிச்சல் மிக்க ‘பான்வாரிதேவி’ ஒரு கும்பலினால் கற்பழிக்கப்பட்டாள். தன் கிராமத்தில் நடக்க இருந்த குழந்தைத்திருமணத்தைத் தடுப்பதற்கு முயற்சி எடுத்தற்கான தண்டனையாக அப்படிக் கற்பழிக்கப்பட்டாள். இருக்கின்ற சட்டத்தை அமுல்படுத்த முயன்றமைக்கு அவளுக்குக்

கிடைத்தது அவமானம், பலவந்தம், தாக்குதல். இவற்றை அந்த ஊர்க்காரர்கள் மட்டும் செய்யவில்லை. யார் சட்டத்தைச் செயல்படுத்த என்று நியமிக்கப்பட்டிருக்கிறார்களோ அந்தக் காவல்காரர்களும் நீதிமன்ற ஆட்களும் செய்தார்கள் என்பதுதான் இங்கே கவனிக்கப்பட வேண்டிய ஒன்று ஆகும்.

சமூகம் இத்தகைய குழந்தைத் திருமணத்தில் ஏன் இவ்வளவு தீவிரமாக இருக்கிறது? என்பதையும் எண்ணிப் பார்க்க வேண்டும். சமூக அமைப்பில் வயதாகித்தனிமையாகிவிட்ட பெற்றோர்கள், பெண் சிறுமிகளைப் பண்டமாற்றுப் பொருளாகத்தான் பார்க்கிறார்கள். எவ்வளவு சீக்கிரம் முடியுமோ, அவ்வளவு சீக்கிரத்தில் திருமணத்தை முடித்துவிடவே விரும்புகிறார்கள். “வீட்டில் பருவப் பெண்ணை வைத்திருப்பது மடியில் நெருப்பை வைத்திருப்பது போல” என்று இன்னும் தென்னிந்தியக் குடும்பங்களில் சர்வ சாதாரணமாகச் சொல்லப்படும் வார்த்தைகளாகும். ஏனெனில் பெண்களின் ‘கற்பு’ என்பது குடும்பத்தின் ‘கௌரவத்தோடு’ இணைக்கப்பட்டிருக்கிறது. மேலும் திருமணம் என்பது சொர்க்கத்தில் நிச்சயிக்கப்படுகிறது; கற்பு உயிரினும் உயர்ந்தது; வரதட்சணையில் இருந்து தப்பிக்க முடியாது என்று சமூகம் தலைக்குள் கட்டளை இட்டுக் கொண்டே இருக்கிறது. எனவே நல்ல தாய்-தந்தையர் என்ற அடையாளத்தை அடைய விரைவில் திருமணத்தை முடித்து வைத்துவிட முயலுகின்றனர்.

இந்தியாவில் இளம் பெண்களின் தொகை 5.6 கோடி என்று கணக்கெடுத்துள்ளனர். குழந்தைத் திருமணம் பற்றிய சமீபகால விவாதத்தின் காரணமாகச் சில திட்டங்களைப் பல அமைப்புகள் வகுத்துச் செயல்படத் தொடங்கியுள்ளன. ஒருங்கிணைந்த குழந்தை வளர்ச்சித் திட்டம் என்ற பேரில் சில மாநிலங்களில் சில பணிகள் செய்யப்படுகின்றன. இத்திட்டத்தின்படி 11-18 வயதுக்குட்பட்ட சிறுநூர்ச் சிறுமிகளைக் கூட்டி (இச்சிறுமிகளின் குடும்பத்திற்கு ஆண்டு வருமானம் 6400-க்குள் இருக்க வேண்டும்) ஒருங்கிணைக்கின்றனர். ஒருங்கிணைத்து அவர்களின் உணவுத் தரத்தையும் உடல் நலத்தையும் ஒரு படியாவது கூட்டுவதற்கு முயலுகின்றனர். முறைசாராக் கல்வி மூலம் எழுதவும் படிக்கவும் எண்களைக் கூட்டிக் கழித்துப் பழகவும் கற்றுக் கொடுப்பதன் மூலம், அறிவுத் தேடலை நோக்கி அவாவுமாறுத் தூண்டுகின்றனர். அவர்களின் முடிவெடுக்கும் திறத்தையும், சமூக ஈடுபாட்டையும் அதிகரிக்க முயலுகின்றனர். மேலும் வீட்டைப் பேணும் திறத்தையும், குழந்தை வளர்ப்பு அறிவையும், உணவு தயாரிப்பு முறை பற்றிய

கல்வியையும், சுற்றுச் சூழல் தூய்மை பற்றிய உணர்வையும் குடும்ப நலத்தையும் நிர்வாகத்தையும் கொண்டு செலுத்தும் ஆற்றலையும், பெருக்கக் கற்றுக் கொடுக்கின்றனர். அங்கன்வாடிகள் மூலமே இவற்றைச் செயல்படுத்த முயலுகின்றனர். இந்த அங்கன்வாடிகள் ஆறுமாதத்திற்கு ஒரு தடவை இப்பருவ பெண்களின் பொதுவான உடல்நலம், மாதவிடாய், முதலிய பிரச்சனைகளைப் பார்வையிடுகின்றனர். குடல்புழு, ரத்தசோகை, நோய்த்தடுப்புணசி, தொண்டை வீக்கம், வைட்டமின் பற்றாக்குறை ஆகியன பற்றிய புரிதலைக் கற்றுக் கொடுக்கின்றனர். ஆனால் இத்தகைய திட்டங்கள் எல்லாம் கொள்கை அளவில் குறைபாடு உடையனவாகத்தான் இருக்கின்றன. மரபார்ந்த ஆண்மையச் சமூகம் பெண்களுக்கு ஒதுக்கிய ஒரே முறையான வீட்டு வேலை, அது தொடர்பான பணிகளையே இத்திட்டங்களும் அவர்கள் மேல் திணிக்கின்றன. 'நல்ல' குடும்பப் பெண்ணாகவும், தாயாகவும் ஆவதற்கான ஒரு தயாரிப்பைத்தான் இவைகளும் நிகழ்த்துகின்றன; இப்பெண்கள் தாங்களும் ஓர் மனித உயிர் என்ற முறையில் தங்களுக்கான ஆளுமைகளையோ, உரிமைகளையோ, கனவுகளையோ, ஆசைகளையோ வளர்த்துக் கொள்ள வழியில்லாமல்தான் செய்கின்றன.

குழந்தைப் பருவம் என்பது கவலை அறியாத பருவம். ஆனால் பெருவாரியான இந்தியப் பெண் குழந்தைகளுக்கு இத்தகைய குழந்தைப் பருவம்கிடைப்பதில்லை. சமைப்பது உட்பட வீட்டு வேலைகள் அனைத்தும் இக்குழந்தைகள் தலையில் விழுகின்றன. கூலி வேலைக்கும் செல்லுகின்றன. "இந்தியக் கிராமப்புற வளர்ச்சி: இளம் பருவப் பெண்களின் சிக்கல்கள்" என்ற தலைப்பில் இராஜஸ்தான், உ.பி., தில்லி ஆகிய மாநிலங்களைச் சேர்ந்த 12 சிற்றூர்களில் 'சமூக ஆய்வு மையம்' நடத்திய ஆய்வின் முடிவின்படி, பல சிறுமிகள் குழந்தைப் பருவத்திலிருந்து நேரே வாலிபப் பருவத்திற்குத் தாவி விடுகின்றனர். பல ஏழைக் கூலிக் குடும்பங்களில் தாய் பெற்றுப்போட்ட பிள்ளைகளை வளர்ப்பதன் மூலம், நேரே தாய்ப்பருவத்தையே அடைந்துவிடுகின்றனர் எனலாம். இதனால் இக்குழந்தைகளின் மனநிலை பலவாறு பாதிப்பிற்குள்ளாகியுள்ளதை அறிய முடிகிறது. கேரளா, தமிழ்நாடு, ஆந்திரப் பிரதேசம் ஆகிய மாநிலங்களைச் சேர்ந்த பல்வேறுபட்டச் சமூகப் பின்னணியிலுள்ள இப்பருவகாலப் பெண்களோடு உரையாடி அவர்கள் தங்களின் சுயபிம்பம், சுய மதிப்பு, சுய நம்பிக்கை பற்றி என்னதான் கருத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பதை அறிய முயன்றபோது விதிவிலக்கு இல்லாமல் எல்லாப் பெண்களும் உடனே

பெண்-மொழி-புனைவு

வருத்தத்துடன் வெளிப்படுத்தியது, “பெண்ணாகவே பிறக்கக் கூடாது” என்ற தங்களின் ஆசையைத்தான். பலரும் பெண்ணாகப் பிறப்பதால் எந்தவிதமான அனுகூலமும் நற்பயனும் இல்லை என்றே எண்ணுகின்றனர்.

பெண்ணாக வாழ்வதினால் ஏற்படும் இழப்புகளில் மிகவும் ஆத்திரமூட்டுகிற ஒன்று, இயல்பான சுதந்திரமும் நடமாடும் உரிமையும் குறுகிய எல்லைக்குள் முடக்கப்படுவதாகும். இது ஒரு உலகம் சார்ந்த குற்றச்சாட்டாகும். சமூகம், பொருளாதாரம், பண்பாடு, கல்வி, நாடு என்ற வேறுபாடு இல்லாமல் எல்லாத் தரப்பினராலும் சொல்லப்படும் குற்றச்சாட்டாகும் இது. “பையன்கள் நிறைய அதிகாரம் உடையவர்களாகவும், அதிக உரிமை உடையவர்களாகவும் விளங்குகின்றனர்” என்கிறார் கேரளாவைச் சார்ந்த இளம் பெண் சந்தியா. இப்பெண்ணின் பார்வையில், பையன்கள் தங்கள் வயதை ஒத்த பெண் குழந்தைகளைவிட அதிகமாக நடமாடுகிற உரிமை பெற்றிருக்கிறார்கள் என்பது மட்டுமல்ல, தங்களை விடப் பெரிய பெண்களை விட அதிக உரிமை பெற்றிருக்கின்றனர். பெண்கள் பெரியவர்களாக ஆனாலும் கூட வெளியே செல்ல குடும்பத்திலுள்ள ஆணிடம் அனுமதி பெற்றாக வேண்டும். சில நேரங்களில் தன் சொந்த மகனிடமே அனுமதி பெற்றுச் செல்ல வேண்டியதும் வரும்.

இன்னும் பல சமூகங்களில் பெண் கல்வி மறுக்கப்பட்டே வருகிறது. அனுமதி வழங்கப்பட்டுள்ள சமூகத்திலும், இப்பருவகாலப் பெண்கள் தனியாகப் பள்ளிக்கூடம் போகக் கூடாது. கூட்டமாகச் சேர்ந்தே போகவேண்டும்; சேர்ந்தே திரும்பவேண்டும். அதுவும் வகுப்பு முடிந்தவுடன்நேரே வீட்டிற்குத்தான் திரும்ப வேண்டும். வேறு எங்கும் செல்ல வேண்டும் என்றால், தங்கள் குடும்பப் பெரியவர்களுடன் தான் செல்ல வேண்டும். அதுபோலவே ஒரு பெண், தெரு போன்ற பொது இடங்களில் போகும்போது ஆடை மட்டுமல்ல தலை, கை, கால் உட்பட எப்படி ஒரு ஒழுங்கிற்குள் அமைய வேண்டும் என்பது எழுதாத சட்டங்களாக ஆற்றலோடு செயல்படுகின்றன. பல குடும்பங்களில் வீட்டிற்குள்ளேயும் கூடப் பெண்ணின் நடமாட்டம் நிர்ணயிக்கப்பட்டிருக்கிறது. மனம் விரும்புகிறபடி எல்லாம் ஜன்னல் ஓரத்திலேயோ, வாசலிலேயோ, மொட்டை மாடியிலேயோ அவள் உலவிட முடியாது.

சேலம் மாவட்டத்தில் இந்த நடமாடும் பிரச்சனை இன்னும் கூர்மையாகச் செயல்பட்டு இப்பருவப் பெண்களின் கல்விக்கே உலை வைத்துவிடுகிறது. வீட்டிற்குப் பக்கத்திலுள்ளதால் தொடக்கப் பள்ளிக்குச் செல்ல அனுமதிக்கப்படுகின்றனர். தொடக்கப்பள்ளிப்

படிப்பு முடிந்தவுடன் நன்றாகப் படிக்கிற பிள்ளையாக இருந்தாலும் மேற்படிப்புச் செல்ல அனுமதியில்லை. காரணம் அந்தப் பள்ளிகள் பக்கத்திலுள்ள நகரத்தில் இருக்கின்றன. அவ்வளவு “தூரத்திற்கு” அனுப்பப் பல பெற்றோர்கள் மறுத்து விடுகின்றனர். இந்நிலையில் பல பெண்கள் தாங்கள் வீட்டில் “சிறை வைக்கப்பட்டதாகவே” உணர்கின்றனர். பல நேரங்களில் இப்பெண்களின் படிப்பைப் பற்றியப் பெற்றோர்கள் கூட முடிவு செய்வதில்லை. வீட்டின் மூத்த மகனே முடிவெடுக்கிறான். இப்படி நிறுத்தப்பட்ட சிறுமிகள் ஏழைகளாக இருந்தால் செங்கற் தொழிற்சாலைகளிலும் மில்லுகளிலும் தினக்கூலி வேலைக்குப் போகின்றனர். இந்தியாவில் மட்டும் 265 மில்லியன் குழந்தைகள் (14 வயதுக்குட்பட்டவைகள்) இப்படி வேலைக்குப் போகின்றனவாம். இவற்றில் பெரும்பகுதிப் பெண் குழந்தைகள். கொஞ்சம் வசதியான குடும்பமாக இருந்தால் தாய்வீட்டுச் சமையலறையிலும் மாமியார் வீட்டுச் சமையலறையிலும் இப்பெண்களின் வாழ்வு புதைக்கப்பட்டு விடுகிறது. இத்தகையச் சமூகச் செயல்பாடு இப்பெண்களின் முழுமையான ஆளுமை வளர்ச்சிக்குப் பங்கம் விளைவிக்கிறது மட்டுமல்லாமல், ஒட்டு மொத்தத்தில் சமூகத்திற்கும் தேசத்திற்கும் பெரும் இழப்பாக முடிந்துவிடுகிறது. இப்படி உணர்ந்து இந்தச் சிக்கலை அணுகுவார் இல்லை என்பதுதான் பெரிய சோகம்.

சமூகத்தில் அங்கீகரிக்கப்பட்ட குணநலன்களோடு வளர்வதுதான் ஒரு பெண்ணுக்குப் பாதுகாப்பு; இல்லையென்றால் ஆபத்துதான் என்ற உணர்வு சமூகத்தில் பரப்பப்பட்டிருக்கிறது. அமைதி, உழைப்பு, பணிவு, நன்னடத்தை, எல்லாவற்றிற்கும் மேலாகத் தன் முனைப்பு அற்ற தன்மை உடையவளாகப் பெண் விளங்கவேண்டும் என்று மட்டுமே சமூகம் எதிர்பார்க்கிறது. நல்ல புத்திக் கூர்மையுள்ளவன், சுறுசுறுப்பானவன் என்று பையனைப் புகழும். இந்தக் குணங்களையே பெண் பெற்றிருக்கக் கண்டால் “அதிகப் பிரசங்கித்தனம்” என்று இகழும். மேலும் பெண்களின் நடமாட்டத்தைச், சமூக ஈடுபாட்டைக் குறைப்பதற்குக் குழந்தைப் பருவத்தில் இருந்தே, புரளி கிளப்பி விடுவது பற்றியும், பாலியல் வன்முறை பற்றியும் பேசிப் பய உணர்வு ஊட்டப்படுகிறது. கிட்டத்தட்டப் பேசிப் பார்த்த எல்லாப் பெண்களுமே பெண்களுக்கு எதிராக நடத்தப்பட்ட அடீழியங்கள் பற்றிய செய்திகள் தங்களுக்குப் பயத்தையும் நடுக்கத்தையும் ஏற்படுத்தின என்பதை ஒத்துக் கொண்டனர். மேலும் இப்பருவப் பெண்கள் அனைவருமே பெண்களுக்கு எதிராகச் செய்யப்படும் குற்றங்களாகிய பாலியல் வன்முறை, கணவன் மனைவியை அடித்தல், வரதட்சணை எரிப்பு

முதலியவை பற்றி மிகத் தெளிவாக அறிந்திருக்கின்றனர். கேரளாவில் சமீபத்தில் 'சூரியநல்லி'க்கு நடந்த கொடுமை பலராலும் அச்சத்தோடு உணரப்பட்டிருக்கிறது. ஒரு முரடனின் சூழ்ச்சிக்குள் சிக்கிய 'சூரிய நல்லியை' அவன் மட்டும் கற்பழித்தது மட்டுமல்லாமல், மாநிலத்தின் பல இடங்களுக்கும் கடத்திப் பலரும் கற்பழித்துள்ளனர். அந்தப் பகுதியில் 'தொடர் ஓட்டம்' என்பது போல "தொடர் கற்பழிப்பு" என்று அச்சத்தோடு பேசும் அளவிற்கு இக்கொடுமை நடந்துள்ளது. இத்தகைய நேரடியான வன்முறை மட்டுமல்ல, தெருவில் போகும்போது இப்பெண்கள் மேல் வீசப்படும் கீழ்த்தரமான கிண்டல் மொழிகளும் (Eve-teasing) பெண்களின் நடமாட்டத்தைக் குறைப்பதில் பெரும்பங்கு வகிக்கின்றன. தங்களை விட வயதுக்குறைவான பையன்கூட இத்தகைய கிண்டல்களில் ஈடுபடுவதாகச் சிலர்தெரிவித்துள்ளனர் என்பதும் குறிப்பிடத்தகுந்த ஒன்றாகும். இவ்வாறு இத்தகைய பாலியல் வன்முறைகளில் இருந்து எந்த இந்தியப் பெண்ணும் தப்பித்து வாழ்ந்திட முடியாது என்ற சூழலில், இவற்றைப் இப்பருவப் பெண்கள் எதிர் கொள்ளுகிற முறையிலும் அச்சமே மேலோங்கி நிற்கிறது. இந்தக் கிண்டலைக் காது கேட்காதது போல மௌனம் சாதித்தே சமாளிக்கின்றனர். எதிர்விளைவு காட்டினால், அதுவே பெரிய வம்புதும்பிற்கு வழி வகுத்துவிடும் என்று அஞ்சுகின்றனர். மேலும் தங்களின் எதிர் விளைவிற்குப், பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் பொது மக்களிடம் இருந்தும் ஆதரவு ஏதும்கிடைக்காது என்ற நிலைதான் இருப்பதை உணர்கின்றனர். மேலும் எதிராக ஏதாவது செய்த பெண்களை எவ்வளவு அவமானப்படுத்த முடியுமோ அவ்வளவு அவமானப்படுத்தப் பையன்கள் தயங்குவதில்லை என்பதுதான் சமூக அனுபவமாகவும் இருப்பதைப் பலர் தெரிந்து வைத்துள்ளனர். எனவே பிரச்சனை வராமல் இருக்க நடமாட்டத்தை எவ்வளவு குறைத்துக் கொள்ள சாத்தியப்பாடோ அவ்வளவு குறைத்துக் கொள்ளுவதுதான் சிறந்த வழி என்ற நிலைதான் நிலவுகிறது; இதன் விளைவாக, சுய இரக்கம், தாழ்வு மனப்பான்மை, உதவியற்ற நிலைமை, முதலிய மனநோயினால் பெண்கள் பெரிதும் பாதிக்கப்படுகின்றனர். கூடவே பழமொழிகள், விடுகதைகள், பாட்டு, கவிதை, புராணம் பொதுமக்களுக்கான தகவல் ஊடகங்கள் எல்லாம் கூடிப் பெண்ணுடைய சுய பிம்பத்தையும் மரியாதையையும் சிதைத்துச் சீரழித்து விடுகின்றன. சமீபத்தில் ஆக்ராவில் 12-14 வயதுக்குட்பட்ட நான்கு உடன்பிறப்புகள் கூட்டாகத் தற்கொலை செய்து கொண்டதற்கு அடிப்படைக் காரணமே இத்தகைய சமூகக் கொடுமைகள்தான். ரெட்டியூரைச் சார்ந்த இளம்பெண் 'சுதா'

இப்படிக்கூறுகிறாள். “நான் பிறக்கும்போதே சாகடிக்கப் பட்டிருக்க வேண்டியவள்; எப்படியோ தப்பித்துவிட்டேன். என் பெற்றோர்கள் எனக்கு இதை அடிக்கடி ஞாபகப்படுத்துவார்கள். எப்படியென்றால், “நீ ரொம்ப அதிர்ஷ்டக்கட்ட; அதனால்தான் தப்பிச்சிக்கிட்ட. ஆனால் இல்லாமப் போயிருந்தா நாங்க இன்னும் கொஞ்சம் நல்லா பிழைச்சிருப்போம்”. தன் பெற்றோர்கள் வாயில் இருந்தே இப்படிப்பட்ட வார்த்தைகளை இதயத்தில் வாங்கும் இந்தப் பெண்பிள்ளைகளின் ‘உளவியல்’ எப்படியெல்லாம் பாதிக்கப்படும் என்பதைக் கற்பனை செய்து கூடப் பார்க்க முடியவில்லை. தலித் பெண்களுக்கு இத்தகைய பாரங்களோடு கூடவே சாதி வேறுபாட்டினால் ஏற்படும் மரியாதைக் குறைவுகளையும் தாங்க வேண்டிய நிலை வேறு இருக்கிறது. இப்படிப் பல கோணங்களில் பெண்ணுக்கு எதிரான சமூக அமைப்பு முறைதான் இன்றும்நிலவி வருகிறது.

சமூகவியல் அறிஞர்களிடம் இந்தத் தீமைகள் அனைத்திற்கும் ஒரே சஞ்சீவி மருந்து ‘கல்விதான்’ என்ற ஒரு பொதுவான கருத்து நிலவுகிறது. கல்வி, இங்கே நம்மால் பேசப்படுகின்ற ஆண்-பெண் ஏற்றத்தாழ்வுகளை எல்லாம் அறவே காணாமல் அடித்துவிடும் என்று நம்புகின்றனர். ஆனால் இக்கல்வியின் நிலை எப்படி இருக்கிறது என்று பார்த்தால் சோகம்தான் மிஞ்சுகிறது. 1991வரை நம் மக்கள் தொகையில் பாதிக்குப் பாதிதான் எழுதவும் படிக்கவும் அறிந்துள்ளனர். மேலும் பையன்களை நோக்க, பெண்குழந்தைகள் பள்ளியில் சேரும் தொகையும் குறைவு. இடையில் நின்று போகும் பெண் குழந்தைகளின் தொகையும் அதிகம். பையன் படிக்காமல்நிற்கிற வயதை நோக்க, பெண் குழந்தை மிகவும் சீக்கிரத்திலேயே நின்று கொள்ளுகிறது. பெண்களுக்கான 4-ஆவது உலக மாநாட்டில் (பீக்கிங்-செப்டம்பர் 1995) இந்தியா சமர்ப்பித்த அறிக்கை, கல்வித்துறையில் பெண்களுக்கு ஏற்பட்டுள்ள பின்னடைவுகளைப் போக்க உடனடியாக மூன்று நோக்கில் செயல்பட எண்ணி யிருப்பதாகக் கூறுகிறது. 1. பெண் கல்வியைப் பெருக்குவதுடன் தரத்தையும் உயர்த்துவது 2. பெண்கள் ஆர்வத்தோடு கல்வியில் ஈடுபட முடியாதபடி இருக்கின்ற தடங்கல்களைத் துடைத்து எடுப்பது 3. கல்வித்துறையிலும் பெண்கள் மேல் திணிக்கப்படுகின்ற ஒரே மாதிரியான பெண்களுக்கான கல்வி முறையை நீக்குவது - ஆனால் இந்தியச் சமூகத்தில் கல்வியின் நிலை எப்படி இருக்கிறது?

1991-இன் கணக்குப்படிப் பெண்களில் கல்வி கற்றவர்கள் 39-42%தான், மேலும் 7 வயதிற்கு மேலே உள்ள பெண்கள்

தொகையில் 60% அறவே கல்வியறிவு அற்றவர்கள். சில மாநிலங்களில் படுமோசம் இராஜஸ்தான் 16.59%தான் (அதுவும் கிராமத்தில் 23.13% நகரத்தில் 54.01%) இன்னும் சில பழம் பெரும் கிராமங்களில் 5%க்கும் குறைவுதான் படிப்பு உள்ளது. 1992-93இல் 6-14 வயதுக்கு இடைப்பட்ட இந்தியப் பெண் குழந்தைகளில் 41% குழந்தைகள் பள்ளிக்கூடத்திற்கே போகவில்லையாம். பேசிப் பார்த்ததில் தெரிய வருவது, பல பெற்றோர்கள் பெண் குழந்தையைப் படிக்க வைத்தால் சிறகு முளைத்துத் தங்கள் கையை விட்டுப் பறந்துவிடும் என்று பயப்படுகின்றனர். பல குழந்தைகள் பள்ளிக்கூடத்திற்கும் போகாமல் இருப்பதற்குக் காரணம் “வெளியே கூலிக்குப்போய் சம்பாதிக்கலாம். சம்பாதிக்க வேண்டும்” என்கிற நிலைமைதான். ஏழ்மைதான் காரணம் என்றாலும், ஆண் குழந்தைக்கு வாய்ப்பு அளிக்கப்படுகிறது. பெண் குழந்தையைத்தான் முதலில் நிறுத்தி விடுகின்றனர். காரணம் பெண் குழந்தைகளின் ‘உழைப்புதான்’ வீட்டிற்குள்ளேயும் வெளியேயும் தேவையாக இருக்கிறது. பெரிய பெரிய நகரங்களுக்கு ‘வேலைக்காரர் சிறுமியாக’ இரயிலேற்றி விடவும் வசதியாக இருக்கிறது. உழைப்பிற்கான கூலி மொத்தமும் உறுதியாய் வீட்டிற்கு வந்து சேரும் என்ற நம்பகத் தன்மையும் இருக்கிறது. மேலும் ஆண்களால் வடிவமைக்கப்படும், இந்தக் கல்வி முறையில் கற்றுக் கொள்ளுகிற கல்வியும் விடுதலையுணர்வையூட்டுவதாக இல்லை. பெண்களுக்கு எதிரான பழைய மதிப்பீடுகளையே போற்றிப் பாதுகாக்கிற மனவியலை வடிவமைப்பதாகத்தான் இருக்கிறது. எனவே இந்தக் கல்விதான் எல்லாவற்றிற்கும் ‘சஞ்சீவி — மருந்து’ என்கிற அணுகுமுறை மறுபரிசீலனைக்கு உரியதாக விளங்குகிறது.

இந்த இளம்பருவப் பெண்களின் இன்றியமையாத சிக்கலே, இக்கால கட்டங்களில் அவர்கள் உடம்பிலும் மனதிலும் ஏற்படும் பாலியல் தொடர்பான மாற்றங்களைப் புரிந்து கொள்ள வைப்பதுதான். ‘கல்பனாராம்’ என்ற மாணுடவியல் அறிஞர் “கரடுமுரடான புதிய அனுபவம்: பூப்பெய்தலில் சிற்றூர்ப்புறத் தமிழ்ப் பெண்கள் அடையும் அனுபவம்” - என்ற தன் கட்டுரையில் இத்தமிழ்ப் பெண்ணின் வாழ்க்கைச் சக்கரத்தில் இப்பூப்படைகிற அனுபவம் ஒரு முக்கியமான, சிக்கலான திருப்புமுனையாக வடிவமைக்கப்பட்டிருப்பதைச் சுட்டிக் காட்டுகிறார். பூப்படைகிற ஒரு தமிழ்ச்சிறுமி உடனடியாக அவளுடைய குழந்தைப் பருவத்திலிருந்து பிடுங்கப்பட்டு ‘பெரிய மனுஷி’ ஆகிவிட்டாள் என்று அவள் அறியாத ஓர் உலகிற்குள் தூக்கி எறியப்படுகிறாள். ஒரு சாதாரணப் பெண் குழந்தை, ஒருநாள் இரவிலேயே ஒரு ‘சமூகப் பெண்ணாக’

உருவகிக்கப்பட்டு விடுகிறாள். இந்த முக்கியமான புதிய அந்தஸ்து அவளுக்கு எப்படி வந்து சேர்கிறது என்றால் வீட்டிற்குள்ளே முடக்குதல், வீட்டிலுள்ள சகோதரர், அப்பா உட்பட ஆண் உறுப்பினர்களுடன் இயல்பாகப் பழகவிடாமல் செய்தல், அவளைச் சுற்றிக் கண்ணுக்குத் தெரியாத ஒரு வேலியை எழுப்பி விடுதல் முதலியவை மூலமாகத்தான். ஆனால் அவள் உடலில் ஏற்பட்டுள்ள உணர்வு மாற்றம் பற்றிய எந்தக் கல்வியும் அறிவியல் பூர்வமாக அவளுக்கு இந்தச் சடங்குகள் மூலமாகச் சொல்லிக் கொடுக்கப் படுவதில்லை என்பதுதான் பெரிய அவலம். 'சடங்கை' ஊரைக் கூட்டிப் பெரிய திருவிழா போல் நடத்துவதன் மூலம் "இனி, நீ வீட்டுப் பொருள், பொத்திப் பொத்திப் பேண வேண்டிய பண்டம், அப்பொழுதுதான் நல்ல மதிப்பு மரியாதையோடு கணவன் வீட்டைச் சென்றடைய முடியும்" என்ற மனோபாவத்தைதான் உருவாக்கி விடுகின்றனர்; மேலும் வீட்டின் மூலையில் உட்காரவைத்து எந்தப் பொருளையும் தொடவிடாமல் பலநாள் செய்யப்படும் பலவிதமான சடங்குச் சாத்திரங்கள் மூலம் அந்தச் சிறுமியின் நெஞ்சில் ஆழமாக ஊன்றப்படுவது, 'மாதவிடாய்' என்பது தீண்டத்தகாதது, அசிங்கம், பெண்ணாய் பிறந்ததால் 'மாதாமாதம்' அடைய வேண்டிய வேதனை, அவமானம் போன்ற உணர்ச்சிகளைத்தான். இத்தகைய உணர்ச்சிகள் ஏற்றப்படும்போது, பெண் தன் பிறப்பையே தாழ்வானதாக எண்ணுகின்ற எண்ணம் உருவாகிவிடுகிறது. இந்த எண்ணத்தை, அவர்களைக் கொண்டாடுவது போல நிகழ்த்தப் படுகின்ற ஒரு விழா மூலம் சாதித்ததில்தான் நுட்பமான சூழ்ச்சி அமைந்திருக்கிறது. இந்தச் சடங்கு செய்வது எல்லாம் ஏதோ ஒருவகையான மகிழ்ச்சி அளிப்பதாகவே இருக்கிறது என்று பல பெண்கள் கூறினர் என்கிற செய்தி ஆழ்ந்த சிந்தனைக்குரியதாகும்.

'பூப்படைதல்' - என்ற இந்த உருவகமே பூத்தல், மலர்தல் எதற்காக? என்ற வினாவோடு இணைந்து விபரீதமான அர்த்தங்களுக்கு இட்டுச் செல்லுகின்றது. இந்த "முதல் மாதவிடாய்" நிகழ்ச்சி, அந்தப் பெண்ணின் உடம்பு, மனம், உணர்ச்சி, பாலியல் எத்தகைய மாற்றங்களுக்கு உள்ளாகும் என்பதைப் பற்றிச் சிறிதும் கவலைப்படாமல், அந்த நிகழ்ச்சியையே தனக்குச் சாதகமாகப் பெண்ணை வடிவமைக்கப் பயன்படுத்திக் கொள்ளுகிறது சமூகம். "முள்ளு மேல் மலர் விழுந்தாலும், முள்ளுமலர் மேல் விழுந்தாலும் பாதிக்கப்படுவது என்னமோ மலர்தான்", "மண்பானை விழுந்து ஓடஞ்சா திரும்பவும் ஓட்டமுடியாது, உலோகப் பானையை ஓட்டிக் கொள்ளலாம். பெண் மண்பானை போன்றவள்"; பஞ்சையும் நெருப்பையும் பக்கத்தில் பக்கத்தில் வச்சா பத்திக்கிடத்தான்

செய்யும்” போன்ற உரையாடல்கள் எல்லாம் பெண்ணின் தூய்மையை மட்டும் மையப்படுத்தித் தயாரிக்கப்பட்டவைகள்தான். இவ்வாறு முதல் பூப்படைதல் நிகழ்ச்சி மூலமாகச் சமூகம் தன் மதிப்பீடுகளை அவள் மேல் திணிப்பதற்குச் சூழ்ச்சி செய்கிறதே ஒழிய, அவள் உடம்பு பற்றிய பாலியல் அறிவைக் கற்றுக் கொடுக்கச் சிறிதும் முயல்வதில்லை. இன்றைக்கு “எய்ட்ஸ்” பற்றிய பயம் உலகம் முழுவதும் பரவிய சூழலில், பாலியல் கல்வியைப் பள்ளிக் கூடத்திலேயே முறையாகச் சொல்லித் தரவேண்டும் என்ற குரல் பெரிதாக ஒலிக்கத் தொடங்கியிருப்பதை நோக்க, எய்ட்ஸ்-க்கு நன்றி சொல்ல வேண்டும் போல் இருக்கிறது. ஆனாலும் சென்னையில் நடத்திய ஓர் ஆய்வின் மூலம் ஆசிரியர், பெற்றோர்கள் பலரும் “பாலியல் கல்வியா” என்று பயந்து போய் எதிர்ப்பே தெரிவிக்கின்றனர். ஆனால் வளருகின்ற இளம் தலைமுறையினர், பாலியல் பற்றிய கல்வியும் கலந்துரையாடலும் இந்த எய்ட்ஸ் யுகத்தில் தேவைதான் என்று கருதுவதாகத் தெரியவருகிறது.

இந்தியாவின் பெருநகரங்களில் மட்டும் 5 லட்சம் தெருக் குழந்தைகள் வாழ்கின்றனவாம். இவர்களில் பெரும்பாலும் பெண் குழந்தைகள். இப்பெண் குழந்தைகளிலும் பெரும்பாலோர் தலித் குழந்தைகளாகவும் விலை மகளிரின் குழந்தைகளாகவும் இருக்கின்றனர். விலை மகளிரின் பெண் குழந்தைகளைப் பற்றிய விவரங்கள் கிடைப்பது அரிதாக இருக்கிறது. இவ்விளம்பருவப் பெண்கள் இத்தொழிலுக்காக விற்கப்படுவதும் சர்வசாதாரணமாகப் பெருகிவருகிறது.

இறுதியாகச் சந்தைப் பொருளாதாரத்தை இன்னும் பெரிதாக விரிவாக்கம் செய்து கொண்டிருக்கும் இந்தியச் சூழலில் ஒன்றைக் கூறி இந்தக் கட்டுரையை முடிக்கலாம். மரிலின் பிரெஞ்சு என்ற பெண்மணி “பெண்கள் மனிதப் பிறவிகள்தானா?” என்ற தன் சொற்பொழிவில், பின் தங்கிய சில மூன்றாம் உலகச் சமூகங்களில் பொருளாதார முன்னேற்றத்திற்கான ஒரு வழிமுறையாக “பாலியல் சார்ந்த சுற்றுலாத்” துறையை ஊக்கப்படுத்தும் உலக வங்கி, ஐ.எம்.எப்-ஆகிய உலக நிறுவனங்களை ஆவேசத்தோடு கடுமையாகச் சாடுகிறார்! நமது இந்திய இளம் பெண்களின் பிரச்சனையின் மையம் இப்பொழுது எங்கே போய் நிறுத்தப் பட்டிருக்கிறது என்பது தெரிகிறதல்லவா? நாம் இனி உலகம் தழுவிச் சிந்திப்போம்! உள்ளூரை ஒட்டிச் செயல்படுவோம்!

1997, அக்டோபர்-நவம்பர் மாதங்களில் - “இந்து” நாளிதழில் வந்த அம்மு ஜோசப் கட்டுரைகளைத் தழுவியும் The Right to be a child-UNICEF India Back-ground paper, March 1994. என்ற புத்தகத்திலுள்ள விவரங்களைத் தழுவியும் இக்கட்டுரை தயாரிக்கப்பட்டுள்ளது - நன்றி ‘இந்து’ நாளிதழ்.

இந்து மதத்தின் பற்றி, 'கதைசொல்லி'

இந்து மதத்தின் பற்றி, 'கதைசொல்லி'

இந்து மதத்தின் பற்றி, 'கதைசொல்லி' என்ற நூல்... (The following text is extremely faint and largely illegible due to low contrast and blurring in the original image. It appears to be a detailed discussion or introduction related to the Hindu religion.)

எய்ட்ஸ் தடுப்பு விளம்பரமும் பெண்ணின் அடையாளமும்

இது விளம்பர யுகம்; தன்னை விளம்பரப்படுத்திக் கொள்வதிலிருந்து சந்தைக்கான பொருளை விளம்பரப்படுத்தி விற்பதுவரை எல்லா இடத்திலும் நீக்கமற நிறைந்திருப்பது விளம்பரமே! இந்திய அரசின் பொதுத்துறை நிறுவனங்களின் சென்ற நிதியாண்டின் (97-98) விளம்பரச் செலவு மட்டும் 11.11கோடியாம் (தினமணி 10.7.98) ஒரு காலத்தில் மனித உணர்வுகளை, ஆசைகளை, வாழ்வு பற்றிய பார்வைகளை வடிவமைத்துக் கட்டுவதில் குடும்பம், மதம், கல்வி, அரசியல் முதலிய நிறுவனங்கள் பெரும்பங்கு வகித்தன. ஆனால் இன்று அனைத்தையும் வடிவமைப்பது விளம்பரம் மட்டுமே. இன்றைய மின்னணு காலகட்டத்தில் மகாப்பெரிய சக்தியாகத் திகழ்பவர்கள் அழகு அழகான, கச்சிதமான விளம்பரங்களை உருவாக்கித் தருபவர்களே. விளம்பர உத்திகளில் யார் வித்தகரோ அவரே இன்று மாபெரும் அறிஞர்; கலையாளர்; நடமாடும் பல்கலைக்கழகம், இத்தகைய ஒரு விளம்பரம்தான் அரசு அதிகாரிகள் தயாரித்துப் பரப்பும் எய்ட்ஸ் தடுப்பு விளம்பரங்களும். இந்த விளம்பரங்களுக்குள் இருக்கும் மிகத் தந்திரமான, ஆழமான பாலியல் அரசியலை (Sexual politics) வெளிப்படுத்த முயலுவதே இந்தக் கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

சாதிய அதிகாரம் நீ வேதம் ஒதுபவன்; நீ வாளேந்துபவன்; நீ வாணிபம் செய்கிறவன்; நீ நிலத்தில் உழைப்பவன் என்று மனிதர்களைப் பிரித்து ஒற்றை அடையாளத்திற்குள் போட்டு அடைத்ததன் மூலம் தனது அதிகாரத்தைத் தக்க வைத்துக் கொண்டது போல, பாலியல் உறவிலும் ஆணாதிக்க அதிகாரம் “பெண்ணே! நீ இருகால் முளைத்த ஒரு கருப்பை! அவ்வளவுதான்” என்று அடையாளப்படுத்துவதில் வெற்றி கண்டதன் மூலம் அவளை எளிதாக அதிகாரம் செலுத்தக் கற்றுக் கொண்டது. நீ சக்தியாய், தெய்வமாய்க் கொண்டாடப் படுவதெல்லாம் அந்தக் கருப்பை மூலம் உனக்கு வாய்க்கும் ‘தாய்மை’ என்ற ஒற்றை அடையாளத்தின்

மூலமாகத்தான்; எனவே தாயாக வாழ்வதில் இருந்து கணநேரம் கூடத் தவறி விடக்கூடாது” என்று அவளை நம்பவைத்தது; தொடர்ந்து நம்ப வைத்துக் கொண்டும் இருக்கிறது; இத்தகைய ஒரு ஆணாதிக்க அதிகார அரசியலின் ஒருவகைப்பட்ட வெளிப்பாடாகத்தான் எய்ட்ஸ் தடுப்பு விளம்பரங்கள் அமைந்துள்ளன. இப்படி ஒரு விளம்பரம்:- “மனைவி அமைவதெல்லாம்” இது விளம்பரத்தின் தலைப்பு - சினிமாப் பாடலின் கவர்ச்சியைப் பயன்படுத்தும் உத்தி. கீழ்க்கண்டவாறு விளம்பரம் தொடர்கிறது:-

“உங்கள் மனைவி உங்களில் பாதி உங்களுக்கு அன்பும் இன்பமும் அள்ளித் தந்தவள் அவள். இருவரும் பகிர்ந்து கொண்ட சந்தோஷ நிமிடங்கள், கூடல் நேரங்கள் உங்கள் நினைவுகளைச் சந்தோஷமாக்கும்.

உங்களுக்காக உயிர் தீர்த்திருப்பவள் அவள். உங்களுக்காகக் குழந்தை பெற்றெடுத்து, குழந்தையிலும் உங்களையே கண்டு பூரித்துப் போகிறவள். உங்களுக்காக உயிர் வாழும் அவளுடைய உயிர்த்துடிப்பு உங்கள் கையில் . . . ஆனாலும் உங்களின் பாதியான உங்கள் மனைவியை மறந்து சொறப்ப பொழுதுகளில் அற்பசகத்துக்காக தகாத உறவுகளை நாடிப்போவது நியாயம்தானா? எய்ட்ஸ் என்னும் கொடிய நோயை விலைகொடுத்து வாங்குவது தேவைதானா?”

(வெளியீடு - தமிழ்நாடு எய்ட்ஸ் கட்டுப்பாட்டு அமைப்பு)

மேற்கண்ட இந்த விளம்பரம் எய்ட்ஸைத் தடுப்பதற்குத் தயாரித்தது போலவா இருக்கிறது? ஆணாதிக்கச் சமூகத்தில் பெண்ணின் மேல் சுமத்தப்பட்டிருக்கும் பழைய அடையாளங்களை எய்ட்ஸ் தடுப்பு விளம்பரம் என்ற புதிய முறையில் மீண்டும் புதுப்பிக்கப் புறப்பட்டது போலல்லவா இருக்கிறது! கொஞ்சம் வாசிப்பை நிதானப்படுத்தினாலே விளம்பரத்தினுள் பொதிந்து கிடக்கும் ஆணாதிக்கக் குரலைக் கேட்டு விடலாம்.

* மனைவி அமைவதுதான் முக்கியம்; கணவன் அமைவது பற்றிக் கவலை இல்லை என்ற ஆண்மையப் பார்வைதான் தலைப்பிலேயே வெளிப்படுகிறது.

* ‘உங்கள் மனைவி உங்களில் பாதி’ என்கிறது விளம்பரம் . ஏன்? மனைவி உடம்பில் கணவன் பாதி என்று சொல்லக் கூடாதா? இன்னும் அர்த்தநாரீஸ்வரர்தானா? அர்த்த நாரீஸ்வரி என்றால் ஆகாதா?

- * “உங்களுக்கு அன்பும் இன்பமும் அள்ளித்தந்தவள் அவள்-” இந்த வரி களிலும் உயிருள்ள கட்டில் பதுமையாய் ஆணுக்குப் பயன்படுபவள் பெண் என்ற ஆண் மேலாண்மைப் பார்வையே வெளிப்படுகிறது.
- * “உங்களுக்காக உயிர் தரித்திருப்பவள் அவள்-” பெண் என்றால் கணவனுக்காகவே வாழவேண்டும்; அவளுக்கான ஒரு வாழ்க்கை என்பது இந்த ஆணாதிக்க நாகரீகத்தில் இல்லை என்பதுதான் அதில் புலப்படுகிறது.
- * “உங்களுக்காகக் குழந்தை பெற்றெடுத்து, குழந்தையிலும் உங்களுையே கண்டு பூரித்துப் போகிறவள்”

பெண் என்றால் குழந்தை பெறும் ஒரு இயந்திரம்; இந்தக் குழந்தை பெற்றுத் ‘தாய்மை அடைதல்’ என்பதன் மூலமாக மட்டுமே அவள் முழுமை பெறுபவள்; அந்தத்தாய்மை அடைதல் கூடத் தனக்காக அல்ல; ஆணுக்காகத்தான் - என்கிற ஆணாதிக்கப் புனைவே இதிலும் வெளிப்படுகிறது. கடைசியில் ஒருவரிதான் “எய்ட்ஸ் என்னும் கொடிய நோயை விலை கொடுத்து வாங்குவது தேவைதானா?” இந்த ஒரு வரிக்காக அதைச் சுற்றிப் புனையப்படும் வரிகள், அப்படியே அப்பட்டமாகப் பெண்ணின் பழைய அடையாளங்களையே கட்டிக் காக்கின்ற வரிகளாக அமைத்துப் பொதுமக்கள் நடுவில் வினைபுரிய அனுப்பப்படுகின்றன. கல்வி கற்றல், அதிகாரத்தில் பங்கெடுத்தல், 33% அரசியலில் அடைதல், சொத்துரிமை, முடிவெடுக்கும் உரிமை, தாயாகும் மனைவியாகும் உரிமைகளைத் தன் கையில் வைத்துக் கொள்ளுதல், கலைகளில், மொழிகளில் பெண்ணின் சொல்லாடலை வடிவமைத்தல் என்று பன்முகமாகப் பெண்ணியப் போராட்டங்கள் திரண்டு கொண்டிருக்கிற இந்தக் காலகட்டத்திலும் எய்ட்ஸ் தடுப்பு விளம்பரம் என்ற பேரில் மீண்டும் மீண்டும் பெண்ணை ஒற்றைப் பொருளில் அடையாளப் படுத்த முயலுவது ஆச்சரியம் தரத்தக்கதாகும்.

மற்றும் ஒரு விளம்பரத்தைப் பாருங்கள்:

“என் கணவர் வெளியூர் சென்று திரும்பினார். அவர் எனக்குக் கொண்டு வந்து தந்த பரிசு மறக்க முடியாதது” - இது விளம்பரத்தின் தலைப்பு. தலைப்பே ஆணைச் சார்ந்து, அவனை எதிர்பார்த்து வாழ விதிக்கப்பட்டிருப்பவள் பெண் என்ற ஆணாதிக்க உளவியலை மீண்டும் நிலை நிறுத்துவதாகவே அமைந்துள்ளது; தொடர்கிறது விளம்பரம்:-

என் கணவர் எய்ட்ஸ் நோயால் பாதிக்கப்படுவார் என்று நான் கனவிலும் கூட நினைத்ததில்லை. அதை எனக்குத் தந்துவிடுவார் என்றும் நினைக்க வில்லை (நான் அவருக்கு ஒரு துரோகமும் செய்யவில்லையே) நடக்கக் கூடாது நடந்து விட்டது. உயிரைக் கொல்லும் HIV வைரஸ் என்னையும் தாக்கிவிட்டது.

இவர்நிலைமையில் நீங்கள் இருந்தால் . . . சற்றே சிந்தித்துப் பாருங்கள். உங்கள் கணவரை HIV தாக்கிவிட்டால் நீங்கள் என்ன செய்வீர்கள்? அதன்பிறகு அதை அவர் உங்களுக்குத் தந்துவிட்டால் என்ன செய்வீர்கள்? எய்ட்ஸ் (HIV) தாக்குவதற்குப் பெரும்பாலும் காரணம் (10-க்கு 9 நபர்களில்) பாதுகாப்பற்ற உடலுறவுதான் என்று புள்ளிவிவரங்கள் கூறுகின்றன (இதைத் தவிர்க்க எளிய வழி ஒன்று இருந்தாலும் கூட) எளிய வழி என்று நாங்கள் குறிப்பிடுவது ஆணுறையைத்தான். உங்கள் குழந்தைகளுக்காக, உங்கள் குடும்பத்திற்காக, உங்களுக்காகவே கூட அல்லது எவருக்காகவும் எய்ட்ஸ் பற்றி நன்றாகத் தெரிந்து கொள்ளுங்கள். அதிலிருந்து உங்களைப் பாதுகாத்துக் கொள்ள எல்லா முன்னெச்சரிக்கைகளையும் மேற்கொள்ளுங்கள்'

(வெளியீடு - தமிழ்நாடு எய்ட்ஸ் கட்டுப்பாட்டு மையம்)

“நான் அவருக்கு ஒரு துரோகமும் செய்யவில்லையே” என்று அடைப்புக்குள் காட்டும் வாசகத்தைக் கவனியுங்கள்; எந்த அளவிற்கு இன்னும் மிக நுட்பமாகப் பெண்ணுக்கு மட்டும் புனிதக் கற்பை வலியுறுத்தும் ஆணாதிக்கப் பார்வை அதில் பதிவாகிறது என்று. அந்த வாசகத்திற்கு ஆங்கில மொழி விளம்பரத்தில் உள்ள ஆங்கில வாசகம் மிகத் தெளிவாக இருக்கிறது - “After all I'd always been faithful to him”

எய்ட்ஸ் தடுப்பு விளம்பரத்தின் ஊடே பின்னப்படும் மற்றொரு கருத்தாக்கம், குடும்பம் பற்றிய புனிதப் பார்வை ஆகும். அந்த அற்புதத்திற்காக உங்கள் உயிரைப் பற்றிக் கூடக் கவலைப்படா விட்டாலும், உங்கள் குடும்பத்தை நினைத்துப் பாருங்கள்; உங்கள் மனைவியை, உங்கள் குழந்தையை எண்ணிப்பாருங்கள்! வெளியூர் செல்லும்போது குடும்பம் பற்றிய இந்தப் புனித எண்ணம் கூடவே இருக்கட்டும் (ஏனென்றால் 100க்கு 85 பேர் ஏதாவதொரு நிமித்தம் வெளியூர்க்குச் செல்லும்போது, தகாத உறவுகளுக்கு ஆசையுற்று

எய்ட்ஸ் நோயை வாங்கிக் கொள்ளுகின்றனராம்; எனவேதான் எய்ட்ஸ் நோயின் உற்பத்திக் கிடங்காகப் பெரும்பாலும் நகரங்கள் விளங்குகின்றன) இவ்வாறு 'குடும்பம்' என்பது முழுக்க முழுக்க ஒரு ஆணைச் சார்ந்ததுதான் என்று வடிவமைக்கப்பட்டிருக்கும் பழைய ஆணாதிக்க மதிப்பீடுகளே மீண்டும் விளம்பரத்தின் மூலமாக நிலைநிறுத்தப்படுகின்றன.

அரசு வண்டிகளிலுள்ள விளம்பரம் இப்படிக்கூறுகிறது.

“பாதுகாப்பற்ற உடலுறவின் விளைவு எய்ட்ஸ் -
முடிவு மரணம்
தடுக்க ஆணுறை அணிவீர்”

இந்த வகையான விளம்பரங்கள் பலப்பல. இத்தகைய விளம்பரங்களில் “உடலுறவு மனைவியுடன் (குடும்பக்கட்டுப்பாடு செய்துகொண்ட மனைவியுடனும்) கொண்டாலும் கூட, ஆணுறை அணிந்து கொள்வது நல்லது” என்ற ஒருபொருள் தொனிக்கிறது; ஏனென்றால் ஈரம் நிறைந்த பெண்ணின் உறுப்பு மூலமே எய்ட்ஸ் பரவ அதிக வாய்ப்பு இருக்கிறது என்ற ஒரு கருத்து நிலவுகிறது. எனவே இத்தகைய விளம்பரங்கள் மூலம், ஆண்/பெண் காதல்விளையாட்டில் ஒருவரையொருவர் ஆளுமை அழிந்து இரண்டறக் கலந்து அடைகிற அனுபவத்தின் வாயிலாக, வாழ்வில் அடையும் உளவியல் நெருக்கடிகளிலிருந்து சிறிது நேரமாவது விடுதலை பெற மனித உயிருக்கு வாய்த்த வாய்ப்பையும் அழித்துவிடமுயல்கிறது விளம்பரம்; மேலும் பன்முகப்பட்ட உடலுறவு விளையாட்டை ஒற்றை முறையாக்கிச் சுருக்கி விடவும் செய்கிறது; கூடவே எய்ட்ஸ் நோய் பரவ ஈரமான பெண்ணுறுப்பு ஒரு காரணம் என்று சொல்ல முயல்வதன் மூலம், இயற்கைப் படைப்பிலேயே பெண் ஒரு படி, ஆணைவிட எல்லா வகையிலும் தாழ்வாகவே படைக்கப்பட்டிருக்கிறாள் என்ற ஆணாதிக்கப் புனைவே மீண்டும் வலுப்பெற வாய்ப்பு ஏற்படுகிறது; ஈரம் நிறைந்த பெண் உறுப்பு மூலமாகவே எய்ட்ஸ் பரவுகிறது என்ற கருத்துப் பரப்பப்படுகிறது என்ற என் கருத்திற்குக் கீழ்க்கண்ட விளம்பரங்களும் சான்று;

இப்படி ஒரு விளம்பரம்

“ஆணுறை (நிரோத்) குழந்தைப் பிறப்பைத் தடுக்கும்
எய்ட்ஸ் நோய் வராமல் தடுக்கும்”

வானொலியினும் ஒரு விளம்பரம் :

மனைவியாய் நீங்கள்
உங்கள் கணவருக்கு
நூற்றுக்கு நூறு
உண்மையாக இருக்கிறீர்களா?
ஆமா!
பிறகு எப்படி உங்களுக்கு
எய்ட்ஸ் வந்தது?

கல்விகற்ற ஒரு பெண் சமூகம் உருவாகிவிட்ட இந்தக் காலகட்டத்தில் கூட, எய்ட்ஸ் தடுப்பு விளம்பரம் என்ற பேரில் பெண்ணின் மேல் ஆணாதிக்கச் சமூகம் கொண்டிருக்கும் ஆதிக்க மனப்பான்மை, சிறிதும் உடைந்து போகாமல் காப்பாற்றப்படுகிறது.

தொலைக்காட்சியில் இப்படி ஒரு விளம்பரம், ஆண் சொல்வது போல:

“மனைவி தரும் சுகம் இருக்க
வேறு சுகம் எதற்கு?”

சரி! இந்த மனைவி தரும் சுகம் மட்டும் எப்படி உயர்ந்தது? அந்த ஆணை விளக்கம் தருகிறான்:

“மாதத்தில் 15 நாள் வெளியில்; பயணத்திற்குத் தேவையான சின்னச்சின்ன பொருட்களைக்கூட அவள்தான் எடுத்து வைப்பாள். அப்படிப்பட்ட அவள் தரும் சுகம் இருக்க வேறு சுகம் எதற்கு?” இந்த விளம்பரத்திலும் ஆணைச் சார்ந்து, அவனுக்குத் தேவையான சின்னச் சின்ன விஷயங்களைக் கூடப் பெண் கவனித்து, அவனைப் பேண வேண்டும்; அப்படிப் பேணினால்தான் அவள் பெண்; சிறந்த மனைவி; அத்தகைய மனைவி ஒருத்தி தரும் சுகம்தான் கணவனால் உயர்வாகக் கொண்டாடப்படும்; இல்லாவிட்டால் அவன் வேறு சுகம் நாடிப் போக வாய்ப்பு ஏற்படும். “ஓம் புருஷன முந்தானையில் முடிஞ்சு வச்சுக்கோ” என்கிற பழைய பெண்ணடிமைத்தனமே வலியுறுத்தப்படுகிறது.

பொதுவாக ஒரு புதிய கருத்தாக்கத்தை உருவாக்கும்போது, ஏற்கனவே பழைய கருத்துக்களால் வடிவமைக்கப்பட்டிருக்கும் மனிதனின் உணர்ச்சிநிலை அவ்வளவு வேகமாக மாறிவிடாது; பெண்ணுரிமையை மிக மேன்மையான முறையில் வலியுறுத்தும் பாரதியே, தான் கூப்பிட்ட குரலுக்குச் செல்லம்மா உடனே வரவில்லை என்று கோபம் உற்று அடுப்பில் இருந்த குழம்பைத் தூக்கிப் போட்டு உடைத்ததாகவும், பிறகு அறிவு விழித்து உணர்வு

சமநிலை அடைந்த பிறகு, “செல்லம்மா! என்னை மன்னித்துவிடு! கொஞ்ச நேரத்திற்கு முன்பு இருந்த பாரதி ஒரு ஆண் மிருகம்; இப்பொழுது உன் முன்னால்நிற்கும் பாரதி ரொம்ப நல்லவன்” என்று கூறி சமாதானப்படுத்தியதாகவும் பாரதியாரின் வாழ்க்கை வரலாற்றை ஆரம்ப காலகட்டங்களில் எழுதிய ஆக்கூர் அன்னங்கராச்சாரியார் குறிப்பிடுகிறார்; இப்படி உணர்வு நிலையில் மட்டுமல்ல, ஏற்கனவே பழம் பெரும் உணர்வுகளைச் சுமந்துகிடக்கும் மொழியைப் புதிய உணர்வு நிலைக்கு ஏற்பப் படைப்பில் பயன்படுத்தும்போதும் இந்தச் சிக்கல் ஏற்படும்! அதன் விளைவுதான் பாரதி கூடப் “பொட்டைப் புலம்பல்” என்பதும் “ஆண்பிள்ளை அல்லமோ” என்பதும். இப்படி ஒரு சிக்கல்தான் “ஈனப்பறையரேனும்” என்று பயன்படுத்துவதும்; படைப்புத்தளத்தில் இத்தகைய மொழிச் சிக்கல் இருப்பதைப் புரிந்து கொள்ள முடிகிறது; ஆனால் ‘விளம்பரங்கள்’ ஒரு கவிதை போலப் பிறப்பதில்லை. இது வெளிப்படையாக, பலவாறு சிந்தித்துச் சிந்தித்து, பல அதிகாரிகள் மட்டத்தில் பலவாறு கூடி ஆலோசனை செய்து விஞ்ஞான முறையில், உளவியல் பார்வையோடு வடிவமைக்கப்படுகிறது. எனவே எய்ட்ஸ் தடுப்பு விளம்பரங்கள் வேண்டுமென்றே பழைய கருத்தாக்கங்களையும் பரப்புவதற்கு முயல்கிறது எனக் கருதலாம். கருத்தாக்கங்களை உருவாக்கிப் பரப்பிவரும் நிர்வாக சக்தி முழுவதும் இன்னும் ஆணின் மேலாண்மையை அவாவும் ஆணின் கையிலேயே உறைந்து கிடக்கிறது என்பதைத்தான் இத்தகைய விளம்பரங்கள் நமக்குத் தெரிவிக்கின்றன. பெண்ணியல் போராளிகளும், சிந்தனை யாளர்களும் எப்பொழுதும் கையில் ஓர் அணையாத விளக்கை ஏந்திக் கொண்டே இருக்க வேண்டும்; இல்லையென்றால் எப்பொழுதுமே விடுதலை என்பது சாத்தியமில்லை.

நன்றி. கதை சொல்லி.

பாலியல் உறவில் வன்முறை

“பதின் வயதுகளில்” சிறுவர்களின் அடிவயிற்றில் புறப்பட்டு எரியத் தொடங்கும் அக்கினி நாக்குகளின் முன்னால் கருகிப் போகும் மனிதப் பிஞ்சு உயிர்களின் வாதைகள் இன்னமும் கவனிக்கப்படாத பிரச்சனையாகவே உள்ளது. அந்தக் கால கட்டங்களில் இருந்து எப்படியோ ஒரு வகையில் தப்பிப் பிழைத்தவர் வரிசையில் நாமும் ஒருத்தராக வந்துவிட்டோம் என்றாலும் அது படுத்திய பாட்டை மறந்திட முடியுமா? பாரதி கூறுவது போல ‘இருபது பேய் ஒன்றாய் வந்து பிடித்துக் கொண்டது போல’ நாளொன்று போவதற்குப் பட்ட பாடனைத்தும் தாளம் படுமோ? தறிபடுமோ? யார் படுவார்? அதுவும் கல்வி என்ற பேரிலே கிராமத்தில் இருந்து நகரத்திற்கு வந்து, அந்தப் பருவ காலங்களை எல்லாம் மாணவர் விடுதியில் கழிக்க நேர்ந்த என்னைப் போன்றவர்களை எல்லாம் அந்தத் தீ என்ன பாடு படுத்தியது? எளிதில் மறக்கக் கூடியதா? ஒவ்வொரு ‘பயலும்’ ஒவ்வொரு விதமாக அதை எதிர்கொள்ள பட்டபாடு? இப்பொழுது நினைத்தாலும் உடல் பதறுகிறது.

சில ‘பசங்க’ விடிவதற்குள்ளாகவே காணாமல் போய் விடுவார்கள். காலையில் 4 மணிக்கே எழுந்து சுத்தமாக குளித்துவிட்டு, திருநீறு பூசிக் கொண்டு முதல் வண்டியிலேயே ஏறிவிடுவார்கள். அதுவும் மார்கழி மாதம் என்றால் போதும்! ‘குளிர்’ என்று கூடப் பார்க்காமல் விடுதியில் பாதிப் பசங்களுக்கு மேல் போய் விடுவார்கள். மீனாட்சி கோயிலில் சாமி கும்பிடப் போகிறார்களாம்! கும்பிட்டுவிட்டு நேரே காலைச் சாப்பாட்டிற்குச் செட்டு செட்டா சாப்பாட்டறைக்கு வருவார்கள். சாப்பிடும் போதே அங்கே சாமி கும்பிட்ட கதையைச் சொல்லிச் சொல்லிச் சிரிப்பார்கள். சில ‘பசங்க’ “இன்னைக்குச் சரியாகவே சாமி கும்பிடலடா! போயி ஒரு புண்ணியமும் கிடைக்கலன்னு” சலித்துக் கொள்வார்கள். “வெறுங்கனியாகத்தான் போச்சு! காயே கிடைக்கலடா” என்பான் ஒருவன். “ஒனக்குக் கனியாவது கிடைச்சதே!” “இங்க வெறும் பாறையால போச்சு” என்பான் இன்னொருவன்! இப்படிச் சொல்லிச் சொல்லிச் சிரிப்பார்கள்: அன்று விடுமுறையாக இருந்தால் இந்தப்

பெண்-மொழி-புனைவு

பேச்சு அன்றைக்குச் சாயந்தரம் திரைப்படத்திற்குப் போகிற வரை தொடரும்!

தொடர்ந்து கோயிலுக்குப் போய், சில பயல்கள் சில பெண்டுகளைத் தயார்ப்படுத்திவிடுவார்கள்! சரியாக இவர்கள் போகிற நேரத்திற்கு அதுவும் அம்மாவோடு வந்து 'தரிசனம்' கொடுத்துவிட்டுப் போகும்! இத்தகைய 'தரிசனம்' கிடைக்கிற 'பசங்கள்' கையில் பிடிக்க முடியாது! அவர்கள் முகத்தில் ஏற்படுகிற பெருமித உணர்வைச் சொல்லி முடியாது! வாட்ச்ச வச்சிருப்பவன் வலது கையில் கட்டிக் கொள்வான்; அன்றைக்கு இரவு முழுக்க அதற்கான தயாரிப்புகளை நோக்கியே செயல்படுவார்கள். சில பேரு கோயிலுக்குள் "தரம் அடியும்" வாங்கிக் கொண்டு வருவார்கள். அதை மறைப்பதற்காக, மற்றக் கல்லூரிப் பசங்க வந்ததாகவும், இவர்கள் எவ்வளவோ எடுத்துச் சொல்லியும் அவர்கள் கேட்காமல் ரொம்பவும் அட்டகாசம் பண்ணியதாகவும் அதனால் 'செமையாக' வாங்கிக் கொண்டு போனதாகவும் இவர்கள் கூட நின்று தடுக்காமவிட்டால் இன்னும் எவ்வளவோ பெரிய விபரீதம் எல்லாம் நடந்திருக்கும் என்றும் கதை விடுவார்கள்! விவரமான 'பசங்க' விஷயத்தைப் புரிந்து நமட்டுச் சிரிப்புசிரித்துக் கொள்ளுவார்கள்! சில அப்பாவிப் 'பசங்க' அவர்கள் விடுகிற கதையை வாயில் இருந்து சிரிப்பும் 'ஜொள்ளும்' ஒழுக்கக் கேட்டுக் கொண்டு இருப்பார்கள். 'இன்னும் சில பசங்க' வகுப்பு விட்டு வந்தவுடனேயே மேல்மாடிக்குப் போய் விடுவார்கள்! இது கொஞ்சம் பணக்காரக் கூட்டம்! கையில் 'டெலஸ்கோப்' வைத்திருக்கும்! ஆற்றில் குளிக்கிற காட்சியை இங்கிருந்தபடியே பார்த்துப் பரவசப்படும்! இன்னும் சில 'பசங்க' காப்பி குடித்தவுடன் "படிக்கப் போகிறேன்" என்று கையில் புத்தகத்துடன் ஆற்றுக்குள்ளே இறங்கிவிடுவார்கள்! சில நேரங்களில் "ஓங்களுக்கு ஆத்தா அம்மா இல்லியா? அக்கா தங்கச்சியோட பிறக்கலியா? தூ. . .! படிக்கிறானுகளாம். . பெரிய . . படிப்பு!" என்று வாங்கிக் கட்டிக் கொண்டும் வருவார்கள். வந்து அறையில் அதையும் சொல்லிச் சிரிப்பார்கள்.

இன்னும் சில 'பசங்க' தடை செய்யப்பட்ட 'பாலியல்' புத்தகங்களை வாங்கிக் குவித்து, நெருப்பைப் பெருக்கி மனத்தையும் மூளையையும் கருக்கிக் கொள்வார்கள்! மற்றவர்களிடம் அதைப் பற்றிப் பேசவேமாட்டார்கள். "தூய்மைவாதிகள்" போல் வேடம் போடுவார்கள்! ஆனால் இத்தகைய "பசங்க" உடுத்தியிருக்கும் வேட்டி காட்டிக் கொடுத்துவரும். இதற்கென்றே சில 'குறும்புகள்' காலையில் எழுந்தவுடன், அவர்கள் வரிசையில் இருக்கும் எல்லா அறைகளுக்கும் போய் என்ன இன்னக்கி தமிழ்நாடு மேப்பா, இந்திய

மேப்பா அல்லது உலக மேப்பா என்று கேட்பதோடு மட்டுமல்லாமல் வேட்டியையும் விரித்துப் பார்த்து ஒரே சிரிப்புச் சத்தமாகக் காலைப் பொழுதை மாற்றி விடுவார்கள்.

இன்னும் சில மாணவர்கள் தெப்பக்குளத்திற்குத் தெற்குப் பக்கம் இராவெல்லாம் நடக்கும் 'ரிக்கார்டு டான்சு' பார்த்து, மனத்தைக் காமத்தால் நிரப்பிக் கொண்டு வருவார்கள். காலையில் அங்கே நடந்ததைச் சொல்லிச் சொல்லிச் சிரிப்பார்கள். நம்மால் நம்ப முடியாத 'ஆட்கள்' எல்லாம் அங்கே போய் வந்திருப்பார்கள்! 'வாத்தியார்' யார் யாரென்று விரல்விட்டு எண்ணுவார்கள். அடையாளம் தெரியாமல் இருக்க எப்படி வாத்தியார் 'தலைப்பாகை' கட்டிக் கொண்டு வந்தார்; எப்படி விளக்கு அணைத்த பிறகு வந்து, போடுவதற்கு முன்பே போய்விட்டார். எப்படிக்க கண்ணை அங்கங்கே ஓட விடாமல் நேரே மட்டும் பார்த்துக் கொண்டு போனார்! இதையும் தாண்டி எப்படிச் சிலக்குறும்புக்கார 'பசங்க' அவர் முன்னால் போய் "சார் வணக்கம்" என்று சொன்னார்கள். அந்த நேரத்தில் அவர் "மூஞ்சு", எப்படிப் போச்சு; இப்படி ஒவ்வொருத்தனும் சொல்லும்போதும் அவர்கள் காட்டுகிற முக பாவமும் புனைகிற வார்த்தை வந்துவிழுகிற ஜோரும் நேரம் போவதே தெரியாது.

ஏதாவது மலச் சிக்கல் ஏற்பட்டுக் கழிப்பறையில் கூடக் கொஞ்ச நேரம் இருந்துவிட்டால் அவ்வளவுதான்! வெளியே வந்தவுடன் "என்ன மச்சான்! பெரிய ஒண்ணுக்கா இருந்தீட்டிங்களா?" ஒரே கேலி மயம்தான். இன்னொரு பெரிய விஷயம்! விடுதியில் நல்ல சிகப்பா, மூக்கும்முழியுமா எவனாவது பசங்க இருந்திட்டா, அவ்வளவுதான்! அதுவும் அந்தப் பையன் யார் கூடவாவது தொடர்ந்து நாலைந்து நாளைக்குச் சேர்ந்து சுற்றிவிட்டால் போச்சு! இரண்டு பேரையும் விடுதி முழுவதும் சேர்த்துப் பேசிவிடுவார்கள்! சமயத்தில் அது உண்மையாகவும் இருக்கும்.

சில பையன்கள் பேருந்துநிலையம் புகைவண்டி நிலையம் என்று சுற்றுவார்கள். பிள்ளைக்குப் பால் கொடுக்கிற பெண்டுகளைப் பார்த்து சுகம் கண்டவர்கள் அவர்கள்!

விடுதியில் நடமாடும் கதைகள் என்றே ஒரு தொகுப்பு போடலாம்! ஒவ்வொரு ஆண்டும் புதிதாக வருகிறவர்களுக்கு பரம்பரை பரம்பரையாக அந்தக் கதைகள் சொல்லப்பட்டு வருகின்றன!

சில துணிந்த, வசதியான பசங்க வெளியே தவறான வழியிலும் போய்விட்டு வருவார்கள். சில பண்டிகை நாட்களில் போதைப்

பெண்-மொழி-புனைவு

பொருட்களோடு ஆண்வேடம் பூண்ட சில பெண்களையும் விடுதிக் கே கொண்டுவந்து விடுவார்கள்.

இப்படியாகக் கல்லூரி விடுதிகளில் வீசும் காற்றில் “காமம் மிக்கக் கழிபடர் கிளவிகள்தான்” கரைந்திருந்தன! கல்லூரி விடுதி முழுக்க ஜட்டிகள் காய்வது ஒரு குறியீடாகத் தோன்றும்! தேர்வு நடக்க ஒரு மாதம் இருக்கும் காலங்களில்தான் புத்தகத்தையே திறந்து பார்ப்பார்கள்! இந்த ஜட்டிகள் காணாமல் போகும்! ஜட்டிகளைக் கூடக் கசக்கிக் காயப்போட நேரம் இல்லாமல் புத்தகமும் கையுமாய் அலைவார்கள்! பாவமாக இருக்கும்! கால மெல்லாம் காமம் குடியிருந்த மூளையில் கறுப்பு எழுத்துக்களை இடம்பெறச் செய்வதில் 100க்கு 80 பேர் தோற்றுதான் போவார்கள்! தோற்றுப் போனாலும் பரவாயில்லை! கெட்டுப்போவது; நோயுற்றுத் துன்புறுவது; மனநோயாளியாவது; தற்கொலை பண்ணிக் கொள்வது; போதைக்கு அடிமையாவது; குற்றவாளிகளாக மாறுவது; அடியாட்களாக ஆவது! அப்பப்பா! இன்னும் படித்து முடித்த பிறகும் இந்தப் பருவத்து மாணவர்களுக்கே வாத்தியாராகவும் 23 ஆண்டுகள் வாழ்ந்துவிட்டேன்! எப்படி எல்லாம் இந்த வயதுப் பாலியல் அவர்களைப் பாழாக்குகிறது!

ஒரு மாணவன் ஒருநாள் வந்தான் “என்னை ஒரு பெண் காதலிக்கிறாள்” என்றான். ‘என்னால் தூங்க முடியவில்லை’ என்றான். அந்தப் பெண்ணோடு பேசியிருக்கிறாயா? என்றேன்.

“இல்லை”

“பிறகு எப்படி அவள் விரும்புகிறாள் என்பது தெரியும்?”

“படியில் ஏறும்போதும் இறங்கும்போதும் எதிர்கொள்ளுகையில் சிரிக்கிறாள்”

“அந்தப் பெண் எப்பொழுதும் யாரிடமும் சிரித்துதான் பேசுகிறாள்!”

“இல்ல. சார்! என்னைப் பார்த்துச் சிரிக்கிற சிரிப்பு தனீ. சார். அது எனக்குத்தான் தெரியும்” என்றான்! இன்றைக்கு அந்தப் பையன் பைத்தியம் பிடித்து அலைகிறான்! இன்றைக்கும் தேடி வருகிறான்! வேதனையாக இருக்கிறது.

இப்படி எத்தனை எத்தனை வாலிப உள்ளங்களின் சோக்கக் கதைகள்! எனவே இந்தப் பருவகாலப் பசிப் பிரச்சனையைச் சமூகம் ஆழமாகப் பார்க்க வேண்டும் என்பதில் கருத்து வேறுபாடு கொள்ள எதுவும் இல்லை. ஆனால் பால்ய விவாகம் இதற்குப் பயன்படலாம்

என்று கருத்தை ஏற்க முடியாது. எதில்தான் நன்மை தீமை என்ற இரண்டும் பக்கம் இல்லை? 'முத்து மீனாட்சி' நாவலில் மாதவையா பூப்படைவதற்கு முன்பே கணவன் என்கிற பந்தாவில் கட்டாயமாகப் பூப்படைய வைக்கும் கொடூரத்தைப் பற்றிப் பதிவு செய்கிறார்! மேலும் பால்ய விவாகம் என்று வந்தால் பால்ய கால விதவைகளின் பெருக்கத்தையும் எண்ணிப் பார்க்க வேண்டும்! இது பற்றிப் பாரதியார், காந்தியடிகளின் 'நவஜீவன்' பத்திரிகையில் வந்த புள்ளி விவரத்தை எடுத்துக்காட்டி விதவைப் பற்றியகாந்தியடிகளின் பார்வையை விமர்சிக்கிறார்! அந்தப் புள்ளி விவரம்.

வயது	மணம் புரிந்த மாதர்	கைம் பெண்கள்
0-1	13212	1014
1-2	17753	865
2-3	49787	1807
3-4	134105	9273
4-5	302425	17703
5-10	2219778	94240
10-15	10087024	223320

இந்தக் கொடுமை மீண்டும் வேண்டுமா? 1881-ல் எடுத்த மக்கள் தொகை கணக்கெடுப்பின் படி 100-க்கு 19 பேர் விதவையாம்! விதவை மறுமணத்தை ஏற்றுக் கொண்டு, மணவிலக்கையும் செயல்படுத்திவிட்டால், இந்தக் கொடுமைகளைக் குறைத்துவிட முடியும் என்பதும் சரியாகாது. 'விவாகம்' என்று வந்துவிட்டால், பிறகு 'விதவை' என்கிற முத்திரை முத்திரைதானே! "ஆணும் பெண்ணும் நண்பர்களாகவே பழகலாம்! பிரியலாம்; மீண்டும் சேரலாம்: விவாகம் எதற்கு? அது ஒரு வகையான அடிமை முறைதானே" என்றெல்லாம் தனிமனித உரிமைக்குரல் ஒலிக்கிற இந்தக் காலத்தில் சின்ன வயதிலேயே 'திருமணம்' என்கிற குரல் எந்த அளவுக்கு எடுபடும்?

பெரும்பாலும் மற்ற உயிரினங்கள் எல்லாவற்றிற்கும் பாலியல் உறவு பருவம் சார்ந்ததாகக் குறிப்பிட்ட நேரம், காலம் சார்ந்ததாக இருக்க, மனிதனுக்கு மட்டும் 24 மணிநேரம் 12 மாதங்களும் - எப்பொழுதும் - பாலியல் உறவே எங்கும் நிறைந்திருக்கும்படி ஆனது எப்படி? பாலியலைக் "கண நேரச் சிலிர்ப்பு" எனச் சொல்லுவார் காந்தியடிகள்! அது எப்படி 24 மணி நேரச் சிலிர்ப்பாகப் பெருகியது? இங்கேதான் மனித உயிருக்கான தனியான - பாலியல் சிக்கல்

தொடங்குகிறது! இவன் நிமிர்ந்து நின்றதால் தான் பெற்ற பகுத்தறிவினால் இயற்கையை எதிர்த்து நடத்திய போராட்டத்தில் பாலியியல் உறவும் சிக்கலாகச் சிக்கிக் கொண்டது. கால்நடை வளர்ப்பு நாகரிகத்தில் பல ஆடுகளுக்கு நடுவே ஒருகிடாய் போதும் மற்ற கிடாய்களைக் காயடித்து வளர்த்தால், அது கொளுகொளு என்று மாமிசமாய்த் திரண்டு வரும் என்று என்றைக்கு விலங்குகளின் உயிரியல் நடவடிக்கையில் கை வைத்தானோ அதிலிருந்து கற்றுக் கொண்டு தன்னுடைய ஆண் / பெண் உறவிலும் செயற்கையான முறைகளைப் பயன்படுத்தத் தொடங்கிவிட்டான். இப்படிப் பாலியல் உறவில் வன்முறை நுழைந்துவிட்டது. நாகரீகம் என்ற பேரில் ஆடை உடுத்திக் கொள்வது; ஒருவன் ஒருத்தி என்று குடும்பமெனும் அதிகார அமைப்பை வடிவமைப்பதற்காக உடல் ரீதியான பாலியலை ஒடுக்கியது; அதனால் ஆண், பெண் என்கிற பேதம் வளர்ந்தது; ஒருவரை ஒருவர் பழக விடாமல் பிரித்து வைப்பது முதலிய ஒடுக்குமுறை நடவடிக்கைதான் உடலில் ஒரு கணத்தில் முடிந்து விடுகிற ஒரு 'விஷயத்தை' மன ரீதியாக மாற்றிப் பன்மடங்காகப் பெருக்கியது. இந்திரனுக்கு உடம்பெல்லாம் ஆயிரம் பாலியல் உறுப்பு என்கிற தொன்மம், மனிதன் பாலியலை ஒடுக்கியதால் அது ஆயிரம் மடங்காகப் பெருகியது என்பதைத் தானே இப்படிச் கூறுகிறது. இன்றைக்கும் நம்முடைய மொழியும், கலை-இலக்கியங்களும், திரைப்படங்களும் இதைத்தானே செய்து கொண்டிருக்கின்றன.

எனவே ஆண்-பெண் இருவரையும் பிரிக்காமல் சகசமாகப் பழகவிட்டால், ஒருவரையொருவர் 'விவாகம்' என்ற பேரில் கட்டிப் போடாமல் விட்டால், இந்த அளவிற்கு மனிதப் பாலியல், ஆண்-பெண் உறவில் ஆக்ரமிப்பு மிக்கதாக அழிவு செய்கிற ஒன்றாக இருக்காது. பெண்கள் மட்டும் படிக்கும் கல்லூரியில் மூன்று ஆண்டுகள் என் நண்பர் வேலை பார்த்தார். அவர்க்கு எதிர்பால் மீது உள்ள கவர்ச்சி தனக்குப் பாலுணர்வு இருக்கிறதா என்று ஐயம் கொள்ளுகிற அளவிற்குக் குறைந்துவிட்டதாம்.

சரி! இப்படி இயற்கையாகப் பழகவிடாமல் தடுக்கிற சக்திகள் எவை? அவை தாம் அதிகாரத்துவ அரசியல் சக்திகள். ஒழுக்கம், பண்பாடு, கடவுள், புனிதம். கோயில் என்ற முகமூடியோடு செயல்பட்டுக் கொண்டிருக்கிற இந்தக் கொடூரமான சக்திகளைத் தான் இன்றைய பெண்ணியல் சிந்தனையாளர்கள் 'பாலுணர்வு அரசியல்' என்று அழைக்கின்றனர். ஆண் / பெண் உறவு எனப்படும் தனிப்பட்ட அந்தரங்க உறவு முறையிலும் 'அரசியல்' இருக்கிறது. இதைப் புரிந்த கொண்டு இந்த அதிகாரத்துவ அரசியல் சக்திகளைத்

தூக்கி எறியாமல், எல்லா உரிமையோடும் கூடிய 'பால்யவிவாகம் மட்டும்' ஆண், பெண் இருவரையும் இயல்பாக சகசமாகப் பழக வைத்துவிடாது.

'நன்றி', தினமணி
பொங்கல் மலர் '96

சப்னா ஆஸ்மியுடன் ஓர் உரையாடல்

(மொழி பெயர்ப்பு)

கலைஞனுக்கும் சமூகத்திற்குமான உறவு நிலை குறித்து வரலாறு முழுக்கப் பல்வேறு கோணங்களில் இருந்து விவாதங்கள் நடத்தப்பட்டுக் கொண்டே இருக்கின்றன. கலைஞன் தன்னுடைய 'கலை' என்கிற தொழில் நுட்பத்தை நூறு விழுக்காடு சுத்தமாகக் கைவரப் பெற்றுவிட்டால் போதும்; அதுதான் அவனது வெற்றி. மற்றப்படிப் "பாட்டுத் திறத்தாலே இவ்வையத்தைப் பாலித்திட வேண்டும்" என்று முழங்குவதெல்லாம் அதிகப்பிரசங்கித் தனம்; அது அவனது படைப்புத் தொழிலை முடக்கிப் போட்டு விடும். தன் தொழில் நுட்பத்திற்குள்ளேயே புரிவதற்கும் போராடுவதற்கும் மாற்றுவதற்கும், பரிச்சயமாகிவிடும் ஆபத்திற்குள் சிக்கிக் கொள்ளாமல் திமிறிக் கொண்டு நிற்பதற்கும் ஒரு கலைஞன் மல்லாட வேண்டிய நெருக்கடி நிலை இருக்கிற சூழலில், ஒரு போதும் சமநிலையில் கொண்டு வந்துநிறுத்த முடியாத சமூகச் சிக்கலுக்குள் இவன் ஏன் தலையைப் புதைத்துக் கொண்டு தனக்கான அடையாளத்தை இழந்து காணாமல் போக வேண்டும் என்பன போன்ற வாதங்களைக் கலைத் தூய்மை வாதிகள் அழுத்தமாக முன் வைக்கின்றனர்.

ஆனால் ஒரு சமூகத்திற்குள் வாழும் கலைஞன் அப்படி இருந்திட முடியுமா என்பது ஒரு பக்கம் இருக்கட்டும். 'கலை' என்பது தச்சுத் தொழிலைப் போல ஒரு வகையான செய்நேர்த்தி கோரும் ஒரு தொழில் மட்டும் தானா? என்ற அடிப்படை வினா எழுகிறது. கலைக்கான கருவிகள் ஒரு சமூகத்தின் உற்பத்தி அல்லவா? எனவே கலைக்குள் அந்தச் சமூகத்தின் ஆசாபாசம், விருப்பு வெறுப்பு, கனவு நனவு, இன்ப துன்பம், யதார்த்தம் லட்சியம் எல்லாம் இல்லையா? பிறகு எப்படிக் கலைஞன் சுத்த சுயம்புவாக நின்றிட முடியும்?

இந்த உண்மையை மறுப்பதற்கில்லை என்றாலும், சமூக அக்கறை என்ற பேரில் வெறுமனே அரசியல் முழக்கங்களே பெரிய இலக்கியமாகக் கொண்டாடப்பட்டு, அத்தகைய ஒரு மனோ பாவத்தை வடிவமைத்துப் பட்டம், பதவி, பரிசு எனப் பவுசு

அடையும்போது, அங்கே 'கலைத்தன்மை' காணாமல் போய்விடுகிற ஆபத்துத் தொடர்கிறதே என்ற ஆதங்கத்தில் தான், கலை தன் தொழில் நுட்பத்தைத்தான் முதன்மைப் படுத்த வேண்டும் என்ற வாதம் கூர்மை அடைகிறது.'

தொழில் நுட்பத்தில் முழுமை பெறுதல் என்பதே சமூக அக்கறையோடு இணைந்ததுதான். ஓர் ஆசிரியன் தன் ஆசிரியத் தொழிலைப் பிசிறு இல்லாமல் சுத்தமாகச் செய்வதிலேயே சமூக அக்கறை பொதிந்துள்ளது தானே. அவன் "கொடிப் பிடித்தால்தான்" சமூக அக்கறை உள்ளவன் என்பது எந்த விதத்தில் ஞாயம்?

ஆனால் அந்த ஆசிரியன் தன் தொழிலையும் செய்து கொண்டு, கூடவே கொடி பிடிக்கவும் தயாராக முன் வரும் மனத்தைப் பெற்றிருப்பது அந்தத் தொழிலை மேலும்செறிவாகச் செய்யத் துணையாக அமையும் என்றால் கொடி பிடிக்கவும் வேண்டும் தானே!

துணையாக அமைந்தால் சரி, ஆனால் என்ன நிகழ்கிறது என்றால், கொடி பிடிப்பது தான் கடைசியில் எஞ்சுகிறது. கூடவே கொடி பிடிப்பது தான் நல்லாசிரியருக்கான தகுதி என்ற நிலை வந்துவிடுகிறது. . . இப்படிப் போய்க் கொண்டே இருக்கிறது அந்த வாதம். . .

நம்முடைய தலைமுறையில் இத்தகைய வாதங்களுக்கு ஒரு நடைமுறைச் சாட்சியாக விளங்குபவர் திரைப்பட நடிகர் சப்னா ஆஸ்மி. பெருநகரத்தின் ஓரத்து மக்களோடு தன்னை அடையாளப்படுத்திக் கொண்டு பாதிக்கப்பட்டவர் சார்பாகப் போராடவும் குரல் கொடுக்கவும் முன் நிற்கிற அதே நேரத்தில் கலைஞர் என்ற தளத்திலும் உன்னதத்தைத் தொட்டு நிற்பவர் ஆஸ்மி! அவருடைய கருத்து இங்கே பேட்டியாக வெளிப்படுகிறது.

● இன்றைய இந்தித் திரைப்படம் பற்றிய உங்களின் அக்கறை என்னவாக இருக்கிறது?

எனக்குப் பெரிதும் கவலை அளிக்கிற ஒன்றாக இருப்பது, இந்தித் திரைப்படப் பாடல்களில் என்ன நடந்து கொண்டிருக்கிறது என்பது பற்றிதான்; பாடல்களில் ஆபாசவரிகள் அளவுக்கதிகமாக இடம்பெறுகின்றன; அதுவும் பெண்ணை ஒரு 'பாலியல் பண்டமாக' மட்டும் பாவனை படுத்தும் ஒரு வகையான பாணியில் எழுதப்படுகின்றன. பெண்ணியம் பேசும் குழுவைச் சார்ந்த ஒரு சிலரே கூட "ரவிக்கையினுள் இருப்பது என்ன?" (சோலிக், கே பீச்சே) போன்ற பாட்டுக்களில் என்ன தப்பு இருக்கிறது என்று வாதிடுகின்றனர்; "பெண்ணே தன்னை ஒரு பாலியல்

பண்டமாகத்தான்” பாவனை செய்து கொள்ளுகிறாள்; அதன் மூலமாகத்தான் தன் இருப்பை நிலை நிறுத்திக் கொள்ளுகிறாள்; எனவே இதில் என்ன தப்பு” என வாதிடுகின்றனர்; இத்தகைய வாதம் உண்மைதான் என்றால் யாரும் ஒன்றும் பேசுவதற்கில்லை. அனைவரும் விரும்புகின்ற ஒன்றை - பெண்களுக்கு நன்மையாக அமைகிற ஒன்றை - எதிர்த்து நிற்பதில் புண்ணியம் இல்லை; ஆனால் உண்மையில் இந்த வாதத்திற்கு அப்படியே எதிர் மாறான விளைவுதான் நடைமுறையில் நடந்து கொண்டிருக்கிறது. இத்தகையப் பாட்டு வரிகள் மூலம் பெண்ணை ஆணின் கீழ் முழுமையாகச் சரணடையச் செய்யும் வேலைதான் நடந்து கொண்டிருக்கிறது. எனவே இன்றைய இந்தித் திரைப்படத்திற்கு இன்னும் அதிகமான பெண் எழுத்தாளர்களும் இயக்குநர்களும் தேவைதான் என்று கருதுகிறேன்.

- தேசிய அளவில் நான்கு விருதுகள் பெற்றுள்ளீர்கள்; அதுவும் தொடர்ந்து மூன்று ஆண்டுகள் மூன்று விருதுகள் கிடைத்துள்ளன. இவற்றில் எந்தப் படத்திற்கான விருது உங்களுக்குப் பெருமைக்குரியதாகப் படுகிறது?

“கந்தார்” (Khandhar) படத்திற்கான விருதுதான்; ஏனென்றால் ‘மண்டி’ (Mandi) படத்திற்கு விருது கிடைத்ததில் ஆச்சிரியம் ஒன்றுமில்லை. அதில் நடிப்புத் திறமையைக் காட்ட நிறைய வாய்ப்புகள் இருந்தன. ஆனால் “கந்தார்” அமைதியான ஒரு படம். அதனாலேயே அந்தப் படத்திற்கு ‘விருது’ என்றவுடன் பெரிதும் நன்றியுடைவளானேன். மண்டியில் நான் ஆர்வத்தோடு அனுபவித்து நடிக்கவில்லை என்று கூறமுடியாது; அதிலும் மனம் ஒன்றித் தான் நடித்தேன். ஆனாலும் ‘கந்தாரில் வரும் ஜாமினி’ உன்னதமான கவித்துவ உணர்வின் உருவாக்கம் என்பதையும் சொல்ல வேண்டும்.

- கந்தார் படத்தில் கவிஞர் ‘காயிஃபி அஸ்மி’யின் மகளாக வாழ்ந்ததானது உங்களுக்குள் ஏற்படுத்திய விளைவுகளைப் பற்றிக் கூறுங்களேன்.

உண்மைதான். ஒத்துக் கொள்கிறேன். ‘கந்தார்’ என்னையே நான் தேடி அடையச் செய்தது. அந்த ‘ஜாமினி’ நான் மிகப் பெரிய மரியாதை வைத்திருக்கும் ஒரு சிலரைப் போன்றவள். பொதுவாக நடிப்பு என்பது இரண்டு பக்கமும் இயங்கக் கூடியது. பாத்திரம் நடிகருக்குச் சில பரிமாணங்களை வழங்கும். நடிகர் பாத்திரத்திற்குச் சில பரிமாணங்களை வழங்குவார். இந்தப் படத்தில் அந்தப் பாத்திரம் எனக்குள் தன்னுடைய மன உறுதியை வழங்கிச் சிறப்பித்தது.

- உங்களுக்குள் இருந்த “செயல் வீராங்கனை” எந்தச் சூழலில் வெளிப்பட்டாள்?

“பார்” (Paar) படத்தில். இந்தப்படம் ‘கந்தார்’ படத்தை அடியொட்டி வெளி வந்தது. எப்பொழுதெல்லாம் நடப்புத் திறத்தை வெளிப்படுத்துவதில் ஒவ்வாமை ஏற்படுகிறதோ, அப்பொழுதெல்லாம் அந்தப் படம் வழங்கிய அந்தத்தளத்திற்குள் போய் வருகிறேன். நான் “மேரில் ஸ்டீப்”யின் செயல்பாடுகளை மிக உன்னிப்பாகக் கவனித்தேன். அதன்மூலம் அவள் எப்படித் தன்னுடைய பிம்பத்திற்குத்தானே பலியானாள் என்பதை உணர்ந்து கொண்டேன்; தான் பின்னிய தன் சொந்த வலையிலேயே அவள் எப்படிச் சிக்கிக் கொண்டாள் என்பதைக் கவனித்தேன். இப்படி, என் வாழ்விலும் நடந்து விடக் கூடாது என நான் விரும்பினேன். மேலும் ‘பார்’- எனக்கு இரண்டு வகையில் ஒரு ‘மைல்கல்லாக’ அமைந்தது எனக் கருதுகிறேன்; ஒன்று அந்தப்படம் எடுக்கப்பட்ட இடம். அந்த இடத்தின் காரணமாகத்தான் நகரின் குடிசைப் பகுதிகளில் இருந்து எனக்குத் தோழிகள் கிடைத்தார்கள். அந்தப் பெண்களைத்தான் என் நடிப்பிற்கு மாதிரியாக அமைத்துக் கொண்டேன்: அவர்கள் எப்படிச் சாப்பிடுகிறார்கள்? எப்படிக் குடிக்கிறார்கள்? எப்படி நடக்கிறார்கள்? என்பனவற்றையெல்லாம் மிக உன்னிப்பாகக் கவனித்தேன். இந்தப் படத்தின் கதையை 100 தடவை அவர்களுக்குச் சொல்லியிருப்பேன். ஆனாலும் மறுநாளே மேலும் ஒரு தடவை நான் அவர்களுக்குச் சொல்லவேண்டும். அந்த அளவிற்கு அந்த மக்கள் அழுத்தப்பட்ட சூழலில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆனால் அந்த மக்களிடம் வெளிப்படும் பெருந்தன்மையாரையும் இளக வைத்துவிடக் கூடியது; நான் இங்கே இங்கிலாந்தில் ஆடம்பரம் மிக்க ஒருவிருந்தினர் மாளிகையில் தங்கியிருக்கிறேன். உயர்ந்த வகை உணவு சாப்பிடுகிறேன்; ஆனாலும் கொசுக்களைப் பற்றியும் குளிர்ச்சாதனப் பெட்டியின் போதாமை பற்றியும் முணுமுணுத்துக் கொண்டிருக்கிறேன்; அந்தக் குடிசைவாசிப் பெண்கள் என்னைச் சிந்தனையில் உறைய வைக்கிறார்கள்; இந்தப் பெண்களின் வாழ்க்கையைப் படம் பிடிப்பதையும், அதனால் எனக்கு விருது கிடைக்கும் என்று நம்பிக்கை கொள்வதையும் எண்ணிக் குற்ற உணர்வினால் குமைகிறேன். அது மிகக் கொடூரமானது. நான் படத்திற்காக அந்த அப்பாவிப் பெண் போல நடித்துவிட்டு, நடைமுறை வாழ்வில் அவர்களின் அவல நிலையை மாற்ற ஒன்றுமே செய்யாமல் விலகிக் கொண்டால், அந்தப் பெண்கள் என்மேல் வைத்திருக்கும் நட்பையும் அன்பையும் நான் பரிசாசம் செய்வதாக

அல்லவா ஆகிவிடும். இத்தகைய உணர்ச்சிதான் என்னை இயக்கியது.

- இரண்டாவது நிகழ்ச்சி என்ன?

அதுவா! அந்தக் குடிசைப்பகுதியில் எடுத்த படப்பிடிப்பு. இதுவும் என்னை உருக்கி வார்த்தது; “நசீரும்” நானும் நடைபாதையில் சோ. . . வென்று மழை கொட்டிக் கொண்டிருக்கும்போது தூங்கிக் கொண்டு கிடப்பது போன்ற ஒரு காட்சி அது. அதே நடைபாதியில் ஒரு மீட்டர் தூரம் கூட இருக்காது; ஒரு பெண் எந்த விதமான தொந்தரவும் இல்லாமல் ஆழ்ந்து உறங்கிக் கொண்டிருந்தாள். படப்பிடிப்பிற்கான செயற்கை மழைச்சத்தம், மின்கலத்தின் காட்டுச் சத்தம், இசை ஆகிய எதைப்பற்றியும் சட்டை பண்ணாமல் உறங்கினாள். அந்தக் காட்சி எடுத்து முடிக்கப்பட்டு விட்டது; அதற்குப் பிறகும் அவளிடம் ஓர் அசைவைக் கூடக் காண முடியவில்லை. இதற்குக் காரணம் என்ன? பகலெல்லாம் அவள் செய்த வேலையின்கடுமைதானே! எந்த அளவிற்கு வேலை அவளைச் சோர்வாக்கி யிருந்தால் இப்படி நிகழும்?

ஒரு தடவை ஆனந்த படவர்த்தன் தன்னுடைய “தகவல் படம்” ஒன்றை (ஹமாரா ஸேஹர்) எனக்குப் போட்டுக் காட்டினார்; அது எப்படி இருந்தது என்றால் முழுமையாக என் அனுபவ வெளிப்பாடாக இருந்தது; அந்தப்படம் என்னைப் பொறுத்தவரை, “சேரிக் குடிசைகளை இடித்து நொறுக்கி மட்டப்படுத்துவதானது, ஏற்கனவே இருக்கின்ற சேரிகளை இன்னும் மோசமான, நெரிசல் மிக்கவைகளாக மாற்றுகிறது”என்பதைத் தான் வலியுறுத்துகிறது. குடிசை வாசிகள் ஒரு போதும் தங்களுடைய கிராமங்களுக்குத் திரும்பிப் போகப் போவதில்லை. தங்கள் குடிசைகள் இடிபட்டவுடன் அத்தனை பேரும் மற்றொரு சேரியில் போய்க் குவிகிறார்கள். விளைவு! மின்சாரம் இல்லை; தண்ணீர் இல்லை; என்ற நிலைதான். எனவே சிறந்த முறை என்னவென்றால், சேரியை - அந்த வாழ் இடத்தைச் சீரமைத்துப் மேன்மைப் படுத்துவது தானே ஒழிய இடித்து நொறுக்குவது அல்ல. அந்தக் காலக் கட்டங்களில் என்னுடைய செயல்பாடு முற்றிலும் உணர்ச்சி மயமாக இருந்தது; பிரச்சனைகளைப் பெரிதாகப் புரிந்து கொண்டு செயல்பட்டேன் என்று சொல்ல முடியாது. நான் “நிவாரா ஹாக்”என்ற அமைப்பில் கூடப் போய்ச் சேர்ந்தேன். ஆனால் இன்றைக்கு அந்தப் பிரச்சனையை அதற்கே உரிய பன்முகப்பட்ட சிக்கலோடு புரிந்து கொள்கிறேன்.

- உங்களுடைய இந்தச் சமூக அக்கறை எந்த அளவுற்கு உங்கள் நடிப்பை பின்னணியை வடிவமைப்பதற்குக் காரணமாக அமைந்துள்ளது?

என்னுடைய தந்தை மட்டுமல்ல, அவர் காலத்தைச் சார்ந்த அனைத்துக் கலைஞர்களுமே 'கலை' என்பது சமூக மாற்றத்திற்கான ஒரு கருவியாகக் கட்டாயம் அமையவேண்டும் என நம்பினார்; நானும் அவ்வாறே எடுத்துக் கொண்டேன்; எனக்கான இந்தப் பெருமை என் தந்தைக்கு உரியதுதான் என்றாலும், அவர் ஒரு போதும் என்னை இதில் கட்டாயப்படுத்தியதில்லை; என்மேல் எதையும் திணித்ததில்லை; ஆனாலும் என் பாரம்பரியம் எனக்குள்ளும் எஞ்சி இருக்கிறது; நான் படத்தில் பணியாற்றத் தொடங்கிய போது, சமூகத்தில் நிலவும் ஆக்ரமிப்பிற்கு எதிரான போராட்டம் நடந்து கொண்டிருந்தது; நான் வினாக்களை எழுப்பத் தொடங்கி இருந்தேன். எந்த ஒரு கலையின் நோக்கமும், ஒருவனை வெளியுலகில் தேடித் தன்னையே கண்டடையச் செய்வதாக அமையவேண்டும் என்று எனக்குப்பட்டது.

- இந்தச் சமூக அக்கறை பற்றிய எத்தகைய விழிப்புணர்வும் பல கலைஞர்களுக்கு இல்லையே அது ஏன்?

பெருவாரி மக்களுக்கான திரைப்படம் இத்தகைய உணர்வுகளை வளர்த்துக் கொள்ள அனுமதிப்பதில்லை. மேலும் நடிப்புத் தொழிலுக்குத் தேவையான வளத்தைவற்றாமல் வழங்கும் உயிருள்ள வாழ்க்கையைக் கூடக் கண்ணால் பார்க்க அனுமதிப்பதில்லை. இங்கே நடிப்பிற்கு நிலையான இலக்கணமாக விளங்கும் ஒரு வழிமுறை என்னவென்றால், மற்றொரு படத்தைப் பார்த்தோ அல்லது மற்றொரு நடிகனைப் பார்த்தோ தங்கள் நடிப்பிற்கான ஊக்கத்தைப் பெற்றுக் கொள்வதுதான்; ஹாலிவுட்டையோ, இந்திப் படத்தையோ பார்த்துக் கடன் வாங்கி நடிக்கிறார்களே யொழிய உயிராய் ஓடும் வாழ்க்கையைப் பார்த்து அல்ல. நடிகராவதற்குச் சில போலித் தோற்றம், சிலவகையான நடனமாடும் திறம், குதிரை ஓட்டும் லாவகம் - இப்படிக் கற்றுக் கொடுக்கப்படும் சில திறமைகளை வளர்த்துக் கொண்டால் போதும். இதுதான் நிலைமை. நினைவிருக்கட்டும். நான் இங்கே அது உயர்ந்தது; இது தாழ்ந்தது என்று மதிப்பிட்டுத் தீர்ப்புக் கூறவில்லை. நிலைமை இப்படி இருக்கிறது என்கிறேன்; அவ்வளவுதான்.

- நீங்கள் உலகப் படத்தயாரிப்பாளர்களுடன் எல்லாம் பணியாற்றியிருக்கிறீர்கள்; அந்த அனுபவங்கள் எப்படி இருந்தன?

நான் ரொம்பக் கொடுத்து வைத்தவள்தான். எனக்கு என்ன கொடுக்கப்பட்டனவோ, அவை எனக்கும் விருப்பமானவையாக இருந்தன. சரியான காலத்தில், சரியான இடத்தில் சரியான

பெண்-மொழி-புனைவு

மனிதர்களிடம் பணியாற்றும் சூழல் எனக்கு வாய்த்தது. எந்தப் படத்தில் நடிப்பது என்று முடிவு செய்ததுகூட, ஆராய்ந்து தெளிந்து எடுத்த முடிவுகள் எனக் கூற முடியாது. இயல்பாகவே அப்படி அமைந்தன. மேலும் இந்தப் படங்கள் எல்லாம் எந்த விதமான கால நீட்டிப்பும் இன்றித் திட்டமிட்ட காலத்திற்குள்ளேயே எடுத்து முடிக்கப்பட்டுவிடும்.

- நீங்கள் நடித்த படங்களில் எந்தப்படத்தின் நடிப்பு உங்களுக்கு மிகவும் ஆர்வம் தரத் தக்கதாக இருந்தது?

'சிட்டி ஆப் ஜாய்' படத்தில் எனக்குப் பெரிய இடம் இல்லை என்றே நினைக்கிறேன். ஆனாலும் நான் அதில் நடித்தேன். காரணம் அந்தப் படத்தின் இயக்குநர் ரொலண்ட் ஜாஃபே' மேல் எனக்கு இயக்குநர் என்ற முறையில் ஆழமான மதிப்பு உண்டு. அந்தப் படத்தில் நடித்தது ஓர் அறிவூட்டுகிற அனுபவமாக அமைந்தது. உலகப் படங்களில் நடிக்கும்போது எனக்குப் பெரும்பாலும் இத்தகைய அனுபவங்களே கிடைத்தன "இம்மாகுலேட் கன்செப்ஷன்" என்ற படத்தில் ஆங்கில நடிகர் 'ஜேம்ஸ் வில்பி' என்பவரோடு நடித்தேன். அவர் தன்னுடைய வேலையில் உணர்ச்சிகரமாக ஆழமாய் மூழ்கிவிடக் கூடியவராக இருந்தார். எனக்கும் சிலவற்றைச் சொல்லிக் கொடுத்தார். அதற்கு முன்பு நான் அப்படிச் செய்து பார்த்ததில்லை; ஒத்திகை பார்க்கும்போது அந்தக் காட்சியையே தன் கையில் எடுத்துக் கொண்டு தர்க்கத்திற்கு எதிரான ஒன்றாக நடித்துக் காட்டுவார்;

- தர்க்கத்திற்கு எதிராக என்றால் - புரியவில்லையே! எப்படி?

அதாவது ஜேம்ஸ் என்ன செய்வாரென்றால் ஒத்திகையில் என்ன செய்ய வேண்டும் என்று எதிர்ப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்களோ அதற்கு அப்படியே நேர் எதிரான ஒரு முறையில் செய்து காட்டுவார். இப்படிச் செய்வதன் மூலம் எல்லார்க்கும் பரிச்சயமான அசைவுகளை ஒதுக்கித்தள்ளி விடுகிறார். எடுத்துக் காட்டாக, 'கோபமாக' இந்த இடத்தில் நடிக்க வேண்டும் என்று எதிர்பார்த்தால், அவர் மிகவும் அமைதியாக வந்துநிற்பார்; இத்தகைய நடிப்பு முறை எனக்குள் இருந்த பல கண்களைத்திறந்துவிட்டது.

- இத்தகைய தொழில் நுட்பங்களை நீங்கள் எப்போதாவது சோதனை செய்து பார்த்திருக்கிறீர்களா?

பல தடவை. ஆனால் ஒவ்வொரு தனித்தனிக் காட்சிகளிலும் அல்ல; சில நேரங்களில்தான் இந்த உத்தியைக் கையாண்டிருக்கிறேன். ஆனால் இத்தகைய உத்திகளில் ஒருவிதமான

ஆபத்தும் இருக்கிறது. இடம், காலம் பார்க்காமல் எங்கும் எதிலும் இதைப் பயன்படுத்தத் தொடங்கினால், உண்மையான, பொருத்தமான சில அசைவுகளையும் நீங்கள் இழக்க வேண்டிய ஆபத்தை எதிர் கொள்ள வேண்டியது வரும்; சில வகையான அசைவுகள் பரிச்சயமானவையாக இருக்கும்தான்; ஆனால் அதே நேரத்தில் அவைகள் உண்மையானவைகள். அத்தகையவற்றை ஒரு நடிகர் எப்போதும் காப்பாற்றி வைத்துக் கொள்வதில் கவனமாகச் செயல்படவேண்டும்.

- 'பிங் பாந்தர்' படத்தில் அவ்வளவாக முக்கியமில்லாத மிகச் சிறிய ஒரு பாத்திரத்தை ஏற்று நடிப்பதற்குச் சரி என்று ஒத்துக் கொள்ள வைத்த சூழல் எது?

என்னுடைய செயலாளர் ஒரு படத்தில் நடிப்பதற்காக 'பிளாக் எட்வார்டு' என்னைப் பார்க்க விரும்புவதாகத் தெரிவித்தார். நான் எந்த விதமான முன் சிந்தனை எதுவும் இல்லாமல் அவரைப் பார்க்கச் சென்றேன். அவருடைய அலுவலகம் நியூயார்க்கிலுள்ள டால்செஸ்டர் விடுதியில் 19-ஆவது மாடியில் இருந்தது; நான் அவர் அலுவலகத்திற்குள் நுழையும்போது அவர் நாற்காலியில் உட்கார்ந்திருந்தார்; கண்களின் பார்வையை மறைத்துக் கொள்ள வசதியாகக் கறுப்புக் கண்ணாடி அணிந்திருந்தார்; கண்ணாடியைக் கழற்றி வைக்கவும் மறுத்துவிட்டார்; எனக்கு அது பெரிய குற்றமாகப் பட்டது. அவர் படத்தில் நடிப்பதற்கு வாய்ப்பு கிடைக்குமா என்பது பற்றி நான் கவலைப்படவும் இல்லை. எனவே நானும் கொஞ்சம் 'வீம்பாகவே' நடந்து கொண்டேன்; இந்தியாவிற்கு வந்த பிறகு தொடர்ந்து ஆறு மணி நேரத்திற்குள் எட்டுத் தடவை தொலைபேசி மூலம் பேசினார்; என்னுடைய தனிச் செயலரிடம் கெஞ்சாத குறையாக வேண்டிக் கொண்டனர். சுற்றியுள்ள ஒவ்வொருத்தரும் 'சரி' என்று சொல்லென வற்புறுத்தினர்; ஆனாலும் நான் சமாதானம் அடையாமல் மற்றொரு ஆங்கில நண்பரிடம் யோசனை கேட்டேன். பிறகு ஷியாம் பெனகலுடனும் பேசினேன். சூழ்ப்பத்தில் தவிக்கும் வேலையில் எல்லாம் ஷியாம் பெனகலிடம் யோசனை கேட்பது என் வழக்கம். எல்லோரும் 'செய்' என்றே கூறினர். சின்னதாக இருந்தாலும் பெரிய அளவில் பணம் கிடைக்கும் என்றனர். இப்படித்தான் அந்தச் சூழல் அமைந்தது.

- புதிய ஒரு படத்தில் நடிக்கத் தொடங்கும்போது உங்கள் 'மனத்தை' எப்படித் தயார்ப்படுத்திக் கொள்வீர்கள்?

முதலில் முன் அறிகுறிகள் எதுவும் எனக்குள் ஏற்படாதவாறு பார்த்துக் கொள்வேன். நடிக்கத் தொடங்கியவுடன் என் வயிற்றுக்குள்

பிறாண்டுவது போல ஓர் உணர்வை அடைவேன்; அதன் தொடர்ச்சியாக எப்பொழுதுமே எனக்குச் சமநிலையைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள முடியாத ஆபத்து ஏற்படும். தொடக்கக் காலத்தில் ஓரளவு, தரம் குறைந்த படங்களில் நடித்துக் கொண்டிருந்தபோது, இந்தச் சமநிலையைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள முடிந்தது. இப்பொழுதெல்லாம் அத்தகைய படங்களில் நடிக்கும்போது என்னுடைய கவலை பெரிதாகி விடுகிறது; இயக்குநர் என்னை விட்டு விட்டு வேறொருவரைத் தேர்ந்தெடுக்குமாறுச் செய்வது எப்படி என்பது பற்றி யோசித்து என் தலையை உருட்டி, இல்லாத பொல்லாத கற்பனைகளை எல்லாம் எனக்குள் உருவாக்கிக் கொள்ளுகிறேன்; இறுதியில் இயக்குநரிடம் சொல்லத் துணிவின்றி அவர் விருப்பத்திற்கு ஏற்பச் சரணடைந்துவிடுகிறேன்.

- உங்களுடைய இத்தகைய ஆர்வங்களுக்குப் பின்னால் இருக்கும் காரணங்கள் என்ன?

இத்தகைய ஆர்வம் ஒரு பாத்திரத்தை எவ்வாறு செம்மையாக உருவாக்குவது என்கிற அக்கறையின் அடர்த்தியில் இருந்து பிறக்கிறது; பெரிய, மிகச் சிறந்த நடிகர்களுக்குக் கூடத் தாங்கள் ஏற்று நடிக்கும் பாத்திரத்தைப் பற்றி எண்ணிப் பார்க்கும் உரிமையே மறுக்கப்படுகிறது; எந்த ஒரு நடிகரையும் கேட்டுப் பாருங்கள்; அவர்கள் அனைவருமே தங்கள் விருப்பப்படிப் பாத்திரத்தை வீட்டில் நடித்துப் பார்ப்பதேகிடையாது என்பார்கள். ஆனால் நான் வீட்டிலும் நடித்துப் பார்க்கிறேன். அந்தப் பாத்திரம் எத்தகைய ஆடை உடுத்தும், எப்படிப் பேசும், எப்படி நடக்கும் என்பன பற்றியெல்லாம் நான் எண்ணிப் பார்க்கிறேன். ஒரு வேளை மற்ற நடிகர்களுக்குத் தங்கள் பாத்திரத்திற்கேற்பச் சிறப்பாக நடிக்கும் திறமை மிக எளிதாகக் கைகூடி வரக்கூடும்! ஆனால் என்னைப் பொறுத்தவரை இந்த 'நடிப்பு' என்பது மிகுந்த 'வலி' தரக்கூடியது; கடும் உழைப்பைக்கோரக் கூடியது; 'நான் மிகத் தீவிரமாக உழைக்கிற ஒரு நடிகை என்று என்னைப் பற்றிக் கருதிக் கொள்ளுகிறேன்.'

- “ஒரு நடிகை என்ற அளவில் மட்டும் ஓர் எல்லைக்குள் நின்று கொள்ள வேண்டும் என்று எப்பொழுதாவது உங்களுக்குத் தோன்றியிருக்கிறதா?”

ம்ம். . . தோன்றியிருக்கிறது; என்னுடைய வெளிச் செயல்பாடுகளில் மிகத் தீவிரமாக ஈடுபட்டுக் கொண்டிருந்த காலகட்டத்தில், நான் பின்பற்றிய புதிய அரசியல் கருத்தாக்கமானது நடிப்பதற்குப் பாத்திரங்களைத் தேர்ந்தெடுக்கும் என் செயல் முறையில் செல்வாக்குச் செலுத்தியது; மிக ஆழமான சந்தேகப்

பார்வை கொண்டவளாக, மிகவும் வெகுளித்தனமாக நடக்கத் தொடங்கிவிட்டேன். ஒருவகையான வற்புறுத்தலுக்கு உள்ளானது போல் உணர்ந்தேன். இத்தகைய ஒருநிலையில்தான் இயக்குநரும் என் தோழியுமாகிய அபர்ணாசென், என்னுடைய அரசியல் தத்துவப் பார்வையினால், நான் என்னைச் சுற்றிப் பெரிய ஒரு வரம்பு கட்டிக்கொண்டு மிகவும் 'சுருங்கிப் போனேன்' என்று எடுத்து விளக்கினார்; அவர் கூறியது உண்மையாக எனக்குப்பட்டது. எனவேதான் ஃபையர் படத்திற்காகத் தீபா மேத்தாவுடன் பணியாற்றத் தொடங்கியபோது, 'ராதா' பாத்திரத்திற்காக என்னை நான் முழுமையாக ஒப்படைத்துவிட்டேன். உண்மையில் நடிப்பு என்பது முழுமையாய் மனநிறைவு தரும் ஒரு தொழில். ஒரு நடிகை என்ற அளவில் அதன் உச்சநிலையை அடைய உங்கள் முழுத்திறமையையும் பயன்படுத்தும் படி உங்களைப் பிடித்து இழுக்கக் கூடியது. நான் தொடர்ந்து ஒரு நடிகையாக வாழ்வதற்கு இது ஒரு காரணமாகும்!

நன்றி, கதைசொல்லி.

நன்றி 'இந்து' (சூன் 20, 1997)

தமிழ்த்திரைப்படப் பாடல்கள்

தமிழ்த் திரைப்படங்களைப் பற்றியும், அதன் 'பாட்டுக்களை'ப் பற்றியும் ஒரு கட்டுரை எழுதுவது என்பது அவ்வளவு எளிய காரியமல்ல. எனவே சிக்கலான ஒரு பொருள் பற்றித் தோன்றிய இந்தக் கட்டுரை, இதில் கூறி உள்ள கருத்துக்களைப் பற்றி எண்ணிப் பார்க்கத் தூண்டுவதைவிட, இன்னும் எவ்வளவு விஷயங்கள் தொடாமல்விடப்பட்டிருக்கின்றன என்பதைப் பற்றிச் சிந்திப்பதற்குத் துணை செய்தாலும் செய்யலாம். 'திரைப்படம்' எனும் ஒரு தொழில்நுட்பக் கலையில், பழைய கலைமரபுகளின் சாரமாக விளங்கும் பாட்டுக்களின் செயல்பாடு என்னவாக இருக்கிறது; அது எவ்வாறு பெண்களுக்கு எதிராக இருக்கிறது, என்ற கோணத்தில் இந்தக் கட்டுரை தயாரிக்கப்படுகிறது.

சொல்லப்போனால் உண்மையான திரைப்படக் கலையில் மொழியின் பங்களிப்பு மிகமிகக் குறைவாகும். திரைப்படத்திற்கான மொழி என்பது வேறு. அது வெறும் பொருள் குறிகளே. கேமிரா அந்தப் பொருட் குறிகளைப் பிம்பங்களாக்கி மொழிப் படுத்துகிறது. எனவே நம்முடைய ஒலிக்குறிகளாகிய மொழிக்குத் திரைப்படத்தில் சிறப்பான இடம் இருக்க வழியில்லாமல் போகிறது. எனவேதான் 'கலைப்படங்கள்' எனத்தனியாக அடையாளப் படுத்தப்படும் சத்தியசித்ரே, மிருணாள் சென், சியாம் பெனகல், கிரிஷ் கர்னாட், அடூர் கோபாலகிருஷ்ணன், மணிகவுள் முதலியோர் படங்களில் நமது மொழியின் இடம் குறைவதோடு பாடல்களும் இடம் பெறுவதில்லை. இதுபோன்ற படங்களில் மொழிபேசும் மனிதன் பிம்பமாக வருகிறான் என்பதால்தான் மொழி இடம் பெறவேண்டிய தேவை ஏற்படுகிறது.

ஆனால் பெருவாரியான மக்களுக்காகத்தயாரிக்கப்படும் படங்கள் அனைத்திலும் 'பாட்டுக்கள் தான்' முதுகெலும்பாக அமைகின்றன. இத்தகைய படங்களை மதிப்பிடுவதற்கான அளவு கோலாகப் பழங்காலத்தில் இருந்தே இன்று வரை நிலவுவது. "எத்தனைப் பாட்டு? எத்தனைத்தேறும்" என்ற வினாக்களுக்குக் கிடைக்கும் விடைதான். இந்தத்தன்மை மனிதர்களின் பண்பாட்டு உளவியல் கூறோடு எண்ணிப் பார்க்கத் தக்கதாகும். வாழ்வில்

பிறப்பில் இருந்து இறப்பு வரை இட்டு நிரப்பப்பட்டுள்ள எல்லா விதமான சடங்குகளிலும் விழாக்களிலும் வேலை நேரங்களிலும் நீக்கமற்ற நிறைந்திருந்த 'பாட்டு மரபு' புதிதாகத் தோன்றிய தொழில்நுட்பக் கலையிலும் புகுந்து கொண்டது. மேலும் இத்தொழில் நுட்பம் தொடக்கத்தில் இருந்தே 'லாபத்தையே' கருதும் பெரும் முதலாளிகள் கையில் இருப்பதால், பண்பாட்டில் ஊறிய மனிதனின் உளவியலைக் காசாக்கும் காரியத்திற்குப் 'பாட்டுக்கள்' தொடர்ந்து பயன்படுத்தப்படுகின்றன. மேலும் தொடக்கக் காலத் திரைப்படங்கள் தமக்கான பார்வையாளர்களைப் பாட்டுக்கள் நிறைந்த நாடக உலகில் இருந்து எடுத்துத் தயார்ப்படுத்திக் கொள்ள இந்த உளவியலைப் பயன்படுத்தின என்ற கோணத்திலும் எண்ணிப் பார்க்க வேண்டும். எப்படியோ 20-ஆம் நூற்றாண்டுத் தமிழனது மன உலகை - கருத்துலகை - வடிவமைப்பவர்களாகத்திரைப்படப் பாடல் ஆசிரியர்களும், பின்னணிப் பாடகர்களும், இசையமைப்பாளர்களும் விளங்குகின்றனர் என்பதில் சந்தேகம் இல்லை. ஆற்றலோடு நெஞ்சில் பாய்ச்சப்படும் இப்பாடல்களால் உருவாகும் கருத்துலகைத் தான் இங்கே ஒவ்வொரு தமிழனும் சுயபிரக்ஞையின்றித் தங்கள் தங்கள் உலகமாக வரிந்து கட்டிக் கொண்டு வாழ்ந்துவிட்டுப் போகின்றனர். எம்.ஜி.ஆர், தான் நடக்கும் படங்களுக்கான பாடல்களில் அதிகக் கவனம் செலுத்துவார் என்ற செய்தி ஆழமான ஓர் உண்மையாகும்.

திரைப்படக் கலையின் தொழில் நுட்பப் பார்வையோடு இப்பாட்டுக்களின் இடத்தைப் பார்க்கும்போது சில உண்மைகள் புலனாகின்றன. பாப்புலர் படம் எடுப்பதற்கு நுட்பமான உணர்வும், கூர்மையான கற்பனைத்திறமும் தேவையில்லை எனக் கருதும், சந்தையை மையப்படுத்தி எடுக்கும் இயக்குநர்கள், தம் படத்தின் கதையைச் சாராம்சமாக எளிதான முறையில் எடுத்துரைப்பதற்கான ஒரு கருவியாகவும், தன் பாத்திரங்களின் உணர்ச்சிகளை வெளிப்படுத்துவதற்கான ஒரு வழியாகவும் இப்பாட்டுக்களைப் பயன்படுத்தித் தம் தொழில் நுட்பத் திறமைக் குறைவைச் சரிகட்டிக் கொள்கின்றனர்.

சில படங்களில் கதையின் கருவை - மறைபொருளைச் - சூசகமாகத் தெரிவிப்பதற்குப் பாடல்கள் பயன்படுத்தப் படுகின்றன. சில இடங்களில்வில்லன் சூழ்ச்சியின் ஒரு பகுதியாகப் பாடல்கள் அமைக்கப்பட்டு, "அடுத்து என்ன நடக்குமோ" என்ற ஆர்வநிலையை நீட்டிப்பதற்காகப் பாடல்கள் பயன்படுத்தப்படுகின்றன. காபிரே நடனப்பாடல்கள் பெரும்பாலும் இவ்வாறு 'ஆர்வநிலையைத் தூண்டுவதற்காகவும், பாலுணர்வைப் பெருக்குவதற்காகவும்

பெண்-மொழி-புனைவு

அமைக்கப்படுகின்றன. வில்லன் ஒருவன் கற்பழிக்க முயலும் போதுகூட “ஆணையிட்டேன், நெருங்காதே!” (பாலசந்தரின் புன்னகை) என்று ஒரு பெண் பாடுவதாக அமைக்கப்பட்டு உள்ளது.

மேலும் ஒரு படத்தில் சொல்லப்படும் நீதிக்கருத்தைக் கதைநிகழ்வுகளின் மூலம் சொல்வதோடு அமையாது, பாடல்களின் மூலமாகவும் கூறுகின்றனர் (மனிதன்! மனிதன். . . என்ற பாடல்) நகைச்சுவை நடிகர்களுக்கும் பார்வையாளர்களைச் சிந்திக்க வைக்க, சிரிக்க வைக்க இப்பாடல்கள் பயன்படுகின்றன. எல்லாவற்றிற்கும் மேலாகக் ‘காதல் பாடல்களின்’ மூலமாக ஒரு ‘கற்பனா’ உலகத்தைப் பார்வையாளர்களின் எண்ண உலகில் மிக எளிதாக எழுப்புவதற்கு இப்பாடல்கள் பெருந்துணை புரிகின்றன. இதுபோலவே சோகப் பாடல்கள் பார்வையாளர்களின் இமையோரங்களை மிக எளிதாக ஈரமாக்கி இயக்குநரின் வேலையை எளிதாக்கி விடுகின்றன. ஒரு சோகப்பாடலாவது இல்லாத தமிழ்ப்படத்தைக் காண்பதரிது. நமது பெண்களுக்கு மரபிலேயே சோகம் சொல்லிக் கொடுக்கப்பட்டிருப்பது இன்னும் வசதியாக இருக்கிறது. மேலும் மரபு அடிப்படையில் பக்திப் பாடல்கள், தாலாட்டுப் பாடல்கள், சடங்குப் பாடல்கள், திருவிழாப் பாடல்கள், பிறந்தநாள் பாடல்கள் எனப் பலவகையான குழுப் பாடல்கள் திரும்பத்திரும்ப அமைக்கப்படுவதைக் காணலாம். இத்தகையக்குழுப்பாடல்கள் எல்லாம், ஆதி கால மனிதனுக்குள் இருந்த கூட்டு மனப்பான்மையை இன்று இழந்து போய் நிற்கும்மனிதனின் உளவியல் தேவையைப் பூர்த்தி செய்து கொள்ளப்பயன்படுகின்றன.

சில படங்களில் ஒரே பாட்டுத்திரும்பத் திரும்பப் பாடப்பட்டு, நாடகங்களில் ‘குத்தரதாரி’ ஆற்றுகிற கதை சொல்லும்வேலையைச் செய்வதைக் காணலாம். இன்னும்சில படங்களில் ஒரே பாட்டை மகிழ்ச்சியான சூழலிலும், சோகமயமான சூழலிலும் இரண்டு தடவைக் காட்டிப் படத்தின் ஒருமையைக் காக்கவும் பயன்படுத்துகின்றனர்.

நமது சமூகத்தில் தடுக்கப்பட்ட கனியாக அமைந்து கிடக்கும் பாலுணர்வு பற்றிய காட்சிகளை அதற்குரிய கவர்ச்சியுடனும், அதே நேரத்தில் அங்கீகரிக்கப்பட்டுள்ள ஒரு பொதுத் தளத்தை மீறவில்லை என்பது போலவும் அமைத்துக் காட்டுவதற்குப் பயன்படும் மாபெரும் சக்தி வாய்ந்த ஓர் உத்தி இந்தப் பாடல்கள்தான் இரண்டு பேரின் உரையாடல் மூலம் புலப்படுத்தினால் முகம்சுழிக்கும் இந்தச் சமூக மனிதர்களை, பாடல்கள் மூலம் அதைவிட அதிகமானவற்றைப் புலப்படுத்தி ஏற்றுக் கொள்ள வைக்க முடிகிறது. கவர்ச்சியான கனவுத்தனமான எண்ணங்களை எழுப்பும் ‘முதல் இரவுக்’ காட்சிகளையும், ‘பெண் சடங்காகும்’ காட்சிகளையும் அதிக நேரம் திரையில் காட்டி நிலை நிறுத்த இப்பாடல்கள் வரப்பிரசாதம்

போல் உதவுகின்றன. மேலும் காமிராவின் காட்சிகளை விட அதற்காக எழுதப்பட்ட வரிகளும், இசை அமைப்பும் சேர்ந்து பார்வையாளனுக்குள் புகுந்து விபரீத உலகிற்குள் மிக எளிதாக அவனை இழுத்துச் சென்று விடுகின்றன. இதுபோலவே “நனைந்த உடம்புகளை” அதிக நேரம் திரையில் காட்டுவதற்கும் இப்பாடல் காட்சிகள்தான் துணை போகின்றன.

தமிழ்த் திரைப்படங்களின் மற்றொரு குறிப்பிடத்தக்க குணம் காதல் தோல்விப் பாடல்களைக் காட்சி ஆக்குவதில் உள்ள ஆர்வமாகும். தேவதாஸ், கல்யாணப்பரிசு தொடங்கி இன்றுவரை இத்தகைய பாடல்கள் தமிழ்ச் சமூகத்தின் உயிரோட்டமாக இயங்கி வருகின்றன. இத்தகையத் தமிழ்த் திரைப்படப்பாடல்களின் தாக்கத்தினால்தான், கவிஞர் மீரா தொடங்கி அனைத்துப் புதுக்கவிதைக் கவிஞர்களிடமும் வெளிப்படும் காதல் தோல்விப் பாடல்களோ என்று கருதிப் பார்க்கவும் இடம் உண்டு. காதல் தோல்வியினால் ஏற்படும் பலவிதப்பட்ட மனவிகாரங்களை, உள்ளத்தின் உலைச்சல்களை, சோகக் குவியல்களை, வெகுஜனப் பார்வையாளர்களுக்குள் செலுத்துவதற்குக் காமிராவால் எத்தனை காட்சிகள் காட்டினாலும் சாதிக்க முடியாததை ஒரு காதல் தோல்விப் பாடல் சாதித்து விடுகிறது. பெரும்பாலும் இத்தகையப் பாடல்கள் நல்ல கர்நாடகச் சங்கீதம் கொண்டதாகவோ, அல்லது அற்புதமான நாட்டுப்புற மெட்டைக் கொண்டதாகவோ அமைக்கப்படுவதைக் கவனிக்க வேண்டும். கனவுகளை, இலட்சியங்களை. காதலைக் கொண்டிலங்கும் இளைஞர்கள் தான் ஒரே படத்தைப் பல தடவை பார்ப்பவர்கள். எனவே அவர்களுக்கு ஏற்பப் இப்பாடல்கள் பெரும்பாலும் அமைக்கப் படுகின்றன. இதுபோலவே அம்மா, அப்பா, குழந்தை ஆகியோரின் சாவுக் காட்சிகளை ஒட்டி அமைக்கப்படும் சோகப் பாடல்களுக்கும் பெரும்பங்குண்டு.

நிஜ உலகில் காதலர்கள் பாடித் திரிவதில்லை. ஆனாலும் திரைப்படங்களில் காட்டப்படும் இந்தக் கற்பனை மிகு பாடல்களில் ஆணுக்கு நிகராகப் பெண்ணும் பாட்டுக் கட்டிப் பாடுவதாகவும் ஆடுவதாகவும் காட்டப்படுகிறது. போலியான இத்தகைய சமவுரிமைப் பாடல்களால் அழுக்கப்பட்ட பெண்களின் மன உணர்வு கிளர்ந்தெழுகிறது. அதேநேரத்தில் பெரும்பாலான காதல் பாடல்களில் பட்டாம்பூச்சி, பெட்டைக்கோழி, வாழைத்தண்டு, கரும்பு, ஆயிரம் மலர் என்று பெண்களை உவமிக்கும் வார்த்தைகளால் ஆண்மைய வாதமும் தொடர்ந்து காப்பாற்றப்பட்டு வருகிறது. மேலும், அங்க அசைவுகளைப் பல கோணங்களில் பல தடவை அதிகநேரம் காமிரா படம்பிடித்துக் காட்டவும் பாடல் காட்சிகள் பெரிதும் பயன்படுகின்றன.

மற்றொரு கோணத்தில் இருந்தும் இப்பாடல் பயன்பாட்டைப் பார்க்க வேண்டும். இன்றைய படங்களிலும் குறைந்தது 6 பாடல்கள் வருகின்றன. ஒரு பாடலுக்குக் குறைந்தது 3 நிமிடம் தேவை. ஆனால் ஒரு பாடலைக் கதையோடு இணைத்து அமைக்க முன்னும்பின்னும் சில காட்சிகளை அமைக்க வேண்டும். அதற்கு ஒரு இரண்டுநிமிடம் தேவைப்படும், என்றாலும் கூட ஒரு பாடலுக்குக் குறைந்தது 5 நிமிடங்களாவது தேவைப்படுகின்றன. 6 பாட்டிற்கு 30 நிமிடம் பாட்டினால் மட்டுமே நிரப்பப்பட்டுவிடுகிறது. தொழில்நுட்ப அடிப்படையில் இயக்குநர்க்கு இப்படியெல்லாம் பாடல்கள் பயன்படுகின்றன. மேலும் இவ்வாறு திரைப்படத்தில் பெரும்பங்கு வகிக்கும் இப்பாடல்கள், பலநேரங்களில் படம் வெளிவருவதற்கு முன்பே வெளி வந்து பார்வையாளர்களின் நெஞ்சிலும் உதட்டிலும் உட்கார்ந்து கொள்ளுகின்றன. அன்றியும் அச்ச மூலமாகவும், ஒலிநாடாமூலமாகவும், வானொலி, தொலைக்காட்சி, பாட்டுக்கச்சேரி ஆகியன மூலமாகவும், எல்லா இடங்களிலும் எல்லா நேரங்களிலும் இப்பாடல்கள் விதைக்கப்படுகின்றன; மொத்தத்தில் இப்பாடல்களால் இந்நூற்றாண்டு மனிதனின் இதயமும் மூளையும் ஆக்ரமிக்கப்பட்டு விடுகின்றன. எனவே சமூகத்தில் 'மதிப்பீடுகளை' 'கருத்துக்களை' ஆக்கும் சக்தியாக விளங்குகிற இவைகளை "வியாபாரிகளின் வரிகள்" என்று சொல்லிவிட்டு எளிதாக முகத்தைத் திருப்பிக் கொள்ள முடியாது; நவீன மனிதனின் மொழியாக விளங்குவது திரைப்படங்களே! மேலும் அதிகமான திரைப்படங்களை உற்பத்தி செய்யும் மாபூமியாகத் தமிழ்நாடு விளங்குகிறது. தலைவர்களை மட்டுமல்ல, கவிஞர்களையும் உருவாக்கும் சக்தியாக விளங்குகிறது. பாரதிக்குப் பிறகு (பாரதியைக் கூட கவிஞராக இன்றைய தலைமுறையினர் தெரிந்து கொள்வது திரைப்படத்தில் வரும் அவரது பாடல்கள் மூலமாகத்தான்) இந்நூற்றாண்டுத்தமிழ்க் கவிஞர்கள் என்று பரவலாகப் பேசப்படுபவர்கள் திரைப்படத்தோடு தொடர்பு உடையவர்களே. ஒரு காலத்தில் கண்ணதாசனை ஏற்காத பல்கலைக்கழகக் கல்வியாளர்கள், இன்று அவரைப்பற்றி ஆய்வேடு எழுதிக் கொண்டிருக்கின்றனர். இன்றைக்கு ஆபாசம், அசிங்கம் என முகஞ்சுழிக்கும் வாலி, வைரமுத்து வரிகளைத்தான் நாளைக்குத் தமிழ்க்கவிதை மரபின் தொடர்ச்சியில் பிறந்தவை என்று இதே பல்கலைக்கழகப் பேராசான்கள் பேசத்தான் போகிறார்கள். ஆனால் இதில் உள்ள பெரிய அவலம், இத்தகையத் திரைப்படப் பாடல்கள் வெறுமனே சந்தைச் சரக்காகத் தாழ்ந்து கிடக்கும் நிலைமைதான்!

நன்றி. கதைசொல்லி.

பகுதி - ஆ

பகுதி - ஆ

“எதிர்காலச் சமூகம் குடும்பங்களை -
குடும்பமெனும் தளைகளை - முற்றாகத்
தொலைத்துவிடும். ஆண்களும் பெண்களும்
இயற்கை இன்பத்தில் உறைவர்; எனினும்
குடும்பம் இராது; ஆண் இருப்பான்; கணவன்
இருக்கமாட்டான்; பெண் இருப்பாள்; மனைவி
இருக்கமாட்டாள்; தாலி இராது; விவாகமே
இராது எனில், விவாகரத்தும் இராது; மனிதர்
அறிவார்ந்த வாழ்க்கை நடத்தி இன்புறுவர்;
இதுதான் நடைபெறப் போவது”

-பிரபஞ்சன்

பெண்-மொழி - புனைவு

‘இது இந்த உலகத்தின் இயற்கை; இது இந்தப் பெண்ணின் இயற்கைக் குணம்; இது இந்தக் குழந்தையின் இயல்பு; இது இந்த முதியவரின் இயற்கைப் பண்பு’- என்று நாம் ஒரு பொருளின் இயற்கைப் பண்பை அறிந்து கொண்டதாக உரிமை கொண்டாடுவதெல்லாம், நம்முடைய ‘மொழி’ என்கிற வாய்ப்பாடு மூலம் நமக்கு வந்துசேர்ந்த புனைவுகள்தாம். உண்மையில் நாம் ஒரு போதும் இந்த உலகத்தை - இந்த மனிதனை - அறிந்து கொள்ள முடியாது. காரணம் எந்தப் பொருளுக்கும் ‘அர்த்தம்’ என்பது இல்லை. எனவே அர்த்தம் என்பது கண்டுபிடிப்பதல்ல; உருவாக்கப்படுவது. மனிதன் நிமிர்ந்து நின்றதால் மூளையில் ஏற்பட்ட மாற்றம் இப்படித் தன்னைச் சுற்றியுள்ள ஒவ்வொரு பொருளுக்கும் அர்த்தத்தை உருவாக்கிக் கொண்டுள்ளது. இப்படி அர்த்தப்படுத்தும் பணியில் பெரும் பங்கு வகிப்பது மனிதனின் பரிணாம வளர்ச்சியில் வந்து வாய்த்த ‘மொழிதான்’. லக்கான் இப்படி எழுதுகிறார்:

“அம்மாவிடம் இருந்து பிரித்துத் தன்னைத் தனியாக அடையாளம் காணும் உணர்வைக் குழந்தையானது குறியீட்டு ஒழுங்குடைய ‘மொழி’ என்னும் அமைப்பிற்குள் நுழைந்த பிறகுதான் அடைகிறது”¹ என்கிறார்! எனவே மொழியைக் கையாளும் அதிகாரத்தைக் கைப்பற்றிக் கொள்கிறவன் ஆக்கிரமிப்பாளனாக, ஆளுபவனாக வடிவம் எடுக்கிறான். எனவே ‘ஒரு பொருளுக்கு அர்த்தம் என்பது அதிகாரம் யாருடைய கட்டுப்பாட்டுக்குள் இருக்கிறதோ அவர் புனைந்து தருகிற மொழிதான் அப்பொருளுக்கான அர்த்தம் என்றாகிறது’²- என்கிற ஃபூக்கோ கூற்றையும் புரிந்து கொள்ள முடிகிறது; எனவே ஒரு தந்தைவழிச் சமூகத்தில் “பெண்ணின் அடையாளம்” என்பது ஆணால் புணையப்பட்ட ஒன்றுதான். இத்தகைய புரிதல்கள் மூலமாக, ஆண்/பெண் உறவு முறையில் ஆணின் அதிகாரம் பெண் உலகத்திற்குள் நுழைவதில் பெரும் பங்கு அளித்திருப்பது மொழிதான் என்பது தெரிகிறது. இத்தகைய இந்த மொழியின் “திருவிளையாடல்” தமிழ்ப் பண்பாட்டை வடிவமைப்பதில் ஆழமான செல்வாக்குச்

செலுத்தியுள்ள தொல்காப்பியத்தில் எவ்வாறு 'ஆணின் மொழியாக; வெளிப்படுகிறது? இவ்வாறு ஆண் கற்பித்துள்ள 'அர்த்தத்தை' மாற்றி, பெண் தன் நோக்கில் அர்த்தங்களைக் கற்பிக்க இன்று எவ்வாறு தன் இயக்கத்தை அமைத்துக் கொள்ள வேண்டும்? எனும் இரண்டின் அடிப்படையில் இந்தக் கட்டுரை தயாரிக்கப் பட்டுள்ளது.

அதிகாரம் எப்பொழுதுமே, தான் அதிகாரம் செலுத்துகின்ற பொருளின் மொழியைப் பிடுங்கிக் கொள்ளுகிறது. அல்லது அடக்கி வைத்து விடுகிறது; சூத்திரன் "தேவ பாடையைப் பேசக்கூடாது; மீறிப் பேசினால் பேசிய நாக்கு வெட்டப்படும்" என்ற மனுதர்மச் சட்டம், "அடக்குமுடையை" பேச வந்த வள்ளுவர் யாகாவாராயினும் 'நா' காக்க எனக் கூறும் கூற்று, என் காதலன் என்னைவிட்டு அகலும்படியாகப் பேசிய ஊரார் 'நா' வானது ஏழு நண்டு மிதித்த ஒரு நாவல் பழம் போல அழுகிப் போக³ என்று சாபமிடும் குறுந்தொகைத் தலைவியின் செயல், வாயாடி மனைவியிடம் இருந்து மணவிலக்கு செய்துகொள்ள அவள் கணவனுக்கு எளிதில் அனுமதி தந்த பண்டைய சீனாவின் சட்டம், பண்ணையார் முன் அடிமைக் கூலி 'வாயைப் பொத்தி' நிற்கும் காட்சி, கலகம் செய்யும் மகனை 'வாயைப் பொத்தா!' 'எதிர்த்தா பேசுற' என்று சாட்டை வீசும் தந்தையின் அதிகாரக் காட்சி,

"பெண்ணுக்கு அழகு எதிர் பேசாதிருத்தல்" -

"ஊமையான மனைவி அடிபடுவதே இல்லை" -

"பெண்ணிடம் கடைசியாகச் சாவது நாக்குதான்"-

"ஆட்டுக்கு வாலைப் படைத்தான்;

பெண்ணிற்கு நாக்கைப் படைத்தான்"-

"பொம்பளை சரிச்சா போச்சு, புகையிலை விரிச்சா போச்சு"-

ஆகியன எல்லாம் அதிகாரத்திற்கும் மொழிக்குமுள்ள நெருங்கிய பிணைப்பை வெளிப்படுத்துவனவாகும். ஆண் / பெண் உறவு முறையை வடிவமைக்க முயலுகிற தொல்காப்பியரும், மொழிக்குள்ள ஆற்றலைப்புரிந்து கொண்டு, தொடக்கத்திலேயே பெண்ணின் 'வாய்மொழியில்' கை வைக்கிறார்.

காதல் உலகின் தொடக்கமான காட்சி, ஐயம், தெளிவு, துணிவு ஆகியவற்றைக் கூறும்போதே ஆணின் அதிகார ஆணுகுமுறை தென்படுகிறது. காட்சிக்குப் பிறகு ஐயம் கொண்டு - அதாவது அணங்கு கொல்? ஆய் மயில் கொல்? என்று - சொல்லாடுவதற்கு ஆணுக்குத்தான் உரிமை இருக்கிறது என்கிறார் தொல்காப்பியர்.

“ஐயக் கிளவி ஆடுஉலிற் குரித்தே” (பொருள் : 42)

இதுபோலவே ‘கைக்கிளையிலும்’ சொல் எதிர் பெறாமல், சொல்லிச் சொல்லி இன்புறுவதற்கும் ஆணுக்கே இடம் இருக்கிறது. (அகத்-53) இவ்வாறு ஆணொடு கொள்ள நோக்கிற ஆரம்ப உறவிலேயே, பெண்ணுக்கான சொல்லாடல் தடைசெய்யப்படுகிறது. இவ்வளவிற்கும் ஒரு மொழியை ஆண் குழந்தையைவிடப் பெண் குழந்தைதான் மிக வேகமாகக் கற்றுக் கொள்கிறது; மொழியின் மிக நுட்பமான, சிக்கலான அமைப்பைக் குறுகிய காலத்திற்குள் புரிந்து கொண்டு மிகச் சரியாகப் பயன்படுத்தவும்’ பெண் குழந்தைதான் முதலில் தெரிந்து கொள்ளுகிறது - என்றும் இன்றைய ஆய்வுகள் வெளிப்படுத்தியுள்ளன. அதனால்தான் என்னமோ அதிகாரம் செலுத்த முயன்ற ஆண், பெண்ணின் மொழியை முதலில் ஒடுக்குவதற்கு முயன்றான் போலும். பலவீனமான இடத்தில் இருந்துதானே அதிகாரம் பிறக்கிறது.

தொடர்ந்து தொல்காப்பியர் காதல் வாழ்வின் தொடக்கத்தில் ஏற்படுகின்ற வேட்கை, இடைவிடாது நினைத்தல், மெலிதல், நாணம் நீங்குதல், தனக்குள்ளே பேசுதல், நோக்குவ எல்லாம் அவையே போறல், மறத்தல், மயக்குதல், சாதல் முதலிய மன நிகழ்வுகள் (கள:97) இருவருக்கும் பொதுவானவை என்கிறார். ஆனால் இம்மன நிகழ்வுகளின் தொடர்விளைவான மொழிப்படுத்திப் பேசுவது மட்டும் ஆணுக்கே உரியது என்கிறார் தொல்காப்பியர்.

முன்னிலையாக்கிச் சில கூறுதல், தான் சொல்லுகின்ற வழியில் அவளை நிறுத்துதல், அவளது நலத்தினைப் பாராட்டுதல், அவள் குறிப்பறிந்து பேசுதல், மெலிவை விளக்குதல், தன்னிலை உரைத்தல், தெளிவுபடுத்தல் (கள:98).

இவ்வாறு காதல் மொழி பேசக் காதலன் வாய்க்கு மட்டும் வாய்ப்புக் கிடைக்கிறது. இவ்வாறு ஒரு பெண்ணின் வாழ்வில், மிக நெருக்கடியான ஒரு சூழலில் வந்து குவிகிற உணர்ச்சிப் பெருக்கைக் கூட மொழிப்படுத்திப் பெண் பேசக்கூடாது எனத்தடை போடப்படுகிறது.

“தன்னுறு வேட்கை கிழவன்முற் கிளத்தல்
எண்ணுங்காலைக் கிழத்திக்கு இல்லை” (கள:116)

என்பது தொல்காப்பியம்.

பிறகு எப்படி வேட்கையை வெளிப்படுத்துவது? “புதுப் பானையில் பெய்த நீர் போலப் புலப்படுத்தலாம்” என்கிறார் தொல்காப்பியர்; உணர்வு வெள்ளம் கரைபுரண்டோடும் போது ஒரு

பெண் சொல்லாடல் கூடாது என்று அன்று வரையறை செய்தது, இன்றுவரை தொடர்கிறது. அவளது அழகை நயந்து பாராட்ட, மொழியில் புணைய ஆணுக்கு உரிமை உண்டு. பெண், தான் உணரும் அழகுணர்வைக் கூட மொழிப்படுத்தக் கூடாது. "அச்சமும் நாணமும்" பெண்மைக்கு உரியவை அல்லவா?

தலைவன் மொழிக்கு எதிர்மொழி பேச, பாங்கன் என்ற மற்றொரு ஆணுக்கு மட்டுமே உரிமையுண்டு. 'மொழி எதிர்மொழிதல் பாங்கற்குரித்தே' - (தொல் 180) - மேலும் தலைவன் முன் அவள் தன்னைப் புகழ்ந்து பேசக்கூடாது. ஆனால் தலைவி முன், தலைவன் தன்னைப் புகழ்ந்து சொல்லாடலாம்;

தற்புகழ் கிளவி கிழவன் முன் கிளத்தல்
எத்திரத் தானும் கிழத்திக்கு இல்லை (கற் : 178)

என்பது நூற்பா. - இதுபோலவே களவிலும் கற்பிலும் தலைவியின் கூற்றுகளாகத் தொகுக்கப்பட்டுள்ள கூற்றுகளை மொத்தமாகத் தொகுத்துப் பார்த்தால், களவுக் காலத்தில் அவளுடைய கூற்று, களவு கற்பில் முடிய வேண்டுமே என்ற கவலையினால் நிகழ்கிறது; கற்புக் காலத்தில் 'ஆண்மகனின் பரத்தை ஒழுக்கத்தை எதிர்கொள்ள, அவளுடைய 'பேச்சு' நிகழ்கிறது. எனவே இந்தக் கூற்றுகளும் அவளுடைய இன்ப உணர்வுகளைச் சாராமல் சமூகக் கடமையை நோக்கியனவாக இருக்கின்றன என்பதும் கவனத்திற்குரியவை. இவ்வாறு தொல்காப்பியரால் பெண்களின் மொழி ஒடுக்கப்பட்டு ஆண்களின் மொழி உருவாக்கம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது என்பது இப்போது தெளிவாகத் தெரிகிறது. இந்தமரபுதான் இன்றுவரைத் தமிழ் மரபில் நிலைபெற்று வருகின்றது.

இன்றைய உலகை அறிவியல் உலகம் என்கிறோம். நான்காவது தமிழ், அறிவியல் தமிழ் எனப் பேசப்படுகிறது; இத்தகைய அறிவியல் யுகத்திலாவது பெண்ணுக்கான மொழி உருவாக்கிவிட்டதா? மனித உறவுகளைப் புரிந்து கொள்ளுவதை நோக்கிக் குறிப்பிடத்தக்க அளவில் சாதனை புரிந்துள்ள - உயிரின் பரிணாம வளர்ச்சியை விளக்கியுள்ள - டார்வின் சிந்தனையிலும், உளவியல் பகுப்பாய்வில் ஈடு இணையற்ற முன்னேற்றங்களைக் காட்டிய ஃப்ராய்டின் சிந்தனையிலும், ஆண் வலிமையானவன் / பெண் மென்மையானவன் என்ற தொல்காப்பியரின் சிந்தனையே முன் வைக்கப்படுகிறது. "வலிமை உள்ளவை வாழும், மற்றவை மடியும்" என்ற டார்வின் புகழ்பெற்ற வாசகத்தில் ஒலிப்பது இந்த ஆணாதிக்கக் குரலே! இவர்கள் தங்களின் ஆணாதிக்கப்பார்வையில் நின்றே, தங்களின் மாணுடவியல், உயிரியல் ஆய்வுகளை நடத்தி உள்ளனர்.

பெண்-மொழி-புனைவு

குரங்குகளின் நடத்தையை ஆராயும்போது, ஆண் விலங்கு ஆசையுடன் பெண் விலங்கை அணுகினால் அதை 'ஆணின் வலிமை' என்று வர்ணித்தனர்; பெண் விலங்கு ஆசை கொண்டு முதலில் அணுகினால், அதைக் குறிக்கப் பெண் விலங்கு 'கெஞ்சுகிறது' என்ற வார்த்தையைப் பயன்படுத்தினர். இத்தகைய விளக்கங்களில் வெளிப்படுவது ஆணின் ஆதிக்க மனநிலைதானே ஒழிய, உண்மை அல்ல என்பது வெளிப்படையாகும்.

இதுபோலவே மனித ஆளுமையை மிக நுட்பமாக விளக்குவதில் சிறந்து விளங்கிய ஃபிராய்டும், தன்னுடைய ஆணாதிக்கப் பண்பாட்டின் வரையறைக்குள் இருந்துதான் பெண்ணுக்கு அடையாளம் கற்பிக்கிறார். "பெண் என்பவள் பிறப்புறுப்பு இழக்கும் பயச்சிக்கலுக்குள் சிக்கித் தவிக்கிறாள்; எனவே ஆணைவிடத் தன்னைக் குறையுடையவளாக எண்ணுகிறாள்" என்ற புகழ் பெற்ற 'கண்டு பிடிப்பில்' (?) வெளிப்படுவது ஆணாதிக்கப் பார்வையே ஆகும். உண்மையில் எந்த ஒரு சமூக மனிதனும், அவன் விஞ்ஞானியாக இருந்தாலும் கூட, தன் சொந்தப் பண்பாட்டுச் செல்வாக்கில் இருந்து முற்றிலும் விடுதலை பெற்றுவிட முடியாது போலும். உண்மையில் பெண்களைப் பற்றிய ஃபிராய்டின் கூற்றுக்கள் அவருடைய யூதப் பண்பாட்டுப் பார்வையின் வெளிப்பாடே ஆகும். யூதப் பண்பாட்டில் ஆண்களின் அன்றாட வழிபாடு.

"கடவுளே! என்னை ஒரு பெண்ணாகப் படைக்காததற்காக, உமக்கு நன்றி கூறுகிறேன்" என்றும், பெண்களின் வழிபாடு "கடவுளே, என்னை ஆண்களின் விருப்பப்படிப் படைத்தமைக்காக, உமக்கு நன்றி கூறுகிறேன்" என்றும்

அமைந்துள்ளன; இவ்வாறு சமூக அறிவியல் கருத்துக்களும் ஆணாதிக்கப் பார்வையில் உருவாக்கப்பட்ட புனைவுகளாகவே இன்று உலகம் முழுவதும் விரிந்து பரந்து கிடக்கின்றன.

இவ்வாறு எல்லையற்ற சிக்கல் தன்மை கொண்ட மனித சமூக அமைப்பில், பெண்ணுக்குக் கிடைத்துள்ள அடையாளங்கள் ஆணின் ஆதிக்க மொழியின் புனைவுகள்தான் என்பது இன்று தெளிவாகியுள்ளன. இந்தத் தெளிவை இன்று கல்வி கற்ற பெண்களில் எவ்வளவுபேர் பெற்றுள்ளனர்? தெளிவைப் பெற்றவர்களாகக் கருதப்படுபவர்களும், இந்த ஆண் மொழியின் புனைவு உலகத்தில் இருந்து வெளியே பிய்த்துக் கொண்டு வந்து விடமுடியுமா? ஏனென்றால், இந்தப் புனைவுகளை உருவாக்கியுள்ள மொழிக் குறியீடுகள், தொன்மை மிக்கவையாகும்; ஆற்றல் வாய்ந்தவையாகும்; நனவிலி மனத்துடன் பிணைக்கப்பட்டவையாகும். எனவே

ஆணாதிக்கம் நிறுவியுள்ள இந்தக் குறியீட்டு அமைப்பு முறையில் இருந்து, பெண் வெளியே வர - மொழி உலகம் உருவாவதற்கு முன்பு இருந்த இயற்கையான - உண்மையான மூலப் பெண்ணாகத் தன்னை அடையாளப்படுத்திக் கொள்ள - இவள் இனி என்ன செய்ய வேண்டும் என்ற வினா முன்வருகிறது.

தந்தை வழிச் சமூகம் தன் மேல் சுமத்தியுள்ள அடையாளங்களை அழிக்க வேண்டுமென்றால், பெண் தனக்கான மொழியை உருவாக்க முயலவேண்டும்; மொழி உலகிற்குள் இவள் தன்னுடைய அசைக்கமுடியாத ஆற்றலைப் பாய்ச்ச வேண்டும் - இப்படித்தான் முலியா கிறிஸ்தெவா போன்ற பெண்ணியல் திறனாய்வாளர்கள் கருதுகின்றனர்.

“பெண்ணினப் பாலியலுக்கான சில கோட்பாடுகள் இருக்குமானால், அவைகள் ஆண்களின் மொழிக்கு வெளியேதான் இருக்கமுடியும்”⁴

பெண்களுக்கான மொழியை உருவாக்க வேண்டும் என்கின்றனர். அப்பொழுதுதான் பெண்ணியம் இந்த உலகத்தைத் தலைகீழாகப் புரட்டிப் புதிய அர்த்தத்தை வடிவமைக்க முடியும்; கற்பிக்கப்பட்டுள்ள பல விலங்கு நிலையில் இருந்தும், விலக்கு நிலையில் இருந்தும் விடுதலை பெற முடியும் என நம்புகின்றனர்.

பெண்களுக்கான மொழியை எப்படி உருவாக்குவது? இந்த நோக்கில், ஹெலன் சீக்ஸ் (Helene Cixous), பெண்ணியத்தின் கொள்கைச் சாசனம் என்று புகழப்படும் தன்னுடைய “மேடுசாவின் புன்னகை”⁵ என்று கட்டுரையில் அதிகம் சிந்தித்து எழுதியுள்ளார் (அ) முதலில் அவர் கூறுவது.

‘இருப்பதை உடைக்காமல்’ - புதிய
சொல்லாடலை உருவாக்க வழியில்லை”

என்பதுதான்! எனவே ஒரு பெண் எழுத்தாளர், மரபு எனப் போற்றப்படும் அனைத்தின் மேலும்போர் தொடுக்கவேண்டும்; அடையாளம் தெரியாமல் உடைத்து நொறுக்க வேண்டும்; அழிவு, ஆக்கத்தில்தான் முடியும் - என வாதாடுகிறார்! தமிழில் பெண்ணியம் பேசுகிற பெண் எழுத்தாளர்களில் பலர் மரபுவாதிகளாகவே இயங்கும்படியாக இங்குள்ள ஆணாதிக்கம் இன்னும் வலுவுள்ளதாக இருப்பதை நாம் கணக்கில் கொள்ள வேண்டும்.

(ஆ) பெண்ணின் பாலியல் செயல்பாடு என்பது கவிதையை உற்பத்தி செய்யும் படைப்புத் தன்மையோடு ஒத்தது. எனவே உணர்வுச் சுழியில் இழுத்துச் செல்லுகின்ற இந்தப் படைப்பாக்கக்

குணத்தினால், வறட்சியான ஆணாதிக்க மொழியைத்தகர்த்தெறிய முடியும் என்கிறார். பெண் தன்னுடைய கலை இலக்கியப் பிரதியில் முழுமையாகத் தன் உடம்பைப் பெய்து வைக்க வேண்டும் என்கிறார். ஹெலன் எழுதுகிறார்:-

“உன்னையே நீ எழுது. உன் உடம்பின் குரல்களுக்குச் செவிசாய். அப்பொழுதுதான் வகுத்துரைக்க முடியாத உனது நனவிலி மனத்திலுள்ள மூல வளங்கள் எல்லாம் பொங்கிப் புறப்பட்டு வெளிவரும்”

மேலும் அவர்,

“ஒரு பெண்ணின் உடம்பு, தன்னுடைய ஆயிரக்கணக்கான உணர்ச்சி வெப்பத்தை மூல நெருப்பாகக் கொண்டு பலப்பல மொழிகளை ஒலி அதிர்வுகளாய் உருவாக்கிவிடக் கூடிய தனிச்சிறப்புமிக்க மூல மொழியை உருவாக்கும்” என்று எழுதுகிறார்.

இப்படி எந்தவிதமான தணிக்கை உணர்விற்கும் செவி சாய்க்காமல் தன் உடம்பின் அதிர்வுகளுக்கு உண்மையானவர்களாக இருந்து பெண் எழுத்தாளர்கள் செயல்படவேண்டும் என்ற ஹெலனின் கூற்று, தமிழ்ப் பெண் எழுத்தாளர்கள் கவனத்தில் கொள்ளத் தக்கவையாகும். ஒரு பெண் எழுத்தாளர் தன் பேனாவில் (தாய்ப்பாலை அடைத்துக் கொண்டு) வெள்ளை மை அடைத்துக் கொண்டு எழுத வேண்டும் என்று நயமாகக் குறிப்பிடுகிறார் ஹெலன்.

(இ) இவ்வாறு எழுத்துலகில் பெண் என்பவள், தனக்கே உரிய தீவிர சக்திகளோடு நுழையும்போது, தடுக்கப்பட்டவைகளின்மேல், விலக்குகளின் மேல் தீவிரமான ஆர்வத்தோடு ஈடுபடவேண்டும்; என மல்லார்மே, கிறிஸ்தெவா போன்ற பல பெண்ணியலார் கருதுகின்றனர். தமிழ்ச் சூழலில் அம்பை போன்ற சிலரைத் தவிர, இத்தகைய முயற்சியில் ஈடுபடுபவர் யாருமில்லை எனலாம்.

(ஈ) கதை சொல்லும் வடிவங்கள் எல்லாமே ஆண்களால், ஆண்களின் மேலாண்மைக்காக வடிவமைக்கப்பட்டவை. எனவே இருக்கின்ற மரபார்ந்த கதை சொல்லும் வடிவங்கள் அனைத்தையும் பெண் எழுத்தாளர்கள் உடைத்து வெளிவர வேண்டும். காரணகாரியங்களுக்கு அப்பாற்பட்டதாக ஆண்களின் மூளைக்குத் தோன்றுபடியான ஓர் ஒழுங்கற்ற, கட்டுப்பாடற்ற வடிவத்திற்குள் பெண் தன் எழுத்துக்களைக் கொட்டி வைக்க வேண்டும்.

(உ) இவ்வாறு இலக்கிய உலகில் கலகம் செய்வதற்கு ஏற்ற வடிவம் கவிதை இலக்கியமே. ஏனென்றால் கவிதை மொழியைப்

பற்றிய மொழியாக இருக்கிறது; பெண்ணுக்குள் கிடக்கும் எல்லையில்லாக் கற்பனை வளத்தைத்தாங்கிக் கொள்ளும் ஆற்றல்மிக்கது; நனவிலி மனத்தோடு, அங்கே கிடக்கும் அடக்கப்பட்ட பல்லாயிரக்கணக்கான குறியீடுகளுக்கு, மிகவும் நெருக்கமானது; மேலும் கவிதை எப்பொழுதும் அமுக்கப்பட்ட ஒரு குழுவின ஓட்டுமொத்தத் குரலாகப் பதிவாகிறது. எனவே அமுக்கப்பட்ட பெண்ணும் தனக்கான மொழியை உருவாக்கிக் கொள்ள கவிதை வடிவே சிறந்த சாதனம் எனக் கோராகப்லான் (Cora Kaplan) பெண்ணுக்கான மொழியை உருவாக்க வழி கூறுகிறார். மேலும் கவிதைதான், காரண காரியம், பகுத்தறிவு, தர்க்கம் என்கின்ற முறையில் பெண்ணை மடக்கிப் போடும் ஆணாதிக்க மொழியைத் தகர்த்துக் கொண்டு, எல்லை மீறிய அப்பாலுக்கு அப்பால் அழைத்துச் செல்லும்; படைப்பாக்கத்தின் உச்சகட்ட சுவையை எட்டி நிற்கும். எனவே 'கலகம்' செய்ய நினைக்கிற பெண் எழுத்தாளர்களுக்குக் கவிதை சிறந்த வடிவம் என்று பல பெண்ணியலார் இக்கருத்தை முன் வைக்கின்றனர்.

(ஊ) மற்றொன்றையும் தமிழ்ச் சூழலில் கூறலாம். அதிகாரத்திற்கு எதிரான பெண்ணின் செயல்பாடு 'பேச்சு மரபில்' எளிதாக அமையும். எழுத்து மரபு எப்பொழுதுமே அதிகாரத்தின் கையில். எனவே பேச்சு மரபைத் தமிழ்ப் பெண் எழுத்தாளர்கள் தேடிக் கண்டடைய வேண்டும். ஏனென்றால் பேச்சு மரபில்தான் 'உண்மை' தொடர்ந்து பதிவாகி வருகிறது. "பேச்சு, அதனுடைய தூய்மையான வடிவத்தில் ஆன்மாவின் உள்ளார்ந்த அதிர்வுகளின் வெளிப்பாடாக அமைகிறது" என்பார் ஹெகல். - எனவே பெண்ணுக்கான மொழியை உருவாக்க, 'பேச்சு மொழி மரபில் தோய்வது தமிழ்ப்பெண் எழுத்தாளர்களுக்குப் பல வழியில் பயனுள்ளதாக அமையலாம். இந்த நோக்கில் தமிழ்ச் சூழலின் போக்கு இனிமேல்தான் வளர வேண்டிய நிலை இருக்கிறது.

தமிழ்ச்சூழலில் மேற்கண்டவாறு பெண்ணுக்கான மொழியை வடிவமைத்து அதன் மூலமாகச் சமூகத்தையும் இயற்கையையும் அர்த்தப்படுத்துவது என்பதில் கொள்ளுகிற முயற்சி பெரிதும் இல்லை என்றே கூறலாம். அரசியல் போராட்டங்கள், மாதர் சங்கங்கள், அரசியல் ஈடுபாடு, தன்னார்வக் குழுக்களின் செயல்பாடு, அரசாங்கத்தின் மகளிர் நலத் திட்டங்கள், அரசியல் சட்டங்கள், பெண்ணுக்கான சேவா சங்கங்கள் - இப்படித்தான் தமிழ்ச்சூழலில் பெண்ணுரிமைக்கான செயல்பாடுகள் பெரிதும் முன் வைக்கப் படுகின்றன. ஆனால் இவைகளால் கொண்டு வரப்படும் மாற்றங்கள்

ஆணாதிக்கம் அணுகிய முறையிலேயே 'பகையுணர்வின் மேல்' கட்டப்பட்டதாகவே அமையும். அவ்வாறு அமையும் சூழலில், பெண்ணுரிமை இயக்கங்கள் வெற்றி பெறும் போதும், மீண்டும் பாலியல் பகையுணர்வு, ஆதிக்க உணர்வு மனித வாழ்வைச் சிதைத்துச் சீரழிக்கத்தான் செய்யும். இத்தகைய அரசியல்நிலைப்பாடு மட்டும் கொள்ளாமல், படைப்புத்தளத்தில் பெண்ணுக்கான சொல்லாடலை உருவாக்கி விடும் முறையில்தான், ஒட்டுமொத்தமாக மானுட சமூகத்திற்கான விடுதலை வந்து வாய்க்க வாய்ப்பு உண்டு. அதற்கும் தமிழ்ப் பெண் எழுத்தாளர்கள் கடுமையான தியாக வாழ்வை மேற்கொண்டாக வேண்டும். மனித உயிர்களின் அழிவு நிறைந்த ஈரான் - ஈராக் சண்டையையே ஒரு பொழுது போக்குப் படம் போல உலகம் முழுவதையும் பார்க்க வைத்த, இந்த மின்னணு யுகத்தில், பெண்களின் பிரச்சனையை அதற்கே உரிய கவனத்தோடு மக்கள் மத்தியில் எடுத்துச் செல்ல வேண்டுமென்றால், அது எளிதான காரியம் அல்ல. கடுமையான தியாகங்களில் பிறப்பதுதான் விடுதலை.

அடிக்குறிப்புகள்

1. Raman seldom, 'A Readers guide to contemporary Literary theory, Britain, the Harvest press Limited, 1985.
2. மே.நூ. பக், 130-131.
3. குறுந்தொகைப்பாடல்.
4. பெண்ணெனும் படைப்பு (மொ.பு), ப.80.
5. மே.நூ. ப.86.

நன்றி,
சென்னைக் கிறித்துவக் கல்லூரி

பெண் நிலை நோக்குத் திறனாய்வு

மனிதனின் கருத்துலக விசாரணையில் எந்தவொரு சிந்தனைக்கும் ஏற்படுகிற பலவிதமான விளக்கங்களும் போக்குகளும் புரிதல் தளங்களும் பெண்ணியல் சிந்தனையிலும் வெளிப்படுகின்றன. மகளிரியம் (Women's study) எனப்படும் புதிய கல்வித்துறை. மாணுடவியல், உளவியல், சமூகவியல், மருத்துவவியல், வரலாற்றியல் என்று பல்துறைகளின் அடிப்படையில் பெண்ணை ஆராய்வதாகப் பெருகி வளர்ந்து கொண்டிருக்கிறது; இதுபோலவே கலை இலக்கியங்களிலும் பெண்ணின் சிக்கல்களை அலசுகிற பெண்ணியத்திறனாய்வு இன்றுமிகவும் வீரியத்துடன் செயல்பட்டு வருகிறது. அதன் நோக்கங்களைக் கீழ்க்கண்டவாறு வரிசைப் படுத்தலாம்.

1. இலக்கியத்தில் ஒரே மாதிரியாகப் பெண் படைக்கப் படுவதிலுள்ள ஆணாதிக்க அரசியலை வெளிக் கொணர்வது.
2. இலக்கியக் கொள்கைகள், மரபுகள், மொழிகள், எடுத்துரைப்புக்கள் ஆகியவற்றிலுள்ள ஆண் சொல்லாடலை மறுபார்வைக்கு உட்படுத்துவது.
3. பழைய இலக்கியப் படைப்புக்களைப் பெண்நிலை நோக்கில் அணுகுவது (கேட் மில்லட், 1970)

இத்தகையப் பெண்ணியல் திறனாய்வு வாசகர் நோக்கில் அமைந்திருப்பதை எளிதில் கண்டு கொள்ளலாம்; எனவே இந்தத் திறனாய்வு ஆண் / பெண் இருபாலராலும் நிகழ்த்தப்படுவதற்குரிய ஒன்றாக விளங்குகிறது; இந்தக் கட்டுரையில் பெண்ணியல் திறனாய்வின் மற்றொரு முக்கிய போக்கான, இலக்கியப் படைப்பாளியாகப் பெண்ணை அணுகி ஆராய்கிற பெண்நிலைத் திறனாய்வை மட்டும் (Gyno criticism) விளக்குவதற்கு முயற்சி மேற்கொள்ளப்படுகிறது; இம்முயற்சியின் முதல் பகுதியாகப் பெண்நிலைத் திறனாய்வின் பல்வேறுகூறுகள் எடுத்துரைக்கப் படுகின்றன; இரண்டாவது பகுதியில் இத்திறனாய்வு தமிழிலக்கியச்

குழலில் எவ்வாறு செயல்பட்டுள்ளது என்பதை வரலாற்று ரீதியாக விளக்கப்படுகிறது.

'கைனோ கிரிட்டிசிசம்' - என்ற இந்தப் புதிய சொற்கூட்டை உருவாக்கிய அமெரிக்கரான எலைன் ஷோவால்டர், கீழ்க்கண்டவாறு இதை வரையறுக்க முயல்கிறார்.

1. பெண் எழுத்தாளர்களின் இலக்கியங்களைப் பகுத்தாராயப் பெண்கள் சார்ந்த ஒரு வேலைத்திட்டத்தை உருவாக்குவது.
2. ஆண்களின் இலக்கியக் கொள்கைகளையும் மாதிரிகளையும் தனதாக்கிக் கொள்வதைவிட, பெண்களின் அனுபவங்களை ஆராய்வதன் மூலமாகப் பெண்களுக்கே உரிய புதிய மாதிரிகளை வடிவமைப்பது.
3. உண்மையில் பெண்நிலைத் திறனாய்வு எந்தப் புள்ளியில் தொடங்குகிறது என்றால், நேர்கோடு போன்ற முழுமையான ஆண்களின் இலக்கியக் கொள்கைகளில் இருந்து பெண்கள் விடுதலை செய்து கொள்ளும் போதும், ஆண்களின் நேர்கோட்டுமரபுகளுக்கு இடையில் போய்ப் பொருந்திக் கொள்ளப் பெண்கள் முயலுவதை அறவே நிறுத்திக் கொண்டுபுதிதாகத் தெளிவாய்த் தெரிகிற பெண்களுக்கேயான பண்பாட்டை மையப்படுத்தி அதை வெளிக்கொணரும்போதுதான் (chris weedon, p.28) மேலும்,
- 4) பெண் எழுத்துக்களைப் பற்றிப் பெண்கள் மட்டுமே திறனாய்வு செய்ய வேண்டும் என்ற கருத்தை முன் வைக்கிறது.
- 5) ஆண்களின் திறனாய்வுக் கொள்கை எனும் 'ஆகமங்களால்' மதிப்பிழக்குமாறு செய்யப்பட்டுள்ள பெண் எழுத்துக் களைக் கண்டெடுத்துமீட்டெடுப்பதில் பெரிதும் கவனம் கொள்கிறது.
- 6) பெண்நிலைத் திறனாய்வு என்பது பெண் எழுத்துக்களின் வரலாறு, நடை, கரு, வகை, அமைப்பு, விரைவியக்கம் சார்ந்த பெண்ணின் படைப்பு, உளவியல் ஆகிய அனைத்தையும் உள்ளடக்கியது

(John peck and Martin coyle, P. 157)

மேற்கண்ட விளக்கங்கள், அடிப்படையில் பெண்களுக்கே உரிய ஒரு மொழியைப் பற்றிய கருத்தாக்கத்தை வடிவமைப்பதில்

குவிமையம் கொள்ளுகின்றன. 'டாலே ஸ்பெண்டர்' தான் எழுதிய "ஆணால் செய்யப்பட்டமொழி" என்ற தன் எழுத்தில், அதன் தலைப்பே சுட்டிக்காட்டுவதுபோல ஆணாதிக்கம் மிக்க மொழியினால், பெண் அமுக்கி வைக்கப்படுகிறாள் என விளக்குகிறார். (Raman Selden, p. 128) எனவே பெண் நிலைத் திறனாய்வு பெண்களுக்கான மொழி பன்முகப்பட்டது; பிளவுண்டது; ஆண்களின் மொழிக்கு எதிரானது; திரவத் தன்மையுடன் நெகிழ்ந்து போகக் கூடியது எனக் கருதுகிறது; மேலும் ஒழுங்கிற்கும் தரத்திற்கும் உட்பட்டுத்தரப்படுத்தப்பட்ட - பெண்களை ஓரத்து மக்களாகத் தள்ளி நிறுத்திய - ஆண்களின் மொழியோடு போட்டி போடுகிறது என்பது மட்டுமல்ல; இலக்கியம்மற்றும் திறனாய்வுத்தளங்களை நிலையாகவே மாற்றிப் போட முயல்வது எனவும் கருதப்படுகிறது.

பெண்ணின் படைப்பு எனத்தெரிந்து கொண்டு பால்வேறு பாட்டிற்குத் தகுந்தவாறு திறனாய்வு செய்கிற திறனாய்வாளர்கள் சிலர், ஆணின் எழுத்து சுருங்கச் சொல்லலாகவும், காரண காரியத்திற்கு உட்பட்டதாகவும், கட்டுப்பாட்டிற்கு அடங்கியதாகவும், சமநிலை கொண்டதாகவும் உறுதியானதாகவும் இருக்கிறது என்றும், அதே நேரத்தில் பெண்ணின் எழுத்து எழுச்சி அற்றதாகவும், சிறு பிள்ளைத்தனமாகவும், நரம்புத்தளர்ச்சிக்குரிய அடையாளம் கொண்டதாகவும், மிகை உணர்ச்சி கொண்டதாகவும், மெல்லிய கீச்சொலி உடையதாகவும் விளங்குகிறது எனவும் மதிப்பிடுகின்றனர். (K.K. Ruthven, P.108) மேலும் பெண்ணின் எழுத்து போதிய கல்வித்திறம் அற்றதாகவும், தனித்தன்மை இல்லாததாகவும், நுண்ணிய கருத்துலகச் சிந்தனைகளைக் கடைப்பிடிக்கத் தெரியாததாகவும், நகைச்சுவை யுணர்வு அற்றதாகவும், ஒரு தலையான முன் மதிப்பீடுகளால் நிறைந்ததாகவும், ஆண் கதைமாந்தர்களை எல்லோரும் ஏற்றுக் கொள்ளும்படியாகப் படைக்க முடியாததாகவும் விளங்குகிறது என எழுதினர் (மே.நூ.ப.110)

இப்படி எதையும் மதிப்பிட்டுக் கோட்பாட்டிற்குள் சுருக்க முயல்வது "ஆணின் தனம்" எனக்கூறும் பிரெஞ்சுப் பெண்ணியல் திறனாய்வாளர் ஹெலன் சிக்க, பெண்ணின் எழுத்துக்களை இப்படியெல்லாம் வரையறைப் படுத்த முடியாது; ஒரு போதும் கோட்பாட்டிற்குள் அடைக்கமுடியாது; ஒழுங்குப்படுத்த முடியாது; இப்படி முடியாது என்பதாலேயே அப்படி ஒன்று இல்லை என்றாகிவிடாது (மே.நூ.ப.20) என்கிறார். இந்த இடத்தில் எந்த ஒன்றிற்கும் பெயர் சூட்டுவதிலுள்ள அதிகார அரசியலை எடுத்துக்காட்டும் 'மேரி டாலி'யின் கூற்றுப் பொருத்தமாக அமைகிறது. ஏடான் தோட்டத்திலேயே ஒவ்வொரு பொருளுக்கும்

பெயரிடும் அதிகாரத்தைக் கடவுள் ஆதாம்-ற்கு வழங்குகிறார்; ஏவாளுக்கு அல்ல என்பதை அவர் கூட்டிக் காட்டுகிறார்; பெண், இந்தப் பெயரிடும் அதிகாரத்தைக் கைப்பற்றாதவரை, அவள் அதிகாரம் அற்றவளாய் உறைந்து கிடக்க வேண்டியதுதான் என்கிறார் (மே.நூ. ப. 3)

ஹெலன் சிக்கியின் அணுகுமுறையில் பெண் எழுத்து என்பது அவந்து - கார்டு இலக்கியம் போன்று அராஜகம் மிக்கது; ஆண் எழுத்துக்களிலுள்ள ஒழுங்குமுறைகளைத் தலைகீழாகப் புரட்டிப் போடுவது; படைப்பவன் / வாசகன் என்கின்ற எழுவாய்களைத் தகர்த்தெறிவது; அத்தகைய எழுத்தை அடைவதற்குப் பெண் என்ன செய்ய வேண்டும்? என்பதையும் ஹெலன் சிக்கி விளக்குகிறார்; “பெண் தன் உடம்பை எழுதவேண்டும்” என வலியுறுத்துகிறார்; அவளுக்கே உரிய பொருட்களையும், அவளுக்கே உரிய உறுப்புக்களையும் ஆழமாகப் புதையுண்டு அடையாளம் இழக்காமல் கிடக்கும் அவளது உடம்பு சார்ந்த மிகப்பெரிய ஆட்சிப் பரப்பையும் மீண்டும் ஆதி வலுவோடு திரும்பப் பெற்று, எந்தவிதமாகவும் தன்னை, தானே ‘தணிக்கை’ செய்து கொள்வதைத் தவிர்த்து அப்படியே பொங்கி வழிய வேண்டும் என்கிறார் - (Raman selden, P.128) “ஒரு பிரதியிலிருந்து பிறக்கும் பேரின்பமும், காமசுகத்தின் உச்சத்தில் கிடைக்கும் பேரின்பமும் வேறு வேறு அல்ல; இரண்டுமே ஒரு கட்டத்தில் அர்த்தங்களின் சரிவை எதிர்கொள்ளுகின்றன; எல்லாவிதமான அடக்குமுறைகளில் இருந்தும் அறவே தாண்டிக் குதித்துவிடுகின்றன” என்கிறார். தொடர்ந்து லூஸி இரிக்கேரி, இருபாலருடைய ‘பிறப்புறுப்புக்களை’ மையமாக வைத்துப் பெண்ணின் மொழி என்பது பன்முகப்பட்டது; சுயமாகவே சுகம் கொண்டது; நாலா பக்கங்களிலும் பரவக் கூடியது; ஒவ்வொரு பெண்ணும் தன்னைத்தன்னைக் கொண்டே தனக்குள்ளே தொட்டுக்கொண்டே இருக்கிறாள். எனவே பிரபலமாக விளங்கும் ஆண்களின் தர்க்கத்திற்குள் பிடிபடாதது என விளக்குகிறார் (K.K. Ruthven, P. 100).

‘பெண்ணின் மொழி’ என்ற சொற்கூட்டைப் பயன்படுத்தும் சமூக மொழியியல் பெண் அறிஞரான ராபின் லாக்கோப், தன்னுடைய ‘மொழியும் பெண்ணின் இடமும்’(1973) என்ற தொடக்கக்கால நூலில், பெண்ணின் மொழி அதிகாரத் தொனி அற்றதாகவும், தன்னுடைய ஓரத்து வாழ்வை எதிரொலிப்பதாகவும் அமைந்துள்ளது எனச் கூட்டிக்காட்டினார். பெண்ணிலைத் திறனாய்விற்கு அவருடைய பங்களிப்பாகப் பெண்ணுக்கே உரிய மொழிக்கூறுகள் எனச் சில

சொற்களையும், சில தொடர்களையும், ஒலி ஏற்ற இறக்கங்களையும் தொகுத்தளித்தார் (K.K. Ruthven P. 95). ஆனால் பெண்களின் மொழி ஆண்களின் மொழியை விடத் தாழ்ந்தது என நம்பினார்; ஏனென்றால் அது பலவீனமான அமைப்பைக் கொண்டிருக்கிறது; விளையாட்டுத் தன்மான இன்ப நாட்டம் உடையதாகவும், தீவிர அக்கறையுணர்வு அற்றதாகவும், தனிப்பட்ட உணர்ச்சிகளுக்கு அதிக இடம் கொடுப்பதாகவும் அமைந்து கிடக்கிறது; எனவே ஆணுக்கு நிகரான நிலையைச் சாதிக்க விழையும் பெண்கள், உறுதியாக விளங்கும் ஆண்களின் மொழியைத்தான் தமதாக்கிக் கொள்ள வேண்டும் எனப் பரிந்துரைத்தார். (Raman selden, P. 20)

மூலியா கிறிஸ்தெவா, அவந்த் - கார்டு இலக்கியம் போன்ற மீறல் மிகு படைப்புத்தளத்தில் ஆண்/பெண் வேறுபாடு அறவே அழிக்கப்படுகிறது எனக் கருதுகிறார். ஆண்/பெண் யாராக இருந்தாலும், தீவிரமான படைப்புத்தளத்தில், ஒருவர் மற்றொருவராக மாறுவது நிகழ்கிறது. (K.K. Ruthven , 99) எனவே தீவிரமான ஒரு கலைஞனின் குரல் பால்வேறுபாடு அற்றது (Ibid, 105) எனக் கருதப்படுகிறது. 1832-லேயே காலிரெட்ஜ் பெரிய பேதைமை என்பது பால்பேதம் அற்றது என்றார்; வெர்ஜீனா வூல்ப் முற்றும் முழுதான ஆண் தன்மை மட்டும் உள்ள மனத்தினால் படைக்க முடியாது; அதுபோலவே முற்றும் முழுதான பெண் தன்மை மட்டும் உள்ள மனத்தினாலும் படைக்க முடியாது என்றே கருதுகிறார். (Ibid, 105). ஆணுக்குள் பெண்ணும் பெண்ணுக்குள் ஆணும் கலந்திருக்கிறார்கள் என்ற இந்திய மரபுச் சிந்தனை இந்த இடத்தில் மிகப் பொருத்தமாக அமைகிறது. மல்லார்மே, ஜேம்ஸ் ஜாய்ஸ் ஆகிய ஆண் எழுத்தாளர்கள் ஆணின் ஆதிக்க மொழியைத்தாண்டியவர்கள்; தாயின் உடலுக்குள் புகுந்து கொள்வதன் மூலம் ஆதிக்க விதிகளைத் தலைகீழாகப் புரட்டிப் போடுகின்றனர் எனக் கருதுகிறார் மூலியா கிறிஸ்தெவா.

மொழி நடையைப் பொறுத்த அளவில் இருவருக்கும் இடையே வேறுபாடு இருப்பதாகவே கணிணி மூலம் ஆராய்ந்த மேரிபி. ஹியாத் கருதுகிறார். இவர் தற்காலம் சார்ந்த ஆண் எழுதிய 50 புத்தகம், பெண் எழுதிய 50 புத்தகம் என எடுத்துக் கொண்டார். இந்த 50 இல் 25 படைப்பாகவும், 25 படைப்புசாரா எழுத்தாகவும் எடுத்துக் கொண்டார்; 4 பக்கத்திற்கு 500 சொற்கள் என்ற முறையில் ஒவ்வொரு புத்தகத்தில் இருந்தும் 2000 சொற்களை எடுத்தார்; மொத்தமாகக் கிடைத்த 200,000 சொற்களின் மேல் 8 கணிணிகளின் துணையோடு பகுத்து ஆராய்ந்தார்; பல விதமான உத்திகளைப் பயன்படுத்தி ஆராய்ந்ததன் மூலம், உண்மையிலேயே பெண்ணின் நடை ஆணின்

நடையில் இருந்து வேறுபட்டே விளங்குகிறது என்றார்; பெண்களின் எழுத்துக்களில் “மெய்யாகவே” என்ற சொல் பெருவாரியாகப் பயன்படுத்தப் பட்டிருப்பதைச் சுட்டிக் காட்டுகிறார்; இவ்வாறு இந்தச் சொல் அதிகமாகப் பெண்களால் பயன்படுத்தப் பட்டிருப்பது, பெண்கள் தங்கள் மேல் நம்பிக்கை கொள்ள முடியாமல் ஐயத்தால் துன்புறுவதைத்தான் காட்டுகிறது என்றார்; மேலும் பெண்கள் சொற்களை அளவுக்கு மீறிச் சலிப்பு ஏற்படும்படிக் கொட்டுகிறவர்கள் என்ற பொதுவான கருத்திற்கு நேர் எதிராக, ஆண்களை விடக் குறைவான சொற்களையே பயன்படுத்துகின்றனர் என்றார்; “அடித்துப் பேசுவதிலும்” ஒரு நடுத்தரநிலைப்பாடுகளையே மேற்கொள்ளுகின்றனர் என்றார். (K.K. Ruthven, P108). ஆனால் இது ஆண் எழுத்து, இது பெண் எழுத்து என்று பால் தெரியாத பிரதியை, ஆணின் பெயரில் வந்திருக்கும் ‘பெண்’ எழுத்தை, பெண்ணின் பெயரில் வந்திருக்கும் ஆணின் எழுத்தை வாசகர்கள் எப்படி ஏற்றுக் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்ற வரலாற்றைப் புள்ளி விவரங்களோடு தேடி அடையும்போதுதான் இத்தகைய கருத்துக்களின் உண்மைத் தன்மையை நம்ப முடியும். மொழியியல் அடிப்படையில் மொழிக்குள் பால்வேறுபாடு இல்லை என்ற கருத்தே நிலவுகிறது; ஆனால் மொழியியல் கல்வியும் ஆண்களின் மேலாண்மைக்குள்தான் இருந்து வருகிறது; பெண் மொழியியலாளர் தீவிரமாக ஆய்வில் ஈடுபடும்போது மொழிக்குள் இருக்கும் பாலியல் வேறுபாடுகள் தக்க ஆதாரங்களோடு நிறுவப்படலாம்.

இவ்வாறு பெண்நிலைத்திறனாய்வு பெண்ணுக்கான மொழியை வடிவமைப்பதில் பெரிதும் கவனம் செலுத்தி வருகிறது.

பெண்நிலைத் திறனாய்வின் மற்றொரு அடிப்படைச் சிக்கலாக விளங்குவது கல்வியாளர்களின் தலையீடாகும்; கற்றுக் கொடுக்கும் தொழிலில் ஈடுபட்டுள்ள பெரும்பாலான கல்வியாளர்கள், தங்களின் பழக்கம் காரணமாக, பன்முகப்பட்ட, புதிய பார்வைகளையும் புதிய வினாக்களையும் கொண்ட இப்புதிய பெண்நிலைவாதத் திறனாய்வையும் மரபார்ந்த ஆணாதிக்கச் சொல்லாடலுக்கு ஏற்பத் தகவமைக்கிற பணியைச் செய்து கொண்டிருக்கின்றனர்.

உண்மையில் பெண்நிலைத் திறனாய்வு வகுப்பறையில் கற்றுக் கொள்ளவோ, கற்றுக் கொடுப்பதற்கோ, கருத்தரங்கு நடத்துவதற்கோ உருவானதல்ல; இவற்றிலும்மேலான குறிக்கோளை உயிர்த்தளமாகக் கொண்டது; ஏற்கனவே மேலாண்மை செலுத்துகிற சொல்லாடலைச் சிதைக்க முயல்வது; கல்வியாளர்களோ இரண்டிற்கும் இடையில் ஒரு ஒப்பந்தம் போட்டு இதன் வீரியத்தைச்

செயலிழக்கச் செய்துவிடுகின்றனர். மேலும் ஒரு அடிப்படையான சிக்கல் இங்கே கருதத்தக்கது. பெண்நிலைத்திறனாய்வைக் கற்பிப்பவர்கள் பெரும்பாலும் ஆண்களே; கற்றுக் கொள்ளுகிறவர்களும் பாதிக்குப்பாதி ஆண்களே. இவ்வாறு கற்பதும், கற்பிப்பதும் மூலமாக இந்தத் துறையில் ஆண்கள் அடைய முயலுகிற முழுமையான அறிவுத் தேர்ச்சி என்பது, அந்தத் துறையை தன்னுடைய மேலாண்மைக்குள் நிலைநிறுத்திக் கொள்ள முயலுகிற முயற்சியாகத்தான் முடியும்; பொதுவாக எந்த ஒன்றிலும் அறிவுத் தேர்ச்சி அடைய அவாவுகிற உணர்ச்சியின் உள்ளார்ந்த நோக்கமே, அந்த ஒன்றைத்தன் அதிகாரத்திற்குள் அழுக்கி வைப்பதே ஆகும். அறிவுத் தேர்ச்சி என்பதே அதிகாரத்துவ நடவடிக்கைதான். எனவே பெண்கள் தங்களுக்கான புதிய தளத்தைத் தாங்களே உருவாக்கிக் கொண்டிருக்கும் சூழலில், அந்தத்தளத்தையும் ஆண்களின் காலனித்துவத்திற்கு விட்டுக் கொடுத்துவிடக் கூடாது என்பதில் பெண்நிலைத் திறனாய்வு விழிப்போடு செயல்படுகிறது; ஒன்றைப் புனைவதற்குப் பயன்படுத்தப்படும் தர்க்க முறைகள், உத்திகள், எடுத்துக்காட்டுகள், எடுத்தாளும் முறைமைகள் - ஆகிய அனைத்திலுமே, ஆணாதிக்கச் சமூகத்தில் தவிர்க்கமுடியாமல் ஆண்மையப்பட்ட சாயல் உள்ளார்ந்து படிந்திருக்கும் என்பதால், இவைகளுக்கும் இவைகளை வடிவமைத்துள்ள ஆண்களுக்கும் பெண்நிலை நோக்கிப் பேச அடிப்படையிலேயே தகுதி இல்லை எனக் கருதுகின்றனர். பெண்நிலைத்திறனாய்வாளர்கள்; ஒடுக்குகின்றவன், தன்னுடைய ஒடுக்குமுறை வரலாற்றை, ஒடுக்கப்பட்டவர்களுக்கு விரிவுரையாய் விளக்கிக் கொண்டிருப்பது அடிப்படையிலேயே சந்தேகப்படத்தக்கதுதானே.

பெண்நிலைத் திறனாய்வு 'இலக்கிய வகைமைகள்' பற்றியும் ஆழமாகச் சிந்திக்கிறது; பெருஞ் சொல்லாடலாக விளங்கும் ஆண்களின் இலக்கிய வடிவத்திற்குள்ளேயே பெண்களும் தங்களின் உணர்வுகளையும் அனுபவங்களையும் சொல்ல நேர்கிறது; சான்றாக எடுத்துரைக்கும் கதை வடிவமான வீரதீரக் கதைகள், காதலுணர்வுக் கதைகள், காப்பியம், துன்பவியல் இன்பவியல் நாடகம் ஆகியனவெல்லாம் ஆண்களின் உணர்விற்கும் நோக்கத்திற்கும் ஏற்பவே வடிவமைக்கப்பட்டுள்ளன - இந்த வடிவங்களுக்குள்ளே தான் பெண்களும் போய்ச் சிக்க வேண்டியதிருக்கிறது. வடிவத்திற்குள் சிக்க நேரிடும்போது, அதற்கேற்பவே பெண்ணும் எழுத நேர்கிறது; விளைவு, ஆணின் எழுத்தைப் போலவே பெண்ணின் எழுத்தும் அமைந்துவிடுகிறது; எனவே பெண்நிலைத் திறனாய்வு, தன்னுடைய தனி இருப்பை நிலைப்படுத்தும், தனியான

எடுத்துரைப்பு வடிவங்களைத் தேடி அடைய முயல்கிறது; இத்தகையப் பெண் முயற்சிகளின் மேல் ஆண்கள் மேற்கொள்ளும் ஒரு தலைப்பட்சமான விமர்சனங்களையும் வெட்ட வெளிச்சமாக்க முயலுகிறது. மொத்தத்தில் வாசிப்பதற்கு ஆண்நிலை வாதத்திற்கு எதிரான மாற்றுப் பிரதிகளை உருவாக்க உழைக்கிறது.

மேலும் ஆணாதிக்கம் நிறைந்த இலக்கியச் சூழலில் வேண்டுமென்றே மறைக்கப்பட்ட (அ) காணாமல் செய்யப்பட்ட பல பெண் எழுத்தாளர்களையும் எழுத்துக்களையும் மீண்டும் வெளிக்கொணர்தல்; படிக்காத நாட்டுப்புறப் பெண்களின் நடுவில் இயற்கையாகவே அற்புதப் பாடல்களைக்கட்டிப் பாடும் பெண்களையும் கதை சொல்லும் பெண்களையும் அவர்கள் படைப்புகளையும் பதிவு செய்தல், படைப்பிலக்கியத் தொகுப்புக்களில் பெண்ணின் படைப்புக்களையும் இடம் பெறச் செய்தல், தனியாகவே, பல பெண் படைப்பாளர்களின் படைப்புகளைத் தொகுத்து வெளியிடல், முழுவதும் ஆண்களாலேயே நிர்வகிக்கப் படும் பதிப்புத்துறையிலும் புத்தகவிற்பனைத் துறையிலும் புத்தக அறிமுகப் பணியிலும் பெண்நிலை எழுத்தாளர்கள் இடம்பிடித்தல் முதலிய பல அடிப்படை வேலைகளையும் பெண்நிலைத்திறனாய்வு செய்துமுடிக்க முயலுகிறது; பெண்நிலை நோக்கில் புதிய இலக்கிய வரலாறு எழுதவும் கோருகிறது.

தமிழ் இலக்கியச் சூழலில் இப்பெண்நிலைத் திறனாய்வு எவ்வாறு செயல்பட்டுள்ளது என்பதைக் காண முயல்வது இக்கட்டுரையின் இரண்டாவது பகுதியாக அமைகிறது:

சங்க காலம் தொடங்கிப் பல பெண் எழுத்தாளர்கள் இடம் பெற்றுள்ளார்கள் என்றாலும், பெண்நிலை நோக்கில் அவர்களின் எழுத்துக்களை மதிப்பிடுவதற்கான முயற்சி, தமிழ்ச்சூழலில் இன்றும் முறையாகத் தொடங்கப்படவில்லை என்றே கூறலாம். முதன் முதலில் பாரதியார் தான் ஓளவையாரின் எழுத்துக்களைப் பற்றி மதிப்பிடுகிறார். (பாரதியார் புகழ் அடைந்துவிட்டதால், அவர் எழுத்துக்கள் ஒன்றுவிடாமல் தொகுக்கப்படுவதும், மறுமதிப்பு செய்யப்படுவதும் தொடர்கிறது; மற்றவர்கள் எழுத்திற்கு இந்தப் பாதுகாப்பு இல்லை என்பதால்தான் எந்த ஒன்றிற்கும் பாரதியாரையே எடுத்துக்காட்ட வேண்டியநிலை ஏற்படுகிறது. ஆணாதிக்கச் சொல்லாடலில் புறக்கணிக்கப்பட்ட, மறக்கடிக்கப்பட்ட பல செய்திகளைப் பெண்நிலை வாதிகள் தோண்டி எடுக்கும்போது, பல புதிய செய்திகள் கிடைக்கலாம்.)

“ஒளவையாரைப்போல் கவிதையும் சாஸ்திரமும் செய்யக்கூடிய ஓர் ஆண்மகன் இங்கு பிறந்திருக்கிறானா? ஏன் பிறக்கவில்லை? இதினின்றும் ஆண்மக்கள் இயற்கையிலேயே பெண்களைக் காட்டிலும் அறிவுத்திறமையில் குறைந்தவர்களென்பது தெளிவாக விளங்குகிறதன்றோ?” (பாரதியார் கட்டுரைகள் - பூம்புகார் பிரசுரம், ப. 161)

இப்படி வாதாடுவதற்கு ஆங்கில இலக்கியத்தில் இடம் இல்லை; அங்கே எல்லாமே ஆண்கள்தான்; இங்கேதான் பெண்கள் இவ்வளவு உயர்ந்த நிலைக்குச் சென்றிருக்கிறார்கள் என்பதைப் புனைவதற்கு மேற்கண்டவாறு எழுதுகிறார். மேலும் ஒளவையாரின் தமிழ் நடையில் புலப்படும் எளிமையையும், சுருங்கச் சொல்லலையும் வியந்து எழுதுகிறார்.

“யோகாநுபூதி” ஸம்பந்தமாகப் பிறர் எழுதுமிடத்தே (ஆண்கள்-க.ஆர்) மிகவும் கடினமும் அஸாதாரணமுமாகிய சொற்களையும் வாக்கியங்களையும் வழங்குதல் இன்றியமையாத தென்ற கருத்துடன் வேலை செய்திருக்கிறார்கள். ஒளவையின் நூலோ (ஒளவை குறள் - க.ஆர்) மிகத் தெளிந்த, மிக எளிய தமிழ் நடையில் எல்லா ஜனங்களுக்கும் பொருள் விளங்கும் படியாக எழுதப்பட்டிருக்கிறது. “சுருங்கச் சொல்லி விளங்க வைத்தல்” என்பது கவிதைத் தொழிலில் மிகவும் உயர்ந்த தொழில். இதில் ஒளவை ஒப்பற்றவள். இத்துடன் மிகவும் அருமையான நுட்பமான விஷயங்களை யாவருக்கும் அர்த்தமாகும்படி மிகவும் எளிய நடையில் சொல்வ தாகிய அற்புதத் தொழிலை உயர்ந்த கவியரசர்களே தெய்வீகத்தொழில் என்றும், தெய்வசக்தி பெறாத சாதாரண கவிகளுக்கு சாத்தியப்படாத தொழில் என்றும் கருதுகிறார்கள். இந்த அற்புதத் தொழிலிலும் ஒளவை நிகரற்ற திறமை வாய்ந்தவர் (மே.நூ. 162)

இவ்வளவு பெரிய மேற்கோளை இங்கே எடுத்துக் காட்டுவதற்குக் காரணம், இக்கட்டுரையின் முதற்பகுதியில், குறிப்பிட்டுள்ளபடிப் பெண் எழுத்துக்கள் சுருங்கச் சொல்லத் தெரியாதவை, நுண்ணிய கருத்துலகச் சிந்தனைகளை வெளிப்படுத்தத் தெரியாதவை என்ற ஆண்களின் புனைவிற்குப் பதில் சொல்வது போல அமைந்திருப்பதால்தான்.

‘பெண்களின் பாட்டு’ என்ற தலைப்பில் “இருபாலருக்கும் பொதுவான சந்தங்கள் இருப்பதுடன், பெண்களுக்கு மாத்திரம் சிறப்பான பாட்டுக்களும் சந்தங்களும் இருக்கின்றன. (மே.நூ.ப. 283) என்றும் பாரதியார் எடுத்துக்காட்டுகிறார்; கல்யாணப்பாட்டு, நலங்கு, ஊஞ்சல், சும்மி, தாலாட்டு என்று மட்டுமல்லாமல், பண்ணையில் வேலை செய்யும் பெண்கள், நெல்குத்துவோர், சுண்ணாம்பு இடிப்போர், குறிகாரி, தொம்பச்சி முதலிய வகுப்பினர் தமக்கென்று தனியான மெட்டுக்களை வைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள் (மே.நூ.ப.285) என்றும் எடுத்துக்காட்டுகிறார்.

இதுபோன்றே ஒப்பாரிப்பாடல்களிலும் பெண்கள் மட்டுமே பாடும் வேறு சில பாடல்களிலும், அவர்களின் எதிர்ப்புக் குரல்கள் பதிவாகி உள்ளதை சரசுவதி வேணுகோபால் எடுத்துக்காட்டியுள்ளார். (பெண்ணியம் ப.12). பெண்நிலைத் திறனாய்வாளர்கள் தங்களுக்கு கான கருத்தாக்கங்களைச் சான்றுகளுடன் காட்டுவதற்கு நாட்டுப்புற இலக்கியங்கள் பெரிதும் பயன்படும் எனக் கருதலாம்.

பெண்நிலைத் திறனாய்வில் குறிப்பிடத்தக்க ஒரு முயற்சியாகச் சுட்டத்தக்கது செல்வி திருச்சந்திரனின் காரைக்கால் அம்மையார், ஆண்டாள் பற்றிய கட்டுரைகள் ஆகும். கல்யாணம், கணவன், வீடு, குடும்பம் எனும் வட்டத்தை விட்டு நீங்கிய ஒரு தேடலாக அம்மையாரின் பாடல்களை விளக்குகிறார்; மரபுக்கு எதிரான சிந்தனைகளையும், மரபுக்குப் புறம்பான சிந்தனை முறைகளையும் உள்ளடக்கியவை என்கிறார் சான்றுகளுடன்.

ஒளவையாரை முதுமைப்படுத்திப் பார்ப்பதும், அம்மையாரை எலும்புக்கூடாய் ஆக்குவதும் ஆணாதிக்கச் சமூகத்தின் புலப்பாடு எனக் கூறும் திருச்சந்திரன், அம்மையாரின் மூத்த திருப்பதிகம், அவர் எவ்வாறு தன்னுடைய சுயத்தில் இருந்தே அந்நியப்பட்டுப் போனார் என்பதையும், அதுவும் அவர் பெண்ணாய்ப் பிறந்ததால் ஏற்பட்ட அந்நியப்படுதல் என்பதையும் மிகச் சிறப்பாக எடுத்துக் காட்டுகிறார். (செல்வி. திருச்சந்திரன், ப. 49) “மகளிரின் இரண்டாவது இடம்” என்ற நூலில் சிமென் தோ-பவார் பெண் எவ்வாறு தனக்குத்தானே வேறானவளாக, அந்நியமானவளாக இருக்கிறாள் என்பதை விளக்குகிறார் என்ற செய்தியும் இங்கே பொருத்தமாக இருக்கிறது. இதுபோலவே ஆண்டாளிடம் காணும் மீறல்களையும் மிக மேன்மையான முறையில் எடுத்துக் காட்டுகிறார் திருச்சந்திரன் “ஆண், பெண் எனப்பிரிக்கப்பட்டு, கட்டியெழுப்பப்பட்டிருந்த எல்லாக் கலாச்சாரக் கட்டுமானங்களையும் ஆண்டாள் தகர்த்தெறிகிறார்” எனக் காட்டுகிறார் திருச்சந்திரன் (மே.நூ.ப.56)

ஆண்டாளுக்கு உடல், உருவம், அது சம்பந்தப்பட்ட மனக்கோல ஆத்ம விசாரம் எல்லாமே பாலியல் பொருட்களாகவும், அவற்றின் வழமையான வாழ்க்கையின் கோலங்களாகவே தெரிகின்றன. மேலும்

‘எனக்கு வெட்கம் என்பது தேவையில்லை’

(நா.திருமொழி, 617)

என்பது போன்ற வரிகளையும் எடுத்துக்காட்டுகிறார்.

இதுபோலவே பட்டினத்தார், பெண்ணைப் பெண்ணாகப் பார்க்கும்போது அவள் உறுப்புக்களைப் புண்களாகக் காண்பதும், தாயாகப் பார்க்கும் போதோ அதே உறுப்புக்களைப் பாசம் கொட்டும் சுரபிகளாகப் பார்ப்பதிலுமுள்ள முரண்களை எடுத்துக்காட்டுகிறார் - இந்த முரணுக்கான காரணங்களைக் காக்கரின்¹ உளவியல் ஆய்வுகளை முன் வைத்துப் பெண்ணின் பாலியலைப் பலவாறு கட்டுப்படுத்தும் ஆணாதிக்கச் சமூகமே இந்த முரண்களுக்குக் காரணம் என்கிறார்; குடும்பம், பிள்ளைப்பேறு, பிள்ளை வளர்ப்பு, கணவனிடமிருந்து விலகி இருத்தல் முதலிய ஆணாதிக்க வாழ்க்கை முறையில் கட்டுண்ட பெண்ணின் பாலியல், ஆண் குழந்தையின் பால் திருப்பிவிடப்படுகிறது; தாயின் இந்த உணர்ச்சி வெளிப்பாடு தன்னைத் திக்குமுக்காடச் செய்வதாக அந்தச் சிறுபையன் உணருகிறான். தாய்ப்பாசம் தன்னை விழுங்குவதாகக் கருதும் பிள்ளை, தன்னைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளப் பல சிரமங்களுக்கு உள்ளாகிறது; இந்தச் சிறு வயதுச் சிக்கலே பின்னால் அவன் பெண்ணையே வெறுத்துப்பாட ஏதுவாகிறது என விளக்குகிறார். (மே.நா. ப.92) இப்படிப் பெண்நிலைத்திறனாய்வு நோக்கில், பழைய பார்வைகளை உறுதியான விவாதங்கள் மூலம் சிதறடிக்கிறார் திருச்சந்திரன்; பெண்நிலைத் திறனாய்வு, பழைய இலக்கியங்களை எப்படி அணுகிக் கட்டுடைக்க வேண்டும் என்பதற்கு இவருடைய எழுத்துக்கள் மாதிரியாக இருக்கின்றன;

இதிகாசங்களிலும் காவியங்களிலும் தமிழ் இலக்கிய மரபிலும் புணையப்பட்டுள்ள பெண்களைப் பற்றி (பெண்நிலை நோக்கில் மதிப்பிட்டார் என்பதை விடத்) தன் சீர்திருத்த இயக்கம் சார்ந்த புரட்சிகரப் பார்வையினால் தந்தை பெரியார் மதிப்பிட்டுக் கூறியுள்ள கருத்துக்களும் இன்றையப் பெண்நிலை வாதத்திற்குப் பெரிதும் ஊக்கம் தருபவைகளாக அமைந்துள்ளன;

பெண்நிலைத் திறனாய்விற்குப் பெரிதும் சிக்கலாக அமைவது கல்வியாளர்களின் செயல்பாடுதான்; முன்பே இது சுட்டிக்

1. Kakar, S. 1981. The inner world, A Psycho - Analytic study of Childhood and Society in India. Oxford University press, Delhi.

காட்டப்பட்டுள்ளது; தமிழ்ச் சூழலிலும் கல்வியாளர்களின் பெண்நிலைத்திறனாய்வு போதாமை மிக்கதாகவும் இதன் தீவிரத்தைப் பாடப்பகுதியாக்கிச் சிறுமைப்படுத்தி விடுவதாகவுமே அமைந்துள்ளது. 1986-இல் தெரசா மகளிர் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்த்துறை நடத்திய “பெண்கள் படைப்பில் பெண்கள்” என்ற கருத்தரங்கு முயற்சி குறிப்பிடத்தக்க ஒன்று. அதில் அமைந்துள்ள திறனாய்வுக் கட்டுரைகள் எல்லாமே பொதுவான வாசகத் தளத்தில் இருந்து தயாரிக்கப்பட்ட கட்டுரைகளே ஆகும்; பெண்ணின் மொழி, படைப்பு என்ற தளத்தில் இருந்து ஒரு கட்டுரைகூட அமையவில்லை; மேலும் பெரும்பாலானத் தமிழ்ப் பெண் படைப்பாளிகள், எவ்வாறு ஆண்களின் சொல்லாடல் வடிவங்களில் இருந்து மீள முடியாமல், அப்படி மீற வேண்டும் அதுதான் பெண்நிலை எழுத்து என்கிற பிரக்ஞை கூட இல்லாமல் ஒரே மாதிரியான படைப்புக்களை எழுதித் தள்ளுகிறார்களோ அதுபோலவே அவர்களின் படைப்புக்களைப் பற்றித் திறனாய்வு செய்துள்ள தி. லீலாவதி, மீனாட்சி முருகரத்தினம், சேதுமணி மணியன், செண்பகம் ராமசுவாமி, லக்ஷ்மி ஆகிய அனைவருமே ஆண்களைப் போலவே ஒழுக்கம், பண்பாடு என்ற ஆணாதிக்கப் பார்வையிலேயே தங்கள் கட்டுரைகளை வாசித்துள்ளனர். அதுபோலவே எண்பதுகளில் வெளிவந்த புனைகதைகளில் காணப்படும் பெண்ணியத்தை அடையாளப்படுத்தும் சு. வேங்கடராமனின் எழுத்தும், விடுதலைக்கு முன் வந்த தமிழ்ப் புதினங்களில் பெண்கள் என ஆராய்ந்துள்ள எம்.ஏ.சுசீலா எழுத்தும் பொதுவான பெண்ணியல் திறனாய்வாகவே அமைந்துள்ளன. உள்ளடக்கங்களைத் தேடி, ஏற்பட்டுள்ள மாற்றங்களை வரிசைப்படுத்தித் தொகுத்துத் தருவதாகவே அமைந்துள்ளன; கருத்தரங்குக் கட்டுரைகள் மூலமாகப் பெண்ணியத்தை எந்த அளவிற்குச் சுருக்கித் தொங்கப் போட்டு விடுகிறார்கள் என்பதற்கு இத்தகைய எழுத்துக்கள் சான்றாக இருக்கின்றன.

கல்வியாளர்கள் தங்கள் தொழில் காரணமாகப் பெண்ணியல் சிந்தனைகளையும் கொள்கைகளையும் வரலாறுகளையும் ஆங்கிலம் மூலமாகப் படித்துத்தமிழில் அறிமுகப்படுத்துகிற வேலையைச் செய்துள்ளதன் மூலம் பெண்ணியம் ஓரளவிற்குப் பரவலாகப் பரவுவதற்குத் தமிழ்ச் சூழலில் பயன்பட்டுள்ளனர் எனக் கருதலாம்; இந்த வகையில் தெரசா மகளிர் பல்கலைக்கழகம் வெளியிட்டுள்ள பெண்ணியக் கலைச் சொல் விளக்கக் கையேடும், உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம் வெளியிட்டுள்ள ‘பெண்ணியம்’ என்ற

புத்தகமும், புதுச்சேரி செல்வன் பதிப்பகம் வெளியிட்டுள்ள பெண்ணெனும் படைப்பு என்ற மொழி பெயர்ப்புப் புத்தகமும் நிறப்பிரிகை வெளியீடான அரசு-குடும்பம்-பெண்ணியம் என்ற புத்தகமும் குறிப்பிடத்தக்கவைகளாகும்.

பெண்கள் தங்களுக்கான இலக்கிய வரலாற்றைப் புதிதாக எழுதிக் கொள்ள வேண்டும் என்ற பெண்நிலைத் திறனாய்வின் நோக்கிற்கு ஏற்பத் தமிழில் சில முயற்சிகள் நடந்துள்ளன. இராஜம் கிருஷ்ணனின் 'காலந்தோறும் பெண்மை', சாந்தி சச்சிதானந்தத்தின் 'பெண்களின் சுவடுகளில்', 'சக்தி பெருமாளின்' பெண் (புதிய பார்வை) பிரேமா அருணாசலத்தின் "பத்தினித் தெய்வங்களும் பரத்தையர் வீதிகளும்" - தொல்காப்பியர் முதல் சித்தர் வரை, சமீபத்தில் வெளிவந்துள்ள ர.விஜய லட்சுமியின், "தமிழக மகளிர் - தொடக்ககாலமுதல் ஆறாம் நூற்றாண்டு வரை" ஆகிய நூல்கள் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் பெண்களின் நிலையை எடுத்துக்காட்ட முயல்கின்றன. ஆனாலும் திரட்டுகிற புள்ளி விவரங்களின் மேல் பெண்நிலை நோக்கில் நின்று பணி ஆற்றுகிற திறம் இன்னும் கைகூடவில்லை என்றே தோன்றுகிறது. இவர்களில் பெரும்பாலோர் கல்வியாளர்களாக இருப்பதும் ஒரு காரணமாக இருக்கலாம்.

மனிதனின் சமூக வாழ்வில் கருத்து உலகம் இரண்டாவது இயற்கை போல இயங்கக் கூடியது; எனவே இந்தக் கருத்துலகத்தில் நிகழும் அரசியல் மிகவும் ஆழமானது; சிக்கலானது; தீவிரமானது; இக்கருத்துலகைச் சார்ந்த கலை இலக்கிய உலகத்தில் நிகழும் அரசியல் தந்திரங்களும் சூழ்ச்சிகளும் மற்ற எந்த அதிகாரத் துறையிலும் நடப்பதை விடக் கொஞ்சமும் குறைந்தது அல்ல; அரசியலில் நடக்கும் கொலைகளைப் போலவே கலை இலக்கியத் துறையிலும் கொலைகள் சர்வ சாதாரணமாக நடக்கின்றன; திரைப்படத் துறையில் நிகழும் கொலைகள் இதற்குச் சான்று; இந்தக் கலை இலக்கியக் கொலைகளிலும் பெண்களே பெரிதும் பாதிக்கப்படுகின்றனர்; இந்த அளவிற்குக் கருத்துலக அரசியலில் செயல்படுவது என்பது உயிரோடு விளையாடுவதைப் போன்றுதான்; "பெண் எழுத்தாளர்கள் மீது எனக்கு நம்பிக்கை இல்லை. இவர்கள் கதைகள், என்றும் என்னைக் கவர்ந்ததில்லை. ஜனரஞ்சகப் பத்திரிகையில் பெண் பேராலும், பெண்களாலும் எழுதப்பட்ட கதைகளை ஒரு பாராகூட என்னால் படிக்க முடிந்ததில்லை. 'ஆயிரம் அசட்டுத்தனங்களின் புகலிடம்' என்னும் சுந்தர ராமசாமியின் கருத்தை நான் ஏற்கிறேன். எனக்கு அம்பையின் மீதும் கிருத்திகா

மீதும் மரியாதை உண்டு” (எழுபதுகளில் கலை இலக்கியம், ப. 43) என்று பெண் எழுத்துக்களை மதிப்பிடுகிறார் பிரபஞ்சன்; சுந்தரராமசாமியும் அதே கருத்தை உடையவர்தான் என்றும் தெரிவிக்கிறார்; ஒரு நூற்றாண்டுக்கும் மேலான நவீன இலக்கிய வகை வரலாற்றில் அவருக்கு இரண்டு பெண் எழுத்தாளர்களைத் தான் ஏற்றுக் கொள்ள முடிந்திருக்கிறது; முற்போக்கு எழுத்தாளராகப், பெண்ணுக்குச் சார்பாக எழுதுபவராக அறியப்படும் பிரபஞ்சன் மதிப்பீடே இப்படி என்றால், மற்றவர்களைப் பற்றிச் சொல்ல வேண்டியதில்லை-

எழுத்துலகில்தான் ஆண்களின் ஆதிக்கம் சொல்லமுடியாத அளவிற்குக் கோலோச்சிக் கொண்டிருக்கிறது; எனவே பேனாவைப் பிடிக்கும் எந்த ஒரு பெண்ணுக்கும் கூடவே பெரிய ஒரு பொறுப்புப் பாரமாக வந்து சேர்கிறது; அதுதான் படைப்பதைவிட, படைப்புக்கள் பற்றிய கருத்தாக்கங்களை உருவாக்கிப் பரப்புகிற மாபெரும் பணி. இதுதான் இன்றைய பெண்நிலை வாதிகளின் முன் நிற்கும் மாபெரும் சவால். இதற்குப் பெண் என்ன செய்ய வேண்டும்?

“ஒவ்வொரு பெண்ணும், இன்னொருத்தியின் கண் அடியின் கருவட்டங்களைத் தடவவேண்டும்; பிரசவக் கோடுகளில் உள்ளங் கைகளை வைக்க வேண்டும். புடைத்த நரம்புகளில் விரலை வைக்கவேண்டும்; வெடித்த கால்களைக் கைகளில் ஏந்த வேண்டும்”

(அம்பை - ப. 74)

இத்தகைய உள்ளத்தோடு எழுத்துலகில் நுழைந்து போராடத் தயாராக வேண்டும்; இல்லையென்றால் இங்கேயும் ஊமைநிலைதான் ஒதுக்கப்படும். ஆந்திரே வொர்க்கின் மேற்கோளோடு இந்தக் கட்டுரையை முடிக்கலாம்.

“பெண்ணியல் வாதிகளின் வேலைத் திட்டம் என்பது ஆண்களின் மேலாதிக்கத்தை முடிவுக்குக் கொண்டு வருவதாகும். அதைச் சாதிக்க ஆணாதிக்கச் சமூகம் எங்களுக்கு வழங்கியுள்ள பண்பாட்டு அமைப்பை, கலையை, மதத்தை, சட்டங்களை, அதன் தந்தை வழிப்பட்ட தனிக் குடும்ப அமைப்பை, மற்றுமுள்ள அதன் அனைத்துப் படிமங்களை, நிறுவனங்களை, பழக்க வழக்கங்களை நாங்கள் ஒன்று விடாமல் அழித்து ஒழித்தே ஆக வேண்டும். ஏனென்றால் இவைகள் எல்லாம் சேர்ந்ததுதான் எங்களை 'ஒன்றுக்கும்

ஆகாதவர்கள்' என ஒதுக்கின. கண்ணுக்குப் புலனாகாத முறையில் எங்களைப் பலிகடாவாக்கின”

(K.K. Ruthven, P. 6)

பயன்பட்ட நூல்கள்

1. திருச்சந்திரன் செல்வி, 1997, தமிழ் வரலாற்றுப் படிமங்கள் சிலவற்றில் ஒரு பெண்நிலை நோக்கு, கொழும்பு, சென்னை, குமரன் பதிப்பகம்.
2. சாந்தி சச்சிதானந்தம், 1989. பெண்களின் கவடுகளில், யாழ்ப்பாணம்; தமிழியல்.
3. விஜயலட்சுமி, ர. 1997, தமிழக மகளிர், தொடக்க காலம் முதல் ஆறாம் நூற்றாண்டு வரை. சென்னை, உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்.
4. Belsey, Catherine and Jone Moore (Eds) 1990, The Feminist Reader, London
5. Heath, Stephen, 1991. "Male Feminism" In Mary Eagleton (ed) Feminist literary criticism. London & New York, Longman.
6. Showalter, Elaine, 1994. "Feminist Criticism in the wilderness. In Robert Con Davis and Ronald Schleifer (Eds). Contemporary Literary Criticism: Literary and Cultural Studies, New York & London, Longman
7. Ruthven, V.K. Feminist Literary Studies, An introduction, New York, Canto Edition, 1990.

நன்றி,
தமிழ்த்துறை
மனோன்மனீயம்,
சுந்தரனார் பல்கலைக்கழகம்

திறனாய்வு : ஆணின் மொழி...?

1986 மார்ச்சு 22, 23, நாட்களில் காமராசர் பல்கலைக்கழக வளாகத்தில், அன்னை தெரசா மகளிர் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்த்துறை நடத்திய "பெண்கள் படைப்பில் பெண்கள்" என்ற கருத்தரங்கு பல கோணங்களில் குறிப்பிடத் தக்க ஒன்றாகும். முதலில் தமிழ் இலக்கியச் சூழலில் பெண்களின் படைப்பைப் பற்றி விவாதிக்க பெண்களே ஏற்பாடு செய்து, பெரும்பாலும் பெண்களையே கட்டுரை வாசிக்கவும் விவாதிக்கவும் முதன்மைப்படுத்திய முதல் கருத்தரங்கு என்ற முறையில் அக்கருத்தரங்குப் பெரிதும் கவனத்திற்குரிய ஒன்றாகும்; அந்தக் கருத்தரங்கில் விஜயலட்சுமியின் தலைமையில் சிவசங்கரியின் புதினங்களைத் திறனாய்வு செய்த பேராசிரியத் திறனாய்வாளர். தி.சு. நடராசன் ஒரு படைப்பாளியை ஆண் எழுத்தாளர், பெண் எழுத்தாளர் என்று பாகுபடுத்திப் பார்ப்பது சரியானதல்ல எனத் தொடங்குகிறார். இந்தக் கருத்திற்கு எந்த விதமான எதிர்ப்பும் அந்தக் கருத்தரங்கில் தோன்றியதாகத் தெரியவில்லை. மேலும் அதே கருத்தை ஆதரித்துப் படைப்பாளர் சிவசங்கரி படைப்பாளியில் ஆண், பெண் என்கிற பாகுபாட்டை, பேதத்தை அறவே தவிர்க்க விரும்புவள் என்கிற ரீதியில், நடராஜனின் கருத்தை மனப்பூர்வமாக ஏற்கிறேன் என்கிறார். ஆச்சரியமாக இருக்கிறது. இந்தப் பத்து ஆண்டுகளில் எவ்வளவு மாற்றம்? இன்று இலக்கியத்தில் மட்டுமல்ல; உளவியலில், மானுடவியலில், சமூக இயலில், மருத்துவ இயலில் அனைத்துத் துறைகளிலும் ஆண், பெண் என்ற பாகுபாட்டு அடிப்படையில் பார்க்கிற பார்வை நிலை பெற்றுவிட்டது. காரணம், பெண்ணியல் இயக்கங்களின் வளர்ச்சியினால் ஆண், பெண், ஆண்மை பெண்மை, தந்தை தாய், கணவன் மனைவி முதலிய சொற்கள் இன்று அரசியல் சொற்களாக வெளிக் கொணரப்பட்டுள்ளன. இலக்கியத்திலும் ஆண்களின் படைப்புக்கள் பெண்களின் படைப்புக்கள் என்ற வேறுபாடுகள் நிலைநிறுத்தப்பட்டுள்ளன. கூடவே பெண்நிலை நோக்குத் திறனாய்வு என்று பெண்களுக்கான திறனாய்வும் கூட அடையாளம் காணப்பட்டுள்ளது. இதன் தொடர்ச்சியாகத்தான் மனித

வாழ்வின் அனைத்துக் கூறுகளுக்கும் காரண கார்த்தாவாக அமையும் மொழியையும் ஆணின் மொழி பெண்ணின் மொழி எனப் பிரித்துப் பார்க்கிற பார்வை வெளிப்பட்டுள்ளது. இப்பார்வையின் பொருள், மொழிக்குள் யாருடைய அதிகாரம் செயல்படுகிறது என்பதை உடைத்துப் பார்ப்பதுதான்; டாலே ஸ்பெண்டர் தான் முதன்முதலில் “ஆனால் உருவாக்கப்பட்ட மொழி” என்ற தன் எழுத்து மூலம் ஆணாதிக்கம் மிக்க மொழியினால் பெண் எவ்வாறு அமுககிவைக்கப்படுகிறாள் என்பதை விளக்கினார்.

ஒரு நூற்றாண்டு போராட்டத்தின் விளைவாக இன்று பெண்கள் கல்வியிலும் அரசியலிலும் அதிகார நிறுவனங்களிலும் குறிப்பிடத்தக்க இடத்தைப் பிடித்துள்ளது போலவே, இலக்கியப் படைப்புத் தளத்திலும் இடம் பிடித்து உள்ளனர். ஆனால் படைப்பைவிட அதைப் பற்றிய திறனாய்வுதான் ஆற்றல்மிக்கது. உண்மையில் படைப்பு ஊமையாகக் கிடக்கிறது; அதற்கு ஆயிரம் வாய்களை வழங்குபவர்கள் திறனாய்வாளர்கள்தான் என்பார் நார்த்தாரப்ஃபரை. எனவேதான் இந்தத் திறனாய்வுத் தளத்திலும் தங்களுக்கான தளத்தை உருவாக்குவதன் இன்றியமையாமையை உணர்ந்த பெண்ணியல்வாதிகள் பெண்கள் எழுத்தைப் பெண்கள் மட்டுமே திறனாய்வு செய்யவேண்டும் என்ற கருத்தை முன் வைத்து பெண்நிலைத் திறனாய்வை உருவாக்கியுள்ளனர். அவர்களுள் குறிப்பிடத் தகுந்தவராக எலைன் ஹோவால்டர் விளங்குகிறார். தமிழில் இத்தகையத் திறனாய்வுகள் இன்னும் தொடங்கப்படவே இல்லை. எனவே இச்சூழலில்தான் இக்கட்டுரையில் தமிழ்த் திறனாய்வு எவ்வாறு பெண்ணுக்கு எதிராக ஆணின் மொழியாகச் செயல்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறது என்பதை விளக்குவதற்கு முயற்சி மேற்கொள்ளப்படுகிறது.

நீண்ட நெடும் தமிழ் இலக்கியப் பரப்பில் படைப்பாளிகளாகச் சில பெண் எழுத்தாளர்கள் அடையாளம் படுத்தப்பட்டுள்ளனர். சங்க இலக்கியத்தில் வரும் 26 பெண்பாற் புலவர்கள், காரைக்கால் அம்மையார், ஆண்டாள், ஒரு நூற்றாண்டு நாவல் வரலாற்றை எழுதியுள்ள சிட்டி சிவபாதசுந்தரம் குறிப்பிடும் 22 நாவலாசிரியைகள். (கா. சிவத்தம்பி, பக். 86-87) (இவ்வாறு இவர்கள் அங்கீகரிக்கப் பட்டதற்கான சமூகப் பின்புலன்களைப் பெண்ணியல் பார்வையில் தேடினால் வியக்கத்தக்க மெய்மைகள் அகப்பட்டாலும் அகப்படலாம்) ஆனால் ஒரு சிறந்த திறனாய்வாளர் என்று எந்தவொரு பெண்ணும் இன்றுவரை ஆணாதிக்கம் மிக்கத் தமிழ் இலக்கியப் பரப்பில் அடையாளம் படுத்தப்படவில்லை (கல்வி நிறுவனங்களின் ஆய்வுத்துறைகள் பெருகிய பிறகு சில பெண்

கல்வியாளர்கள் ஆய்வாளர்களாக அறியப்பட்டுள்ளனர் என்பது வேறு செய்தி) மேலும் இந்த ஆய்வாளர்கள் சிந்தனையில், தமிழிலுள்ள பெண்பாற் புலவர்களின் எழுத்து, ஆண்பாற் புலவர்களின் எழுத்தில் இருந்து எவ்வாறு வேறுபடுகின்றது (அ) வேறுபடவில்லை என்று ஆராய வேண்டும் என்ற எண்ணமே இன்னும் உதிக்கவில்லை (சிவத்தம்பி, ப. 87)

பொதுவாக, அதிகாரம் எந்த ஒன்றையும் ஒரு ஒழுங்கிற்குள் கோட்பாட்டிற்குள் - கொண்டு வர முயலுவதன் மூலம், தன் அதிகாரத்தை நிலைநாட்டிக் கொள்ளும். இலக்கியத்திலும் இத்தகைய அதிகாரத்தை நிலைநிறுத்த முயலுகின்ற ஆண், இலக்கியக் கோட்பாடுகளை வகுப்பதில் தீவிரமாக உழைத்துத் தனக்கேற்பக் கோட்பாடுகளை வகுத்து வழங்குகிறான். எனவேதான் இலக்கியத்தில் இப்படிக் கோட்பாடு காண்பதே “ஆணின் தனம்” எனக்கூறும் பிரெஞ்சுப் பெண்ணியலார் ஹெலன் சிக்க, பெண் எழுத்துக்களுக்குக் கோட்பாடு காணக்கூடாது என்கிறார். அது முடிவற்றது; எல்லைக்கு உட்படாதது என விளக்குகிறார். தமிழில் இப்படி முதன் முதலில் கோட்பாடுகளை வகுத்தவர் தொல்காப்பியர். இலக்கியத் திறனாய்வு, இலக்கியக் கோட்பாடு, இலக்கிய வரலாறு ஆகிய மூன்றும் ஒன்றல்ல; என்றாலும் வேறு வேறானவையும் அல்ல; ஒன்றோடு ஒன்று கலந்தவை; தொல்காப்பியரின் கோட்பாட்டுக்கான வேலைப்பாடுகள் இலக்கியத் திறனாய்வின் ஒரு பகுதிதான்; எனவே தொல்காப்பியர் வகுக்கும் இலக்கியக் கோட்பாட்டில் ஆணின் ஆதிக்க மொழி எவ்வாறு செயல்பட்டுள்ளது என்பதைக் காண்பது ஆர்வம் தரத்தக்க ஒன்றாகும்.

(தொல்காப்பியரின் கோட்பாட்டில் ஆணின் ஆதிக்க மொழி வெளிப்படும் பாங்கு பெண்-மொழி-புனைவு என்ற கட்டுரையில் எடுத்துக்காட்டப்பட்டுள்ளது) இந்த மரபுதான் இடைக்கால உரையாசிரியர்களின் திறனாய்விலும் தொடர்கிறது. உரையாசிரியர்களில் ஒரு பெண் கூடக் காணப்படாதது எளிய ஒரு உண்மையல்ல.

இடைக்கால உரையாசிரியர்கள் பலரும் பெண் அறிவு அறவே அற்றவள். மொழி அறவே அறியாதவள் என்ற கருத்தாக்கத்தைப் புனைவதில் முனைப்புடன் செயல்பட்டுள்ளனர். விரிவான ஆய்விற்கு இடமுள்ள இந்தத் தளத்தில் ஒன்றிரண்டு மட்டும் எடுத்துக் காட்டப்படுகின்றன.

தொல் களவியல் 3 ஆவது நூற்பாவிற்கு நச்சினார்க்கினியர் எழுதும் உரை, பெண்ணை எந்த அளவிற்கு இழிவாகப் புனைந்துள்ளனர் உரையாசிரியர்கள் என்பதற்குச் சான்றாக உள்ளது.

“தலைவற்குத் தெய்வமோ அல்லனோவென நிகழ்ந்த ஐயம் நூன் முதலியவற்றால் நீக்கித் தெய்வமன்மை உணர்தற்கு அறிவுடையானதலுந் தலைவிக்கு, முருகனோ இயக்கனோ மகனோவென ஐயம் நிகழின் அதனை நீக்கி உணர்தற்குக் கருவியிலள் ஆதலானும் இங்ஙனம் கூறினார். தலைவிக்கு ஐயம் நிகழின் அச்சமே யன்றிக் காமக்குறிப்பு நிகழாதாம். மகனேவின் ஆனேச் சிறத்தல் பற்றிச் சிறந்துழி என்றார்”

சேனாவரையரும் ஆனே அறிசொல், மகனே அறிசொல், பல்லோர் அறிசொல் என்கிற உயர்திணைச் சொற்களின் வகைப்பாட்டை விளக்க வரும்போது,

“அறிவு முதலியவற்றான் ஆண்மகன் சிறந்தமையின் ஆனே அறிசொல் முற்கூறப்பட்டது” என்கிறார். (கழகம் 1943)

மக்கட்பேறு என்ற பாடம் இருக்கும்போது புதல்வரைப் பெறுதல் என்ற பாடத்தைத் தேர்ந்தெடுத்துக் கொள்ளும் பரிமேலழகர்,

‘... அறிவறிந்த
மக்கட்பேறுல்ல பிற’

என்ற குறள்வரிக்கு ‘அறிவறிந்த என்றதனான், மக்கள் என்னும் பெயர் பெண்ணொழித்து நின்றது’ என்று எழுதுகிறார். அதுபோலவே

‘கேட்டதாய்’

என்ற குறள்வரிக்குப் “பெண்ணியல்பால் தானாக அறியாமையிற் கேட்டதாய் எனவும் கூறினார்” என எழுதுகிறார். இவ்வாறு இடைக்காலத்திறனாய்விலும் ஆணின் மொழியே செயல் பட்டுள்ளதைப் பார்க்க முடிகிறது.

பாட்டியல் நூல்களில் எழுத்துக்கள்

குற்றெழுத்து ஆண் (இவை அடிப்படை எழுத்துக்கள்)

நெட்டெழுத்து பெண்

ஒற்றெழுத்து அலி எனப் பகுக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

நவீன இலக்கியங்கள் பற்றிய நவீனத் திறனாய்விலும் ஆணின் மொழியே மேல் ஆதிக்கம் செலுத்திக் கொண்டிருப்பதைச் சிவத்தம்பிச் சுட்டிக் காட்டுகிறார். மேலைநாட்டில் ஜோர்ஜ் எலியட், வெர்ஜூனியர் வுல்ஃப் ஆகிய பெண் நாவலாசிரியர்களுக்கு மேனாட்டு நாவல் வரலாற்றில் கிடைத்துள்ள இடம் போன்று, ராஜம் கிருஷ்ணன் உட்படப் பல பெண்கள் எழுத்தாளர்கள் பல நாவல்கள் எழுதியுள்ளனர் எனினும், அவர்களுக்கு ஏன் அத்தகைய இடம் இங்கே

கிடைக்கவில்லை என்ற வினாவை எழுப்புகிறார். (கா. சிவத்தம்பி, ப.81)

பெண் எழுத்தாளர்கள் மீது எனக்கு நம்பிக்கை இல்லை; இவர்கள் கதைகள் என்றும் என்னைக் கவர்ந்ததில்லை; ஜனரஞ்சகப் பத்திரிகையில் பெண் பேராலும் பெண்களாலும் எழுதப்பட்ட கதைகளை ஒருபாரா கூட என்னால் படிக்க முடிந்ததில்லை “ஆயிரம் அசட்டுத்தனங்களின் புகலிடம்” என்னும் சுந்தர ராமசாமியின் கருத்தை நான் ஏற்கிறேன். எனக்கு அம்பையின் மீதும் கிருத்திகா மீதும் மரியாதை உண்டு (இலக்கு(தொ) 1990)

இது முற்போக்கு எழுத்தாளர் என்று கருதப்படும் பிரபஞ்சனின் கூற்று! பொதுவாகப் பெண்களின் எழுத்தைப்பற்றி ஆண்களின் பார்வை இப்படித்தான் அமைந்துள்ளது. தமிழிலக்கிய வரலாறு என்று எழுதப்பட்டுள்ள புத்தகங்களை எல்லாம் ஒரு தடவை புரட்டிப் பார்த்தாலே, பெண் எழுத்தாளர்கள் பற்றிய ஆண்களின் கணிப்பு எத்தகையது என்பது புலனாகிவிடும். இலக்கிய வரலாறு எழுதியுள்ள அனைவரும் ஆண்களே என்ற செய்தியும் புறக்கணிக்கத்தக்க ஒன்று அல்ல (ஆணாதிக்க இலக்கியச் சூழலில் இலக்கிய வரலாறு பெண்ணால் எழுதப்பட்டிருந்தாலும் கூட, அது மீண்டும் மீண்டும் சுட்டிக்காட்டப்படாமல் மறக்கடிக்கப்பட்டிருக்கலாம்; இன்றைய பெண்ணியலார் தேடினால் கிடைக்கலாம் என்ற சூழல்தான் இருக்கிறது). ஒரு நூற்றாண்டு நாவல் வரலாற்றை எழுதியுள்ள சிட்டி சிவபாத சுந்தரம் 22 நாவலாசிரியைகளின் பெயரைக் குறிப்பிடுகின்றனர். ஆனால் இன்று பெண்ணியல் ஆய்வுகள் வரத் தொடங்கிய பிறகு இலக்கிய வரலாற்றுப் புத்தகங்களில் காணக் கிடைக்காத பல எழுத்தாளர்களைப் பற்றிய குறிப்புக்கள் கிடைக்கின்றன. இராஜாத்தி அம்மாள் (1897), பண்டிதை விசாலட்சுமி அம்மாள் (1905), தேவகுஞ்சாரி அம்மாள் (1907), (டாக்டர் பத்மா, மேலும், டி.ச. 1993) முதலிய பெயர்கள் ஏன் மறைவுக்குள்ளாயின? போன நூற்றாண்டின் இடைப்பட்ட காலத்திலேயே கிருபை சத்தியநாதன் அம்மாள் தான் “கமலம் என்கிற முதல் நாவலை எழுதியிருக்கிறார் என்ற தகவலை அம்பை தருகிறார். முதலில் ஆங்கிலத்தில் எழுதப்பட்டு, பிறகு தமிழில் மொழி பெயர்க்கப்பட்டுள்ளது. மேலும் சரஸ்வதியம்மாள், கௌரியம்மாள், சாவித்ரியம்மாள், குமுதினி ஆகியோர்களின் எழுத்தைப் பற்றியும் குறிப்பிடுகிறார். (காலச்சுவடு, இதழ் 20, ஜ- மார் 98) இந்தப் பெயர்கள் எல்லாம் தமிழ் நாவலிலக்கியத்திறனாய்வாளர்களுக்கு ஏன் தெரியாமல் போயின என்று எண்ணிப் பார்த்தால் தெரியும்,

படைப்பைப் பற்றிய கருத்துக்களை உருவாக்குவது இன்னும் இங்கே ஆணின் மொழியாகவே இருந்து வருகிறது என்ற உண்மை.

இக்கட்டுரையின் தொடக்கத்தில் குறிப்பிட்ட “பெண்கள் படைப்பில் பெண்கள்” என்ற கருத்தரங்கில் வாசித்த கட்டுரைகள் பலவும் ஆணின் மொழியாகவே வெளிப்பட்டுள்ளன. இராஜம் கிருஷ்ணனின் ‘படைப்புக்களை விமர்சித்திருக்கும் பேரா. இராமலிங்கம் எழுத்தில் புலப்படுவது மரபார்ந்த ஆணின் மொழியே.

“மிகத் தீவிரமான தனிமனிதவாதமும் அதன்விளைவான கட்டுப்பாடற்ற சுதந்திர வாழ்க்கையும் “பெண்ணுரிமை” என்னும் ஓர் உயர்ந்த கோட்பாட்டைக் கொச்சைப்படுத்தும் அருவருப்பான செயல்கள் ஆகும்.” (ப.17)

“உரிமை உணர்வு கொண்ட பெண்ணினம் நெறியில்லா நெறியில் செல்கிறதோ என்று பொறுப்புணர்வோடு கவலைப்படுகிறவள் மதுரம்பாள். அம்முதாட்டியின் நினைவோட்டமாக வரும் சிந்தனைகள் அனைத்துமே நாம் உணர்ந்து போற்ற வேண்டியவை (18).”

“இன்றையப் பெண்கள் உரிமை இழந்திருப்பதற்குக் காரணம் முழுக்க முழுக்க ஆண்களே என்று ராஜம் கிருஷ்ணன் ஒரு தலை சார்பான முடிவை வழங்கவில்லை” (பக். 18)

ஒரு பெண் படைப்பாளியின் விமர்சகனாக ஆண் செயல்படும் போது, அவன் எந்த அளவிற்கு அப்பெண் எழுத்தையும் தன் ஆதிக்கப் பார்வைக்கு ஏற்பப் புனைந்து கொள்வான் என்பதற்கு மேற்கண்ட வாசகங்கள் பொருத்தமான சான்றுகளாக அமைகின்றன.

இந்துமதி நாவல்களை விமர்சிக்கும் துரை. சீனிச்சாமி எழுத்திலும் ஆழமில்லை, நுட்பமில்லை, மேலோட்டமானவை, தன்னுருக்கப்பார்வை கொண்டவை, இப்படைப்பாளி தலைசிறந்த தமிழ், மலையாளம், கன்னடம் புதினங்களுடன் வாசகத் தொடர்பு ஏற்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும் என்றெல்லாம் பேசுவதன் மூலம் ஆண் மேலாண்மைக் குரலே ஒலிக்கின்றன. தி.சு. நடராசன் “சமுதாயத்தை ஒட்டு மொத்தமாகப் பார்க்கிற அறிவு இவர்களுக்கு இல்லை. பொருள் முதல்வாத இயங்கியல் தெரிந்தாலொழிய இது சாத்தியமில்லை” எனப்பழைய அறிவுப் பற்றாக்குறையைப் புதிய முறையில் கூறுகிறார் (பக் 102)

இப்படி ஆண்கள் மட்டுமல்ல, பெண் திறனாய்வாளர்களும் இதே ஆண் குரலில்தான் பேசுகிறார்கள். அனூராதா ரமணன் எழுத்துக்களை விமர்சிக்கும் லீலாவதி, “தறி கெட்டுத் திரியும் பெண்களைப்

பொதுமைப் படுத்திக் காட்டி நச்சு இலக்கியம் செய்கிறார்” என்கிறார். (நச்சு இலக்கியம் செய்கிறவர்களைச் சாடக்கூடாது என்பதல்ல, அதனுடைய பல பரிமாணங்களைத் தேடிப் போனால், அதனுடைய மூலம் ஆணாதிக்கச் சமூகத்திற்குள் இருக்கும்; அப்படித் தேடாமல் திறனாய்வு மொண்ணையாகப் பிறக்கிறதே என்பதுதான்).

தமிழ்ச் சூழலில் (அம்பை என்று ஒரு சிலரைத் தவிர) பெண் படைப்பாளிக்குள் மட்டுமல்ல, பெண் திறனாய்வாளர்களுக்கும் ஆண் வாசக மனம்தான் குந்தியிருந்து, தொழில் புரிகிறது. பிறந்ததிலிருந்தே ஆணாதிக்க மொழியினால் வடிவமைக்கப்படும் மனத்தை மறுபரிசீலனைக்கு உட்படுத்தி அதிலிருந்து வெளியே வருவது என்பது, ஆதிக்க சக்திகளின் கருத்தாக்க நிறுவனங்கள் வலுவாக வடிவமைக்கப்பட்டிருக்கிற தமிழ்ச் சூழலில் பெரும் பிரச்சனையாக இருக்கிறது. பொதுவாகவே, கல்வி நிறுவனங்கள் எல்லாமே ஆணின் மேலாண்மையின் கீழ் செயல்படுவதால், அந்நிறுவனங்களில் பணியாற்றும் பெண் கல்வியாளர்கள் பலரும் ஆண் மனநிலையையே கொண்டு இயங்குகிறார்கள் என்பது மட்டுமல்ல, அதைப்பற்றிய விழிப்புணர்வும் இல்லாமல் இருக்கிறார்கள். சரளா இராஜகோபாலன் இதற்கு மற்றுமொரு சான்று. பாரதிதாசன் கூறும் பெண்மை பற்றிய அவரது நூல் மேற்கண்ட கருத்தை வலுப்படுத்தும். உண்மையான பெண்ணியல் பார்வையில் அணுகினால், பாரதிதாசன் எந்த அளவிற்குத்தன்னை அறியாமலேயே பெண்மைக்கு எதிராகத் தனது படைப்பில் இயங்கியுள்ளார் என்பதைக் கட்டுடைத்துக் கூற முடியும்.

இத்தகையச் சூழலில் விமர்சனத்தை ஆணின் மொழியில் இருந்து பெண்ணின் மொழியாக மாற்றுவது எவ்வாறு? முதலில் பெண் எழுத்தாளர்கள், படைப்பில் கவனம்செலுத்துகிற அளவிற்குப், படைப்பைப் பற்றிய கருத்தாக்கங்களை உருவாக்குவதிலும் கவனம் செலுத்த வேண்டும். படைப்பைவிட இது கடினமான பணி. இந்தப் பணியை மேற்கொள்ளும்போதுதான் பெண்ணின் மொழி பிறக்கும். எலைன் ஹோவால்ட்டர் வடிவமைத்துள்ள பெண்நிலை நோக்குத் திறனாய்வில் தீவிரமாக ஈடுபடவேண்டும். நவீன இலக்கியங்களை மட்டுமல்ல, பழைய இலக்கியங்கள் உட்பட அனைத்தையும் பெண்ணியல் பார்வையில் மறுவாசிப்பிற்கு உட்படுத்த வேண்டும், செல்வி திருச்சந்திரனின் “தமிழ் வரலாற்றுப் படிமங்கள் சிலவற்றில் ஒரு பெண் நிலை நோக்கு” என்ற புத்தகம் இத்தகைய அணுகுமுறைக்கு ஒரு எடுத்துக்காட்டாக விளங்குகிறது. இப்படிப் பெண்ணியல் பார்வையில் இலக்கியத் திறனாய்வு மட்டுமல்ல,

இலக்கிய வரலாறு, இலக்கியக் கோட்பாடு எல்லாம் எழுதப்பட வேண்டும். அவ்வாறு எழுதப்படும்போது, திறனாய்வில் பெண் மொழி மட்டுமல்ல, இலக்கிய மெய்மைகள் பற்றியபுரிதல் தளங்களும் (இருபாலருக்குமே) விரிவுபடும்; ஆழப்படும்; இப்போது அதற்கான அடையாளங்கள் தென்படுகின்றன; தனது எழுத்தில் பெண்ணை இழிவுபடுத்தும் கோவி மணிசேகரன் கழுத்தில் “நான் செருப்பு மாலை” போடுவது போலக் கணவுகண்டேன் என்று ஒரு பெண் கூறும்போது, திறனாய்வு பெண்மொழியாக மாறுவதற்கான சூழல் உருவாகியுள்ளது என நம்பலாம்.

அடிக்குறிப்புகள்

1. அ) தொல்காப்பியரின் கோட்பாட்டு உருவாக்கத்தில் அமைந்துள்ள ஆண் முதன்மைப் பண்பைக் கா. சிவத்தம்பி இவ்வாறு குறிப்பிடுகிறார்.

அகப்புறக் கோட்பாட்டின் இலக்கணக் கோப்பு வன்மைக்குள் அக்கோட்பாட்டின் அடிவேரான ஆண் பெண் உணர்வுக் கோல் வேறுபாடு மறைக்கப்பட்டுவிட்டமையே எமது ஆராய்ச்சித் துறையின் ஆண் முதன்மையைக் குறிப்பிடுகின்றதெனில் அதனை வெறும் பிரச்சார ஒலியாகக் கைகழுவிவிட முடியாது. (சிவத்தம்பி ப. 87)

ஆ) தொல்காப்பியரின் மொழி இலக்கணமும் ஆண்மையப்பட்டது என்பதை டாக்டர் நலங்கிள்ளி “தமிழ் மொழி ஒரு பெண்ணிய நோக்கு” என்ற கட்டுரையில் விரிவாக விளக்கியுள்ளார்.

(பார்க்க, பெண்ணியப்பார்வை, சென்னை, கிறித்துவக்கல்லூரித் தமிழ்த்துறை வெளியீடு 1996)

இ) ‘பெருமையும் உரனும் ஆடுஉ மேன’ என்றும்

அச்சமும் நாணமும் மடனும் முந்துறதல்

நிச்சமும் பெண்பாற்கு உரிய

என்றும் முறையே ஆணுக்கும் பெண்களுக்கும் தொல்காப்பியர் குணம் கற்பிப்பது போலவே அரிஸ்டாட்டிலும் தனது கவிதையியலில் கற்பிக்கிறார்.

“கூர்த்த அறிவாளிகளாகவும் பெண்களைப் படைக்கக்கூடாது. பெண்களை ஆண்மையுடையவர்களாகவோ மிகவும் புத்திசாலிகளாகவோ படைத்தால் பாத்திரப் பொருத்தம் அமையாது” (பக். 75-76)

(அரிஸ்டாட்டில் கவிதையியல் (மொ.பு) அ.அ. மணவாளன், சென்னை, என்.ஜி.பி.எச் 1991)

2. பேதை / பெதும்பை / மங்கை / மடந்தை / அரிவை / தெரிவை / பேரிளம்
பெண் = பாலன் / மீளி / மறவோன் / திறவோன் / காளை / விடலை /
முதுமகள்

(பன்னிருபாட்டியல் கழகம் 1943)

பார்வை நூல்கள்

1. கா. சிவத்தம்பி : இலக்கியமும் கருத்து நிலையும், சென்னை தமிழ்ப்புத்தகாலயம், 1982.
2. பெண்கள் படைப்பில் பெண்கள் (தொ), அன்னை தெரசா மகளிர் பல்கலைக்கழகம், 1986
3. Raman Selden, A readers guide to Contemporary Literary theory, Britain, The Harvest Press Ltd., 1985.
4. Ruthven, V.K. Feminist Literary Studies, An Introduction, Newyork, cantoedition, 1990.

நன்றி : தமிழ்த்துறை,
மதுரைக் காமராசர் பல்கலைக்கழகம்

புறநானூற்றில் தாய்-சேய் உறவு

மனித உறவுகளின் ஆதிமூலம் தாய்-சேய் உறவாகத்தான் இருக்கும் என மானுடவியலாளர் கருதுவர். மனித வரலாற்றில் முதலில் தோன்றிய இரட்டையர்கள் இவர்கள். இந்த இரட்டையர்களுக்குப் பிறகுதான் சகோதரன்-சகோதரி, கணவன்-மனைவி, தாய்-தந்தை, தந்தை-மகன், தந்தை-மகள் முதலிய குடும்ப உறவுகள் தோன்றியுள்ளன. இந்த உறவுகளை நிலைநிறுத்துவதில்-இந்த உறவுகளுக்கான மனோபாவத்தை உருவாக்குவதில் மொழியின் வார்த்தைக் குறியீடுகள் பெரும் பங்காற்றியுள்ளன. உண்மையில் தாயை மையமாகக் கொண்ட “ஒரு குடும்பம்” என்பது உருவாகி ஏறத்தாழ எட்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்குப் பின்புதான் “தந்தை” என்ற உறவு உருவானது என்பர். (Elizabeth fisher, 1979) புல்வெளி வாழ்வில் உருவான தாயை மையமாகக் கொண்ட ஆதிகாலக் குடும்ப அமைப்பில் தாய்தான் குழந்தைக்கு முதல் ஆசிரியன்; முதல் மருத்துவச்சி; முதல் காவலாளி. இவை எல்லாவற்றையும்விட மற்ற உயிரின வாழ்க்கையில் இல்லாதவாறு உயிர் உள்ளவரை தொடர்கின்ற நீண்ட நெடும் உறவு கொண்டது இந்தத் தாய் உறவுதான். இத்தகைய ஆற்றல் வாய்ந்த தாய்-சேய் உறவு புறநானூற்றுப் பாடல்களில் எவ்வாறு வெளிப்படுகிறது என்பதை ஆராய்வதற்கு இக்கட்டுரையில் முயற்சி மேற்கொள்ளப்படுகிறது.

புறநானூற்றில் தாயின் வீரத்தைக் குறிப்பதற்காக வருகின்ற பாடல்களில் தாயின் மார்பையும், குழந்தையையும் இணைத்துப் பேசுவது இயல்பாக இருக்கிறது. கோனார் வீட்டு மகளின் நகத்திலிருந்து தெளித்த சிறு ‘உறையானது’ குடத்தில் உள்ள பால் அனைத்தையும் கலக்கிவிடுவது போல போர்க்களத்தைக் கலக்குகின்ற ஒரு சிறுவனைப் புறம்.276 கீழ்க்கண்டவாறு சித்தரிக்கிறது.

“நறுலிரை துறந்த நரைவெண் கூந்தல்
இரங்காழ் அன்ன திரங்குகண்வறுமுலை
செம்முதுப் பெண்டின் காதலம் சிராஅன்”

இதுபோலவே புறம். 278-யில் ஒரு தாய் என் மகன் போரில் புறமுதுகு காட்டியிருப்பானேயானால் அவனுக்குப் பாலூட்டிய மார்பை அறுத்திடுவேன் என்கிறார். மேலும் புறம். 295-ஆவது பாடல், மகனின் வீரம் கண்டு வாடிய தாயின் மார்பு ஊறிச் சுரந்தன என்கிறது. இத்தகைய பாடல் குறிப்புகள் ஆதிகாலத்துப் பெண்களின் மனோநிலையைப் பதிவு செய்துள்ளதாகக் கருதலாம். சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் ஆதிகால இனக்குழு வாழ்வின் அடையாளங்கள் பல அமைந்து கிடக்கின்றன. “தாய்மையும் பாலியலும்” என்ற தன் கட்டுரையில் எலிசபெத் ஃபிஷர் என்ற பெண் மானுடவியலாளர் பெண்கள், மார்பின் வழியாகக் குழந்தையின் மூலம் பெறும் இன்பத்தை ஆராய்ந்து எழுதியுள்ளார். இந்தத் தன்மையைத் தான் மேற்கண்ட புறநானூற்றுப் பாடல்கள் சுட்டுகின்றன என்று ஊகம் செய்ய இடம் இருக்கிறது.

“நைல்ஸ்” என்ற மானுடவியல் அறிஞர் பாலியல் உறவு, தாய்மை என்பனவெல்லாம் புனிதமாகக் கருதப்படாத ஆதிகாலச் சமூகத்தில் குழந்தை பெறுவது என்பது இன்றுபோல் வேதனை தரத்தக்கதாக அமைந்திருக்காது. பாலியல் இன்பம் போல் ஓர் இன்பம் தரத்தக்க ஒன்றாக அமைந்திருக்கும். இந்த இன்பம் காரணமாகவே பெண்கள் குழந்தை பெற்றுக் கொண்டார்கள் என வாதிடுகின்றார். (Elizabeth fisher - 1979) இவ்வாதத்தை ஏற்றுக் கொண்டால் “ஈன்ற ஞான்றினும் பெரிது உவந்தனளே” (புறம் 277. 278) என்ற புறநானூற்றுப் பாடல் வரிகளுக்குப் புதிய பொருள் கிடைக்கின்றது. அதாவது அந்தப் பழங்காலத்து மனோபாவத்தை இந்தப் பாடல் பதிவு செய்துள்ளது எனக் கருதலாம். மேலும் புறநானூற்றில் “நரைவெண் கூந்தல் காதலம் சிறா அன்” (புறம். 276) என்றும், “மீன் உண் கொக்கின் தூவி அன்ன கூந்தல் முதியோள் சிறுவன்” (புறம். 277) என வரும் வரிகள் பெண்கள் நரைவிழுந்த காலத்திலும் கூடக் குழந்தை பெற்றுக் கொண்டார்கள்; அதாவது தங்களால் முடிகிற காலம் வரை குழந்தை பெற்றுக் கொண்டார்கள் என அறிய முடிகிறது. இச்செய்தியும் மேற்கண்ட கருத்தை வலியுறுத்துவதாக அமைந்துள்ளது.

இவ்வாறு ஆதிகாலக் கூறுகளைப் பதிவு செய்துள்ள புறநானூற்றுப் பாடல்கள் ஆதிக்க, அதிகார, அரசியல் உறவுமுறைகள் உருவாகிவிட்ட சமூகத்தில் தாய்-சேய் உறவு எவ்வாறு வடிவமைக்கப்பட்டது என்பதையும் பதிவு செய்துள்ளது. பெண் என்பவள் இச்சமூகத்தில் குழந்தையைப் பெற்றுத்தரும் ஓர் இயந்திரமாக வடிவமைக்கப்பட்டுள்ளாள். அவள் வாரிசுகளை உருவாக்கும் ஓர்

இயந்திரம் என்ற மனோபாவத்தை அவளுக்குள் உருவாக்கும் முயற்சிகள் நடந்துள்ளன. ஆண்-பெண் உறவில், பாலியல் இன்பம் என்ற முதல்நிலை இரண்டாம் நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டுக் குழந்தையைப் பெற்றுத்தருவது தான் இந்த உறவிற்கான அர்த்தம் என்பது முதன்மைப்படுத்தப்படுகிறது. அதாவது பெண் என்பவள், கருப்பையைத் தவிர வேறல்ல என்ற ஆதிக்கக் கருத்தாக்கம் உருவாக்கப்பட்டுள்ளது. பெண் தனக்கான உயர்ந்த மதிப்பையும் அடையாளத்தையும் சமூகத்தில் பெறவேண்டு மென்றால் அவள் வெறுமனே ஒரு பாலியல் இன்பம் அடையும் உயிர் என்பதைத் தாண்டி மனித இனத்தை உருவாக்கித் தருகின்ற 'தாய்' என்ற தளத்தில் சிறந்து விளங்க வேண்டும். இந்நிலையில் சமூகத்தில் தாய்-சேய் உறவு என்பது தலைகீழாக மாறுகிறது. அதாவது தாயினால் சேய்க்குப் பெருமை என்பதல்ல; சேயினால்தான் தாய்க்குப் பெருமை. இங்கே சேய், தாயைப் பெற்றுத் தருகிறது. தாய்மைதான் கொண்டாடப்படுவதற்கு உரியது.

“மயக்குறும் மக்களைப் பெறாதவர்கள் வாழ்நாளில் வீணாகிப் போனவர்கள்” என்ற கருத்து (புறம் : 188) பிறக்கிறது. “ஈன்று புறந்தருதல் எந்தலைக்கடனே” என்று (புறம் : 312) கடமை கற்பிக்கப்படுகிறது. போரிட வருகிறோம்; எனவே பசு, பார்ப்பனரைப் போல பெண்களே நீங்களும் ஒதுங்கிக் கொள்ளுங்கள்; குறிப்பாக, “பொன்போல் புதல்வர்பெறாதவர்கள் கட்டாயம் ஒதுங்கிக் கொள்ளுங்கள்” (புறம் : 9) எனப் பிள்ளை பெற்ற பிறகுதான் நீங்கள் இறக்க உரிமையுடையவர்கள் என்று அறிவிப்பு நிகழ்த்தப்படுகிறது. மேலும் மகளிரினுடைய கருவைச் சிதைத்தல் பெருங்குற்றம் என (புறம் : 32) அறம் பாடுவதாக அறிவிக்கப்படுகிறது. ஆண்களும் தங்கள் வாரிசைப் பெற்றெடுத்த பிறகுதான் இறக்க உரிமை உடையவர்கள் என்ற நிலை இருந்ததை “வடக்கு நோக்கி உண்ணாவிரதம் இருந்த கோப்பெருஞ்சோழனோடு வடக்கிருக்க முயன்ற தனது நண்பர் பொத்தியாரை நோக்கி “புகழ்சால் புதல்வன் பிறந்தபின் வா” (புறம் : 222) என்று கூறுவதன் மூலம் அறியமுடிகிறது. எனவே புறநானூற்றுப் பாடல்கள் தாய்-சேய் உறவில் சேயை மையப்படுத்தி, பெண்ணைப் பெண்ணாகப் பார்க்காமல் தாயாக ஆக்கிக் கொண்டாடுகின்றன. இப்படி பெண்ணைத் தாயாகக் கொண்டாடும் போதெல்லாம் பெண் பெரிய அளவில் சிதைவுக்கு உள்ளாக்கப்பட்டிருக்கிறாள் என்கிறார் பெண்ணியல் திறனாய்வாளரான 'சிமோன் தெ பெவார்' (மேலும் இதழ், மே1991) இன்றைக்கும் பெண்ணை அடிமைப்படுத்துவதற்கு இந்தத்தாய்மைப் பற்றிய கொண்டாட்டம்தான் அடிப்படையாக

அமைந்துள்ளது என்பது கவனத்திற்கொள்ளப்படவேண்டிய ஒன்றாகும்.

இவ்வாறு தாய்மை கொண்டாடப்படுவது எதற்கு என்று எண்ணிப் பார்த்தால், அது அரசு முதலிய அதிகார சக்திகளின் திட்டமிட்ட செயல்பாடு, என்பது இன்று வெளிக்கொணரப்பட்டு இருக்கிறது. புறநானூற்றுப் பாடல்களும் இதைத் தெளிவு படுத்துகின்றன. தாய்க்கு மகனாகப் பிறந்தவனின் கடமை, “அரசனுக்காகப் போர்க்களத்தில் களிநெறிந்து பெயர்தல்” (புறம் : 312) எனக் கடமை கற்பிக்கப்படுகிறது “ஒரு மகன் அல்லது இல்லோளாக” (புறம் : 279) இருந்தாலும் சரி, அந்தத்தாயும் அவனைப் போருக்கு அனுப்பத் தயாராக இருக்க வேண்டும் என்கிறது மற்றொரு பாடல். செத்துக்கிடக்கும் மகன், மார்புமேல் வேல் தாங்கி இறந்திருக்கிறானே என அறிந்து இயல்புக்கு மாறாக ஒரு தாய் மகிழ்வதாகக் காட்டுகிறது புறப்பாடல் (புறம் : 272) இதுபோலவே களிறு பல கொண்டு இறந்தானே என மகிழ்கிறாள் ஒரு தாய் (புறம் 277). மற்றொரு தாய், “வெள்ளாட்டுக் கிடாக்கள் போல இளைஞர்கள் பலர் இருந்ததால் தன் மகன் மன்னனுக்காகச் சாவதற்கு வழி இல்லாது போயிற்றே; அத்தகைய சாவு என மகனுக்குக் கொடுத்து வைக்கவில்லையே (புறம் 286) என வருந்துகிறாள். இத்தகைய செய்தியின் மூலம் குடும்பத்தின் மையமான தாய்-சேய் உறவில் கூட அதிகார அரசின் அரசியல் புகுந்து விட்டதைக் காணமுடிகிறது. அதிகார அரசியல் நிலவும் ஒரு சமூகத்தில் போர் புனிதப்படுத்தப் படுகிறது. இதன்மூலம் ‘கொலை’யானது புகழ்ச்சிக்கு உரியதாகிறது. தாய்க்கும் சேய்க்கும் நடுவே உள்ள நெருக்கத்தையும் அன்பையும் தனக்கு ஏற்ப வளைத்துப் போட்டுக் கொள்கிறது அரசு. தாயைத்தியாகம் செய்யவும் அரசின் விருப்பத்திற்கேற்ப மகனை வளர்த்துக் கொடுக்கவும் முன்வந்துநிற்கும்படியாகத் தாயின் மனோபாவத்தை வடிவமைக்கிறது. இந்தப் பணியைத் தன் காலத்துப் புலவர்களின் மூலம்நிறைவேற்றிக் கொள்ளுகிறது.

தாய்-சேய் உறவில் இத்தகைய மனோபாவத்தை வடிவமைக்கிற முயற்சியின் ஒரு கூறாகத்தான் ஆண்பிள்ளை, பெண்பிள்ளை என்ற பாலியல் வேறுபாடும் புறநானூற்றுக் காலத்திலேயே ஒலிக்கத் தொடங்கிவிட்டது. “சிறநில் நற்றுண்ண பற்றி ‘என்மகன்’ யாண்டுளனோ? என வினவுதியாயின்” (புறம் : 86) என்ற பாடலில் ஒலிக்கும் தாயின் குரலில், நான்போர்க்களத்தில் போரிட்டுச் சாவக்கூடிய ஆண் பிள்ளையைப் பெற்ற வயிற்றை உடையவளாக்கும்” என்ற பெருமிதம் ஒலிப்பதைக் காணலாம்.

“ஈன்று புறந்தருதல்” எனத் தொடங்கும் புகழ்பெற்ற பொன்முடியார் பாடலிலும் ஆண் குழந்தையே பேசப்படுகிறது. “என் மகன் வளனும் செம்மலும் எமக்கு என நாளும் ஆனாது புகழும் அன்னை” எனக் கூறுகிறது புறம் (256). இது போலவே கோப்பெருஞ்சோழன் பொத்தியாரிடம் “புகழ்சால் புதல்வன் பிறந்தபின் வா” என்றுதான் கூறுகிறாரே ஒழிய பொதுவாகக் குழந்தை பெற்றபின் வா என்றுகூடக் கூறவில்லை. எனவே ஆண்குழந்தை, பெண்குழந்தை வேறுபாடு அன்றே முகிழ்த்து விட்டது தெரிகிறது.

போர்க்களத்தில் வீரவிளையாட்டு மூலம் - வீரமரணத்தின் மூலம் அரசுக்கும், தாய்க்கும், குலத்திற்கும் பெருமை தேடித்தருபவனாக ஆண்மகன் வடிவமைக்கப்படுகிறான். ஆனால் பெண் மகளோ போர் ஏற்படக் காரணமாகி ஊரின் அமைதியைக் கெடுப்பவளாக உருவகிக்கப்படுகிறாள். இவ்வாறு ஊரின் அமைதியைக் கெடுக்கும் பெண்மகள் பெற்றவளை “அறன் இலன்” என்றும், “பண்பு இல்தாய்” என்றும், “மகளை வளர்க்கிறேன் என்று சொல்லிப் “பகையை” அல்லவா வளர்த்திருக்கிறாள்” என்றும் பாடுகிறது பரணரின் 336 ஆவது பாடல். “சுவளை உண்கண் இவளைத்தாயே ஈனாளாயினள் ஆயின், வருந்தலமன் - எம்பெருந்துறை மரனே” (புறம். 348) என்கிறது பாடல். “மரம்பட சிறு தீப்போல, அணங்கு ஆயினள் தான் பிறந்த ஊர்க்கே (புறம். 349) என்கிறது பாடல். இவ்வாறு அமைதியைக் கெடுப்பவள் பெண்; பெண்ணால்தான் போர், சண்டை, சச்சரவு; என்ற ஆணாதிக்கக் கருத்தாக்கங்கள் உருவாகப் புறநானூற்றுப் பாடல்கள் பயன்படுகின்றன. ஆண்பிள்ளை அரசனுக்கு உடமை; பெண்பிள்ளை குடும்பத்திற்கு உடைமை. குடும்பத்தலைவன்தான் அவளது எதிர்காலத்தை முடிவு செய்யவேண்டும்; தாயின் கையில் கூட இல்லை. ஆண்பிள்ளையை முன் வைத்துத்தாயைப் பேசும்போது அவளைக் கொண்டாடுகிற சமூகம், பெண்பிள்ளையைப் பெற்றவள் என வரும்போது இதை இவள் பெறாமலேயே இருந்திருக்கலாமே எனக் கருதுகிறது.

பொதுமக்கள் நடுவில் குறிப்பாகப் புலவர்கள் நடுவில் மற்றொரு தளத்திலும் தாய்-சேய் உறவு விளக்கம் பெறுகிறது. பரிசில் கேட்கும் புலவன் வள்ளலிடம் தன் வறுமையின் உச்சக்கட்டமான நிலையை விளக்குவதற்குத் தாய்-சேய் ஆகிய இருவருக்கும் நடுவில்நிலவும் வறுமையை எடுத்துக் காட்டுவதைக் காணலாம் “பிள்ளைக்குப் பாலூட்டக்கூட முடியாத அளவுக்கு வற்றிய மார்புகளை உடையதாய் அதனால் மார்பையே மறந்துபோன புதல்வன் எனப் புனைந்துரைக்கிறது (புறம். 211) இந்தக்கருத்துப்படவே புறம் 159, 160, 164

ஆகிய பாடல்கள் அமைந்துள்ளன. இவ்வாறு தாய்-சேய் உறவு வறுமையின் உச்ச எல்லையை எடுத்துரைக்கப் பயன் பட்டுள்ளது போலவே கல்வி கற்கவேண்டும் என்பதை வலியுறுத்திக் கூறவும் இதே உறவுதான் பயன்பட்டுள்ளது. “பிறப்போரன்ன உடன் வயிற்றுள்ளும், சிறப்பின் பாலாற் தாயுமனந் திரியும்” (புறம். 183) இப்பாடல் ஆரியப்படை கடந்த நெடுஞ்செழியன் என்ற மன்னனின் பாடல் என்பதும், தாய்-சேய் வறுமையை எடுத்துரைப்பவர்கள் ஆண்புலவர்கள் என்பதும் நினைவில் கொள்ளத்தக்கவை ஆகும். ஒட்டுமொத்த சமூகமே குழந்தையை உற்பத்திப் பண்ணுவதற்காகவும், அரசு அதிகாரத்திற்குத் தகுந்தவாறு வளர்த்துக் கொடுப்பதற்காகவும் இயக்கம் கொண்டுள்ளது, என அறிய முடிகிறது.

பொதுமக்கள் நடுவில் நிலைமை இப்படி இருக்கிறதென்றால் அரசு குடும்பங்களில் தாயின் இடம் அறவே புறக்கணிக்கப்பட்டுள்ளது. தந்தைக்கும் மகனுக்கும் இடையே பகை முற்றிப் போரிடும் அளவிற்குச் சென்ற நிலைமையிலும் கூடத்தாயின் நிலைப்பாடு என்ன என்பது காட்டப்படவில்லை. கோப்பெருஞ்சோழனுக்கும் அவனது ஆண்பிள்ளைகளுக்கும் இடையே ஏற்பட்ட போரில் தாயின் பங்கு என்ன என்பது புறக்கணிக்கப்பட்டு உள்ளது. அரசு, உடைமை, தலைமை ஆகியனவெல்லாம் ஆணுக்கு என்றான ஒரு சமூகத்தில் தந்தைக்கும் மகனுக்கும் முரண்பாடு எழுவது, அதில் தாயின் பங்கு அடையாளம் இல்லாமல் போவது எல்லாமே இயல்பானவை என்பதுபோல நிகழ்ச்சிகள் நடக்கின்றன.

அரசு குடும்பங்களில் குழந்தைகள் போர்க்களப் பொருளாகவும், அவைகள் அழிக்கத் தக்கவைகளாகவும், அப்பொழுதுதான் வாரிசு ஒழிந்து அந்த அரசு உடைமை வெற்றி பெற்ற மகனுக்கு உடைமையாகும் என்ற நிலைமையும் நிலவியுள்ளதைக் காணமுடிகிறது. திருமுடிக்காரியின் பிள்ளைகளைச் சோழன் குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளிவளவன் யானைக்காலின் கீழ் இடும்போதும் கூடத் (புறம். 46) தாயின் இடம் அடையாளப்படுத்தப்படாமல் போவதன் மூலம் அரசு குடும்பங்களில் தாயின் நிலையும், பிள்ளையின் உறவும் எவ்வாறு இருந்தன என்பதை அறியமுடிகிறது.

இவ்வாறு பிள்ளை பெறுவதும், பிள்ளையை வளர்ப்பதும், போர்க்களத்தில் போரிடத் தயார்படுத்துவதும், ஆண் குழந்தை முதன்மை பெறுவதும், பெண்குழந்தை உடைமைப் பொருளாகக் கொள்ளப்பெறுவதும் ஆகிய இந்தத்தாய்-சேய் உறவுமுறைகள் எல்லாமே ‘குடும்பம்’ என்கிற நிறுவனத்தை அதிகார அரசுக்குப் பணி செய்யும் ஒரு முறையில் அமைக்கிற முயற்சிதான் என்பது புலனாகும்.

ஒரு சமூகக் கட்டுமானத்தில் இன்றுவரை ஆதியில் அமைந்ததாகக் கருதப்படும் குடும்பம் என்கிற நிறுவனம்தான் அடிப்படை அலகாக இயங்குகிறது. சீனா உட்பட எல்லாவிதமான பழைய நாகரிகம் அனைத்திலும் குடும்பத்தைச் சிதைய விடாமல் கட்டிக் காப்பதில் அதிகார அரசு மிகக் கவனமாகச் செயல்பட்டு உள்ளது. இவ்வாறு எல்லாவற்றிற்கும் அடிப்படையாக இருக்கும் 'குடும்பம்' என்ற நிறுவனம் தாய்-சேய் உறவினால் என்ற ஒன்றினால்தான் கட்டப் பட்டிருக்கிறது. இத்தாய்-சேய் உறவில் எழுந்துநிற்கும் குடும்பம் சிதையும் போது எந்தச் சமூகமும் மிக விரைவில் சீரழிந்து போகிறது. அதீதமான நுகர்வுப் பண்பாட்டில் சிக்குண்ட இன்றைய அமெரிக்காவில் 'குடும்பம்' என்ற நிறுவனம் பெரிதும் சிதைவிற்கு உள்ளாகிறது. அமெரிக்காவின் ஜே. பெண்ணட் என்ற முன்னாள் கல்வி அமைச்சர், "முன்னணியில் உள்ள பண்பாட்டுக் கூறுகளின் உள்ளடக்கம்" என்ற நூலில் குடும்ப உறவுகள் சிதைவதைப் பற்றியும், அவற்றை நிலைநிறுத்தக் குடும்ப அமைப்பைக் கட்டிக்காக்க வேண்டிய தேவை பற்றியும், கீழ்க்கண்ட புள்ளி விவரங்களோடு விளக்குகிறார்.

1960-ஆம் ஆண்டோடு ஒப்பிட்டால் சட்டத்திற்குப் புறம்பான குழந்தை பிறப்பு தற்போது 400 விழுக்காடு உயர்ந்துள்ளது என்கிறார். அதாவது 1991-இல் பிறந்த வெள்ளை இனக் குழந்தைகளில் 21.8 விழுக்காடும் கறுப்பினக் குழந்தைகளில் 67.9 விழுக்காடும் சட்டத்திற்குப் புறம்பாகப் பிறந்தவை என்கிறார். வாஷிங்டன் நகரில் மட்டும் பிறக்கும் மொத்தக் குழந்தைகளில் 66.3 விழுக்காடு திருமணம் ஆகாத பெற்றோருக்குப் பிறப்பவை என்கிறார். மேலும் 28.6 விழுக்காட்டுக் குடும்பங்கள்தாய் அல்லது தந்தையை மட்டுமே கொண்ட குடும்பங்களாகும். அன்றியும் 13-லிருந்து 19 வயதிற்குட்பட்ட திருமணமாகாத ஒரு இலட்சம் பேரில் ஏறத்தாழ ஆயிரம் பேர் கருத்தரிக்கிறார்கள். இவர்களில் 40 விழுக்காட்டினர் கருக்கலைப்புச் செய்து கொள்கிறார்கள். நூற்றுக்கு இருபது பேர் இருபது வயதிற்குள்ளேயே திருமணம் ஆகாமலேயே ஒரு குழந்தைக்குத் தாயாகிவிடுகிறார்கள். மேலும் 1960-இல் கொடுமான குற்றவாளிகள் பத்தாயிரம் பேருக்கு 16.1 விழுக்காடாக இருந்தனர். இப்பொழுது அது 75.8 ஆக உயர்ந்துள்ளது. இளம் குற்றவாளிகளின் எண்ணிக்கை மும்மடங்காகப் பெருகிவிட்டது. இவ்வாறு சமூகம் சீரழிந்ததற்குக் காரணமாக பெண்ணட் கூறுவது, அமெரிக்காவில் குடும்ப அமைப்பு சீரழிந்ததுதான் என்கிறார். எனவே அப்புத்தகத்தில் சமூகத்தைச் சீரமைக்கக் குடும்ப அமைப்பை மேம்படுத்த வேண்டும் என்ற திட்டத்தை முன்வைக்கிறார். இந்தச்

குழலில்தான் ஐக்கியநாட்டு சபை கூட உலகக் குடும்ப ஆண்டைக் கொண்டாடுகிறது. இந்தப் பின்னணியில் புறநானூற்றில் தாய்-சேய் உறவை அணுகினால் நமக்குக் கிடைக்கும் இறுதியான முடிவு, குடும்ப அமைப்பை அதுவும் ஆணாதிக்கத்திற்கும் அரசு அதிகாரத்திற்கும் உட்பட்ட ஒரு குடும்ப அமைப்பை நிறுவுகிற ஒரு போக்கில்தான் தாய்-சேய் உறவு வடிவமைக்கப்பட்டுள்ளது என்பதுதான்.

பயன்பட்ட நூல்கள் :

1. புறநானூறு - கழகவெளியீடு
2. Elizabeth fisher, 'Women's Creation - sexual evaluation and the shaping of society, New York, Anchor foress, 1979.
3. 'மேலும்' - இதழ், மே 1991.
4. தமிழர் கண்ணோட்டம் - இதழ் - பிப் - மார் 1994.

சீலப்பதிகாரப்பிரதிக்குள் ஓடும் ஆணாதிக்கக் கூறுகள்

மனிதனின் பிரச்சனை அடிப்படையில் சக மனிதனோடு உறவுகளை உற்பத்தி செய்துகொள்கிற வேறுபட்ட உறவுகளில், ஆழமாக அமைந்திருக்கிறது. மனித வாழ்க்கைக்கு எப்படியெல்லாமோ அர்த்தங்கள் புனையப்பட்டாலும், உயிரியல் அடிப்படையில் இந்த வாழ்க்கைக்கு அர்த்தம் ஆண் உடம்பும், பெண் உடம்பும் இணைந்து தங்களைப் போல வேறு சில உடம்புகளை உற்பத்தி செய்துவிட்டுப் போவதுதான். எனவே அடிப்படையில், இந்த உற்பத்தியில் பகுத்தறிவுள்ள மனிதன் எந்த வகையான உறவு முறையில் ஈடுபட்டு வெளியேறுவது என்பதுதான் அன்றிலிருந்து இன்றுவரை சிக்கலாக இருக்கிறது. இந்தச் சிக்கலை எதிர்கொள்ளுகிற வரலாற்றுப் போக்கில்தான், இவனது உலகில் குடும்பம், மதம், கல்வி, அரசு, கலை இலக்கியம் முதலிய அதிகாரநிறுவனங்கள் தோற்றம் பெற்றன எனலாம். இந்தக் கட்டுரையில் இந்த ஆண்-பெண் உறவை வடிவமைப்பதில் ஆற்றலோடு செயல்பட்டுள்ள சீலப்பதிகாரப் பிரதியின் தன்மையை விளக்குவதற்குப் பெண்ணியக் கோட்பாடுகளின் அடிப்படையில் முயற்சி மேற்கொள்ளப்படுகிறது.

ஆண்-பெண் உறவின் தொடக்கம் யார் ஆளுவது, யார் ஆளப்படுவது என்ற சிக்கலில் தொடங்குகிறது. ஒரு பொருள் (அது எதுவாக இருந்தாலும்) இன்னொரு பொருளுடன் உறவு கொள்ளும்போது ஏற்படுவது இந்த அதிகாரப் பிரச்சனைதான். இது ஆண்-பெண் உறவிலும் எதிரொலிக்கின்றது. ஆணை நோக்கப் பெண் என்பவள், படைக்கிற சக்தி மிக்கவளாக உயிரியல் அடிப்படையிலேயே கருப்பையைக் கொண்டிருக்கிறாள். தன் உதிரத்தைத்தனக்குள்ளேயே பாய்ச்சி, குழந்தை என்கிற புதிய உயிரை உருவாக்குபவளாகவும், பாலூட்டி வளர்ப்பவளாகவும் செயல்பட்டு இந்த மண்ணுக்குள் ஆழமாக வேர் விட்டிருக்கிறாள். எனவே, எதையும் எதிர்கொள்ளுகிறாள். ஆனால், ஆண்? இவன் இந்த மண்ணில் இவ்வாறு காலூன்ற வழியின்றி அந்தரத்தில் பாதுகாப்பற்ற

ஒரு தளத்தில் தொங்குகிறான். இத்தகைய ஒரு நிலையில்தான். பாதுகாப்பைத் தேடும் உயிரின் அடிப்படை உளவியலுக்கு ஏற்பப், பெண்ணோடு-அந்தச் சக்தியோடு நட்புக் கொள்ளமுயலுகிறான். நிலம் போல மறுஉற்பத்தி செய்யும் ஆற்றலோடு கூடிய பெண், அவனையும் தன் சக்திக்குள் பிடித்துப் போடுகிறாள். ஆனால், சக்தி குறைந்தவன் சும்மா இருப்பானா? சூழ்ச்சியில் ஈடுபடுகிறான். கருப்பை நமக்கும் இல்லையே என்று கருப்பைப் பொறாமை என்ற உளவியல் நோய்க்கு உள் ளாகிறான். இந்தப் பொறாமைக் குணத்தின் காரணமாகத்தன்னுடைய ஆதிக்கத்தை நிலைநாட்டுவதற்குச் சூழ்ச்சிக்கரமாக இயங்குகின்றான். பெண்ணின் பாலியல் பரவசத்தின் முன் ஈடுகொடுக்க முடியாத ஆணின் இயலாமை ஒருத்தி-ஒருவன் என்கிற ஆண் ஆதிக்கத்திற்கு வழி ஏற்படுத்துகிற கருத்தாக்கத்தை உருவாக்கியது எனக்கருதலாம். மாபெரும் சக்தி இப்படி ஒருத்தி-ஒருவன் என்கிற குடும்ப அமைப்புக்குள் ஒடுக்கப்பட்டது. மாபெரும் ஆலமரம் போன்சாய் மரமாக வேண்டிய இடத்திற்குத் தூக்கிச் செல்லும் அளவிற்குச் சிறுமைப்படுத்தப்பட்டது. ஆணாதிக்கம் நிலைநிறுத்தப்பட்டது. இத்தகைய ஆணாதிக்கக் கூறுகள் சிலப்பதிகாரக் காவியத்தின் தொடக்கப் பகுதியிலேயே வெளிப்படுகின்றன.

பெண் தனக்கான பாலியல் உறவைத் தேர்ந்தெடுக்கும் உரிமை முதலில் பறிக்கப்படுகிறது. கண்ணகி-கோவலன் திருமணம் இருபெரும் ஆண் குரவர்களால் தீர்மானிக்கப்படுகிறது. தாய்மார்களுக்கு இடமில்லை. இவர்களின் பெயரைச் சுட்டகூடத் தேவை யற்ற நிலை இருப்பது சுட்டத்தக்கது. குடும்ப அமைப்பில் செயல்படும் தந்தைமார்களின் அதிகாரப் போக்கை இந்நிகழ்ச்சி பதிவு செய்துவிடுகிறது. தந்தை என்பவன், அதிகாரத்தின் குறியீடாக நிற்கிறான். எனவேதான் கடவுளும் அரசனும் மதவாதிகளாலும் புலவர்களாலும் தந்தையாகப் புனைப்படுகிறார்கள்.

பெண்ணியலார் ஆண் தன் மேலாண்மையை நிலை நாட்ட அவனுக்குப் பெரிதும் பயன்பட்டது மொழிதான் என்பர். மொழிதான் இங்கே எல்லாவற்றிற்கும் அர்த்தம் கற்பிக்கிறது. எந்த ஒரு பொருளுக்கும் அர்த்தம் என்பது தனியாக இல்லை. அர்த்தம் என்பது கண்டுபிடிப்பது அல்ல; மொழியினால் உருவாக்கப்படுவது. "அம்மாவிடமிருந்து பிரித்துத்தன்னைத்தனியாக அடையாளம் காணும் உணர்வைக் குழந்தையானது குறியீட்டு ஒழுங்குடைய 'மொழி' என்னும் அமைப்பிற்குள் நுழைந்த பிறகுதான் அடைகிறது" என்கிறார் லக்கான். மொழியைக் கையாளும் அதிகாரத்தைக்

கைப்பற்றிக் கொள்ளுகிறவன் ஆளுபவனாக வடிவமெடுக்கிறான். எனவே, ஆண்மொழியைக் கைப்பற்றினான். தொல்காப்பியத்தில் ஆண்-பெண் உறவு முறையை வடிவமைக்க முயல்கிற தொல்காப்பியர். மொழியின் இந்த ஆற்றலைப் புரிந்து கொண்டு பெண்ணின் வாய்மொழியில் கை வைக்கிறார் “ஐயக் கிளவி ஆடீவிற்குரித்தே” (பொருள் 42) என்கிறார்; இதுபோலவே கைக்கிளையிலும் சொல்லெதிர் பெறாமல் சொல்லிச் சொல்லி இன்புறுவதற்கும் ஆணுக்கு மட்டுமே இடமிருக்கிறது. மேலும், காதலனோடு ஏற்படுகிற உணர்ச்சிப் பெருக்கைக் கூட மொழிப்படுத்திப் பெண் பேசக்கூடாது எனத் தடை விதிக்கிறார்.

தன்னுறு வேட்கை கிழவன்முற் கினத்தல்

எண்ணுங்காலைக் கிழத்திக்கு இல்லை (கன. 116)

பிறகு எப்படி வேட்கையைப் பெண் வெளிப்படுத்துவது என்றால் ‘புதுப்பானையில் பெய்த நீர் போல’ வெளிப்படுத்தலாம் என்கிறார் தொல்காப்பியர். சிலப்பதிகாரத்திலும் இதுதான் நிகழ்கிறது. மனையறம் படுத்த காதையில் ‘மாசறு பொன்னே! வலம்புரி முத்தே! என்று ஏறத்தாழ அறுபது வரிகளில் கோவலன் தன் காதல் பெருக்கைச் சொல்லாடி மகிழ்கிறான். அந்தக் காதல் சொல்லாடலிலும் பெண்ணின் புருவத்தைக் காமன் வில்லுக்கும் இடையை இந்திரனின் வச்சிராயுதத்திற்கும், கண்ணை முருகனின் வேலுக்கும் உவமிப்பதன் மூலம் ஆணின் உயிரைக் கொல்லும் கருவிகளாகவே பெண்ணின் உறுப்புகள் புணையப்படுவதன் மூலம் ஆணாதிக்க மேலாண்மை நிலைநாட்டப்படுகிறது. மொழியின் இந்த இன்றியமையாமையைப் புரிந்து கொண்டுதான் இன்றையப் பெண்ணியலாளர்கள் பெண்ணுக்கான மொழியை உருவாக்க முயலவேண்டும் என்கின்றனர். மூலியா கிறிஸ்தெவா என்ற பெண்ணியலார்.

“பெண்ணின் பாலியலுக்கான சில கோட்பாடுகள் இருக்குமானால், அவைகள் ஆண்களின் மொழிக்கு வெளியேதான் இருக்கமுடியும்” என்கிறார். (க.பஞ்சாங்கம், பெண்ணெனும் படைப்பு, ப. 103)

தலைவனுக்கு முன் எதிர்மொழி கூறப் பாங்கனுக்கு மட்டுமே உரிமை தருகிறார் தொல்காப்பியர். “மொழி எதிர் மொழிதல் பாங்கற்கு உரித்தே” (கற்பி. 180) எனவேதான் ‘எழுகென எழுந்தாய் என் செய்தனை’ என்று கோவலன் ஆயர் பாடியில் கண்ணகியிடம் குறைகாணும்போதும் கண்ணகி, “யாவதும் மாற்றா உள்ள வாழ்க்கையேன்! ஆதலின் ஏற்றெழுத் தனன்” என்கிறாள்.

எதிர்ப்பாட்டுப் பாடிய மாதவி, 'மாயப்பொய் பல கூட்டும் மாயத்தாள்' என்றும், 'ஆடல்மகள்' என்றும் ஆணாதிக்க வசை மொழிகளை வாங்கிக் கட்டிக் கொள்ளுகிறாள்.

ஆணாதிக்கச் சிந்தனையின் மற்றொரு போக்கு ஆண்-பெண் உறவில் தன்னை மட்டும் உடல் ரீதியாகப் புனைந்து கொண்டு பெண்ணின் உலகை மனரீதியாக மாற்றுகிற தந்திரமாகும். முல்லைத் திணை ஒழுக்கம் இத்தகையப் புனைவுகளை அழகாகக் காட்டியுள்ளது. கார்காலத்தில் திரும்புவேன் என்று பிரிந்து சென்ற தலைவன், இவள் நினைப்பு ஒழிந்து சென்ற வினையிலேயே உடம்பையும் மனத்தையும் செலுத்தி இயங்க வேண்டும் என்றும், பெண் மட்டும் இல்லத்தில் அவன் வரவையே எதிர் நோக்கி நினைவுலகில் வாழ வேண்டும் என்றும் விதிக்கப்படுகின்றனர். இவ்வாறு பெண் என்பவள் எந்நேரமும் தன் உடலை மறந்து ஆணின் நினைவிலேயே வாழவேண்டும் என்ற போக்குச் சிலம்பிலும் வெளிப்படுகிறது. கோவலன் மாந்தளிர்மேனி மாதவி மடந்தையுடன் விடுதலறியா விருப்பினனாக உடல் விளையாட்டில் மூழ்கிக் கிடக்கிறான். ஆனால், கண்ணகியோ பெண் எனும் நெருப்புடம்பு விரிக்கும்காமத் தீ நாக்குகளுக்குப் பலியாகிவிடாமல், சிலம்பின்றி, மேகலையின்றி, குங்குமமின்றி, கண்மையின்றி, திலகமின்றி, காதணி இன்றி, கடவுள் வழிபாடு கூட இன்றி, மனித இயற்கைப் பண்பான புன்னகைகூட இன்றி, இருக்கிறாள். (அந்தி மாலை சிறப்புக் காதை 48-57) இப்படி கண்ணகி மட்டுமல்ல சிலப்பதிகாரத்தில் வரும் பெண் பாத்திரங்கள் அனைத்தும் இப்படித்தான் ஆணை எதிர்நோக்கி மன உலகத்தில் சஞ்சரித்துத் திரிகின்றன. தேவந்தி தன்னை விட்டுத் தெய்வமாகப்போய்விட்ட கணவனுடன் சேரத் தீர்த்தத் துறைகளில் ஆடிக்கொண்டு இருக்கிறாள். உடம்பினால் வாழ்வதற்கு ஆசைப்பட்டு முதல்மடல் விடும் மாதவி இரண்டாவது மடல் விடும் காலத்தில் அவனையே நினைத்து வாழ்கிற துறவியாக மாறிவிடுகிறாள். இதுபோலவே, வஞ்சன மாலையில் கூறப்படும் பத்தினிப் பெண்டிர் வரலாறும் கட்டுரைக் காதையில் கூறப்படும் பரதன்-நீலி வரலாறும், வார்த்திகன்-மனைவி வரலாறும் ஆணின் மேலாண்மையை நோக்கிக் கிடக்கும் பெண்மை நிலையையே படம்பிடிக்கின்றன.

காவியத்தில் கண்ணகி போன்ற ஒரு குலமகளை உருவாக்கப் பல பரத்தையர்கள் உருவாக்கப்படுகிறார்கள். ஆணாதிக்க அரசியலின் கொடூரமான வெளிப்பாடு இந்தப் பரத்தமையாகும். பெண் எனும் உயிரைச் சந்தைச் சரக்காக்கியது ஆணாதிக்கம். ஆய

கலைகள் அறுபத்து நான்கினையும் கற்ற மாதவி ஆடலும், பாடலும், அழகும் என்று கூறிய மூன்றில் ஒன்று குறைபடாத மாதவி - நகர நம்பியர் திரிதரும் நடுத்தெருவில் விற்கப்படுகிறாள். நகரமெங்கும் பரத்தையர் வீதிகள். பரிசுப் பொருட்களாக நாடகக் கணிகையர் பரிமாற்றம் (கால்கோட் காதை 128). இப்படி ஆணாதிக்கம் பெண்களைச் சிதைக்கிற கொடுமையையும் பதிவு செய்திருக்கிறது சிலப்பதிகாரம் எனலாம்.

இப்படிப் பரத்தை போல் உடல் ரீதியாக வாழாமல் ஆணுக்காகத் தன் ஐம்புலன்களை ஒடுக்கி வாழ்கிற பெண்ணைப் பத்தினித் தெய்வம் என்று புனைந்து சூழ்ச்சி செய்துள்ளது ஆணாதிக்கம். பெண் என்றால் கண்ணகி போலத் “தன் துயர் காணா தகைசால் பூங்கொடியாக”, ‘கற்புக் கடம் பூண்ட பொற்புடைத் தெய்வமாக’ விளங்கவேண்டும். அப்படிப்பட்ட பெண்கள் வாழும் நாட்டில், “வானம் பொய்யாது; வளம் பிழைப்பு அறியாது; வேந்தர் கொற்றம் சிதையாது; (அடைக்.140-145) எனப் பெண்மையைப் புகழ்ந்து உரையால் குளிப்பாட்டியது ஆணாதிக்கம்.”

இவ்வாறு ஆண்களால் ஒடுக்கப்படும் பெண்ணின் பாலியல் வேறொரு ஆற்றலாக வெளிப்படுகிறது. இதைத்தான் ரீச் என்ற உளவியல் அறிஞர் “பாலியல் உணர்வை அமுக்க அமுக்க மற்றொரு பகுதியில் அது சாதனையாக வெளிப்படுகிறது. எனவே பாலியல் எந்த வழியிலும் ஒரு இயங்கு சக்தியாகத் தன்னைக் காப்பாற்றிக் கொள்கிறது” என்கிறார். இக்கூற்றிற்கு ஏற்ப ஒடுக்கப்பட்ட கண்ணகியின் பாலியல் வாழ்க்கை மதுரையில் மற்றொரு தளத்தில் சாதனை செய்து காட்டுகிறது. ஆனால், இங்கே கவனிக்கத்தக்க முக்கியமான ஒன்று கண்ணகியின் அந்தச் சாதனையும் யாரை நோக்கியது? கோவலன் என்ற ஆணை நோக்கியதுதான். மாதவியிடம் அவன் பிரிந்த போதும், செயலற்ற நிலையில் அவனுக்காகவே தான் வாழ்ந்தாள். மதுரையில் நிரந்தரமாகவே அவனைப் பிரிய நேர்ந்த போதும், செயலூக்க மிக்கவளாக அவனுக்காகவே தன் செயல்களை அமைத்துக் கொண்டாள். இப்படி ஆணாதிக்கம் பெண்ணின் ஆற்றல் அனைத்தையும் எந்த முறையிலும் தனக்குச் சாதகமாகவே பயன்படுத்திக் கொள்ளுகிற ஒரு முறையில் ஆண்-பெண் உறவை வடிவமைத்துள்ளது எனலாம்.

“கீழ்த் திசை வாயினில் கணவனோடு புகுந்தேன் மேர்திசை வாயில் வறியேன் பெயர்க் எனக்” கூறி கோயில் முன் வளையலை உடைக்கும் போதும், மதுரையை எரிக்கத் தனது மார்பைத் திருகி எறியும் போதும் வெளிப்படுவது ஆணைச் சார்ந்து வாழும்

பெண்ணின் மனநிலையே ஆகும். கணவன் இல்லாமல் வாழ்க்கை இல்லை, அழகு இல்லை என்ற மனோபாவத்தைத்தான் சிலப்பதிகாரப் பிரதி அப்படிச் கூறுகிறது.

சிலப்பதிகாரத்தில் பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் செய்கிற தவறுக்கும் பெண்மைதான் காரணம் என்று கூறும்படியாகக் காட்சி அமைக்கப்பட்டுள்ளது. பாண்டியன் அரசவையில் நடந்த ஆடற்காட்சியைப் பாண்டிமாதேவி கண்டு களிக்காமல், கண்டு களிக்கிற நெடுஞ்செழியனைக் கண்டதால் ஏற்படுகிற பொறாமை தான் பாண்டியப் பேரரசு நீதிதவறக் காரணமாயிற்று. “எல்லா கலகங்களுக்கும் காரணம் பெண்தான்” என்ற ஆணாதிக்க மனப்பான்மைதான் வெளிப்படுகிறது.

பாண்டிய மன்னனின் தவறைச் சுட்டிக்காட்டி வெற்றிக்கொடி நாட்டிய கண்ணகியின் வீரமும், நுட்பமான புலமையும், மேலெழுந்துவிடாதபடி வழக்குரை காதை அமைக்கப்பட்டுள்ளது. தவறு கண்ட அரசன் தனக்குத்தானே தண்டனை கொடுத்துக் கொள்வதும், அதைத் தொடர்ந்து அவன் மனைவி உயிரை விடுவதும் ஆணாதிக்க மேலாண்மையின் சூழ்ச்சிகரமான நடவடிக்கையை வெளிப்படுத்துகின்றன எனலாம். தவறாகக் கொலை செய்யப்பட்ட கோவலன், மனைவி கண்ணகியின் கையால் அரசியல் தலைமை தண்டிக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும். அவ்வாறு செய்யாமல் இரக்கம் ஏற்படும் படியான ஓர் உத்தியைக் கையாண்டு கொள்கிறது ஆணாதிக்கம்.

ஆணாதிக்கம் ஆண்-பெண் உறவில் அமைவதற்கு அடிப்படையாகச் செயல்பட்டவைகளுள் ஒன்று வேலைப் பிரிவினையாகும். பெண்ணை வெளியே சென்று உழைக்கவிடாமல் வீட்டுவேலைகளைச் செய்யுமாறு அமைத்துக் கொண்ட முறையானது பெண்ணைப் பொருளாதார ரீதியாக ஆணையே சார்ந்து வாழும்படியாக நிர்ப்பந்தித்தது. இதனால் வீட்டுக்குள்ளேயே அவன் காமத்திற்கான அழகுப் பொருளாக, வாரிசைப் பெற்றுத் தரும் தாயாக, வாரிசை வளர்த்துத்தரும் ஆயாவாக, வாழ்வதே அவளுக்கான பெருமைக்குரிய செயலாகப் புனைவப்பட்டன. வெளி உலகம் அவளுக்குத் தெரிய வேண்டியதில்லை. ‘அறியாமையே அவளுக்கு அழகு’ என்றெல்லாம் கருத்தாக்கங்கள் உருவாக்கப் பட்டன. கண்ணகியைப் பற்றி, “வண்ணச் சீரடி மண்மகள் அறிந்திலள்” என்று கவுந்தி கூறும்போதும், வஞ்சின மாலையில் கண்ணகி தன்னைப்பற்றி ‘யாவதும் தெரியா இயல்பினேன் என்று கூறும்போதும், அதே காதையில், ‘பெண்ணறிவென்பது பேதைமைத்தே என்று கூறிய

நுண்ணறிவினோர் (ஆண்கள்) கூற்றை மதிக்காது செய்தேனே' என்று ஒரு பெண் நொந்து கொள்ளும் கூற்றிலும் வெளிப்படுவது பெண் எப்படி ஒரு பாவையாக்கப்பட்டாள் என்பதுதான்.

கண்ணகி கோவலனிடம் 'போற்றா ஒழுக்கம் புரிந்தீர்' என்று சொல்லக் கூடிய அளவுக்கு உரிமைபெற்று இருந்தாள் என்று கருதுவதற்கு ஒரு இடம் வருகிறது. ஆனால், அந்த இடத்தில் கண்ணகி, கோவலனின் குறையாகக் கூறுவது மாதவியிடம் சேர்ந்த ஒழுக்கத்தை அல்ல. அறவோர், அந்தணர், துறவோர், முதலியோர்க்கு விருந்தளிக்கவும், மாமன் மாமியார்க்கு நல்ல தொண்டு செய்யவும் வாய்ப்பில்லாமல் செய்துவிட்டாயே என்று தான் கலங்குகிறாள். இப்படிப் பெண்ணின் வாயிலிருந்தே பெண்ணுக்கு எதிரான மதிப்பீடுகளை (பெண்டிரும் உண்டுகொல்? பெண்டிரும் உண்டுகொல்? கொண்ட கொழுநர் உறுகுறை தாங்குறூஉம் பெண்டிரும் உண்டுகொல்? - ஊர்குழ்வரி) வரவழைப்பதுதான் ஆணாதிக்கத்தின் உயர்மட்டத்தந்திரமாகும். இந்தத் தந்திரமும் மொழியைக் கைப்பற்றியதால் ஆணுக்கு எளிதாகக் கை கூடியது எனல் வேண்டும்.

சிலப்பதிகாரத்தில் கண்ணகிக்குச் சிலை எடுக்க விரும்பும் சேரன் செங்குட்டுவன் தன் பத்தினியாகிய சேரமான் தேவியிடம், கணவனோடு கூடவே இறந்த பாண்டிமாதேவி, கோபத்தோடு நம் நாட்டிற்கு வந்து வானுலகு அடைந்த கண்ணகி ஆகிய இருவரில் நீ வியந்து போற்றும் சிறப்புடையவர் யார்? என்று கேட்கிறான். அதற்குச் சேரன்மாதேவி, காதலன் துன்பத்தைக் காணமாட்டாது, உடனே இறந்த பாண்டிமாதேவி வானகத்தில் பேரின்பம் பெற்று இன்புறுவள். அவள் திறம் அவ்வாறாகட்டும். நம் நாட்டினை வந்தடைந்த இப்பத்தினிக் கடவுளையே போற்றல் வேண்டும் என்கிறாள். இந்நிகழ்ச்சியில் பெண்ணிடம் சேரன் ஆலோசனைகளைக் கேட்பதால் ஆண்-பெண் உறவில் சமத்துவம் நிலவுவது போல ஒரு தோற்றம் வெளிப்படுகிறது.

பேராசிரியர் அ.அ. மணவாளன் கூட இப்படித் தான் கருதுகிறார் (காவ்யா வெளியீடு). ஆனால் இந்த நிகழ்ச்சியில் வெளிப்படுவது ஆணின் மேலதிகாரமே ஆகும். வேறெந்த அரசியல் முடிவெடுக்கவும் செங்குட்டுவன் தேவியிடம் ஆலோசனை கேட்டதாகத் தெரியவில்லை. இங்கே மட்டும் கேட்பதன் பொருள் என்ன? கணவன் இறந்தவுடன் இறக்கிறவள் சிறந்த அடிமையா? உடனே இறக்காமல் அவன் மேல் விழுந்த பழியைத் துடைத்து விட்டு இறக்கிறவள் சிறந்த அடிமையா? இந்த இரண்டு அடிமை நிலையில்

எதைப் பெரிதும் போற்றுகிறாள் என்பதை அறிந்து கொள்ள அவாவும் ஆணாதிக்க மன நிலையின் வெளிப்பாடே இந்த நிகழ்ச்சியாகும்.

இன்றும் பெண்ணியத்தை வர்க்கம், சாதி, இனம், நாடு, மதம், கடந்து பொதுவான சூழலில் பேசமுடியாதது போலவே சிலப்பதிகாரப் பிரதியிலும் பேச முடியாது எனலாம். நாடுகாண் காதையில் அணிமலர்களைக் களைந்து, முடிநாற்றைப் பகிர்ந்து நட்டு, தோளிலும், மார்பிலும் வயலின் சேறுபட்டு, மீன் போன்ற கண்களையும், கொச்சையான மொழியினையும் உடைய கடைசியர், (உழவர் குடிப்பெண்கள்) கள்ளினை ஏராளமாகக் குடித்துப் பாடல் பாடிக் கொண்டு இருந்தனர் என்று ஒருகாட்சி வருகிறது. இதைக் கண்ணகியை மண்மகளறியாச் சீரடியை உடையவள் என்கின்ற காட்சியோடு ஒப்பிடும்போது பெண்ணுரிமை என்பதும் வர்க்கம் சார்ந்து பார்க்கப்பட வேண்டிய ஒன்று என்பது புலனாகிறது.

இவ்வாறு சிலப்பதிகாரப் பிரதிக்குள் இன்றையப் பெண்ணிய அடிப்படையில் பார்த்து விளக்கம் பெறுவதற்கு நிறைய வாய்ப்பு இருக்கிறது என்பது தெளிவாகிறது.

பயன்பட்ட நூல்கள்

1. டாக்டர் க. பஞ்சாங்கம், (மொ.பு) பெண்ணெனும் படைப்பு, புதுச்சேரி, செல்வன் பதிப்பகம் 1994.
2. சிலப்பதிகாரம், உ.வே.சா. பதிப்பு
3. தொல்காப்பியம் மூலம் NCBH - வெளியீடு

தீயவை யாவினும் சிறந்த தீயாள்

“நாகம் எனும் கொடியாள்!, ‘நாணிலாள்’, ‘தன்னேர் இல்லாத் தீயவள்’, ‘மரம்தான் எனும் நெஞ்சினள்’, சொற்கொடியாள் ‘பசை அற்றாள்’, ‘இன்னுயிர் உண்ணும் எரி அன்னாள்’, ‘இரும்பு நெஞ்சினள்’, ‘கூற்றமெனக் கொன்று மகிழும் கொடுமைக்காரி’, ‘மாகயத்தி’, ‘தீயவை’ யாவினும் சிறந்த தீயாள் -” என்றெல்லாம் கைகேயியை வசைபாடுபவர் அன்பு, பாசம், அருள், கருணை, இரக்கம் ஆகியவற்றால் கலைஞராகிய கம்பர்தான். கம்பர் என்கிற கதை சொல்லிக்கு, இராமன் பாத்திரத்தை உயர்த்த இப்படி ஒருத்தியைத் தாழ்த்திப் பாட வேண்டிய படைப்பாக்க உத்தியின் தேவை இருந்தது; அநேகமாகக் கம்பராமாயணத்தில் வரும் நூற்றுக்கணக்கான கதைப் பாத்திரங்களில் இந்த அளவிற்குக் கம்பர் வாயால் ‘அர்ச்சனை’ செய்யப் பட்ட பாத்திரம் வேறு யாரும் இருக்க முடியாது.

கம்பன் வசை பாடியதோடு அல்லாமல், தசரதன் இப்படி வசைபாடுகிறான். “ஆ, கொடியாய்!” என்கின்றான். “நச்சுத் தீயே பெண் உரு கொண்டதோ?” என்கின்றான். ‘பாவி நீயே’ என்கிறான்! ‘தேவியாகக் கொண்டேன் அல்லேன்! வேறு ஓர் கூற்றம் தேடிக் கொண்டேன்’ என அஞ்சுகிறான்! “மாணாப்பாவி! பழிக்கு நாணாய்!” என்கிறான்! “நீயும் என் தாரம் அல்லன்; உன் மகனும் என்மகன் அல்லன்” எனக் கடுமையாகச் சாடுகிறான் தசரதன்! “அப்பரதன் தனையும் மகன் என்று உன்னேன்” - என்ற தசரதன் கூற்றில் ஆண்கள் பெண்களைக் கோபத்தில் மிக எளிதாக மாசு கற்பித்துவிடும் ஆணாதிக்கப் பார்வை புலப்படுவதைக் கவனிக்க வேண்டும். ‘கள்ளக் கைகேசி’ எனவும் கடிகிறான்!

தசரதன் மட்டுமா திட்டுகிறான்? வசிட்டன் கூட அப்படிச் சாடுகிறான்!

“ஒண்ணோ? தீயோ? மாயப் பேயோ? கொடியாய்! று”

(ந.நீ.ப. 44)

என்கிறான். மேலும்

“உயிரைச்சுடு வெந்தீயோய்” (ந.நீ.ப.45)

எனவும் மிகையாய்க் காய்கிறான் - முனிவன் மட்டுமா? யாருக்காக இந்தப் பழிகளை எல்லாம் ஏற்கத் துணிந்தானோ, அந்த மகனே - இனிய பரதனே - பாம்பாய்ச் சீறுகிறான் "புருவங்கள் குனித்துக் கூத்தாய்" நின்று ஆட, அனல் கொழுந்தாய்க் கொட்டுகிறான் வார்த்தைகளை. "நீ இனும் இருந்தனை?" சாகாமல்! என்கிறான். காலால் உதைப்பேன்! தாயென்றும் பாரேன்; ஆனால் அண்ணன் இராமன் முனிவான் என்று உனை விடுகிறேன் என்கிறான். "கவ்வும் அரவென" இருந்தீர்! என்கிறான். "கற்பு எனும் அவ்வரம்பு அழித்தீர்" என மகன் தாயிடம் பேசக் கூடாத வார்த்தைகளைப் பேசுகிறான்! "கணவன் தன் உயிர் உண்டீர்! போயீரே நீர்" என்கிறான்! 'நஞ்சே!' என்கிறான். 'உன் பாவிக்கும்பி வயிற்றினிடை வைகித்' தோன்றும் தீராப் பாதகம் "பெற்றேன்" எனப் புலம்புகிறான் - "பன்னரும் கொடு மனப்பாவி" என்கிறான்.

இவ்வாறு அரச குடும்பத்தினர் இடையே சாடியது போதாதா? கங்கைக் கரைக்குகனுக்குத் தாயை அறிமுகப்படுத்தும் போதும், "உலகில் உள்ள துன்பத்தை எல்லாம் படைத்தவள் இவள்தான்; ஆனால் இவள் இடரிலா முகத்தள்; இவள்தான் என்னை ஈன்றவள்" (கங்கை காண்படலம். 69) எனச் சாடுகிறான் பரதன்.

இவ்வளவு வசைமொழிக்கும்பாத்திரமான கைகேயியைத் தான் கம்பர், "தெய்வக் கற்பினாள்" என்றும், "ஆழ்ந்த பேர் அன்பினாள்" என்றும் "தூயவள்" என்றும், "தூமொழி மடமான்" என்றும் "பாற்கடல்படு திரைப்பவள வல்லியே" போல் "கடைக்கண் அளிபொழிய பொங்கு அணை மேல் கிடந்தாள்" என்றும் மந்தரை சூழ்ச்சிப்படலத்தில் அவளைப் பலவாறு புகழ்கிறார். எனவே கைகேயி இயல்பில் நல்லவள்; மந்தரையின் சூழ்ச்சியால்தான் மதிமயங்கினாள்; இரக்கமற்ற இரும்பாய் இறுகினாள். அதனால்தான் இத்தனை வசை மொழிக்கும் உள்ளானாள்; 'மூன்று உலகிற்கும் இடுக்கண் மூட்டும் திறமுடைய' "கூனி" உறவு இல்லாமல் இருந்திருந்தால், கைகேயி நல்லவளாகவே இயங்கியிருப்பாள்; கூடாதாரோடு கூடிய குற்றம் அவளைப் பாழடித்தது. இப்படிப் பலரும் கைகேயி நற்குணம் மிக்கவள் என்றே கருதுகின்றனர். (அ.ச. ஞானசம்பந்தன். 'கம்பன்கலை') இன்னும் சிலர் கைகேயி ஒரு தாய் என்ற முறையில், தனக்குச் சீதனமாக வந்த அயோத்தியைத் தன் மகனுக்குச் சேர்ப்பதில் ஆர்வமாக இருக்கிறாள்; இதில் என்ன தவறு? தசரதன்தான் தவறு செய்கிறான்; இராமன் மேல் கொண்ட குருட்டுப் பற்றினால். கோணல்கள் பலப்புலப்பட்ச் செயல்புரிகிறான்; எனவே பரதனின் தாய் ஒரு பாவமும் அறியாதவள்; துன்பம் என்றால் என்ன என்று அறியாத குழந்தை மனம் கொண்டவள் என்றே கருதுகின்றனர். (ச. சோமசுந்தர பாரதியார், தசரதன் குறையும் கைகேயி நிறையும், 1926).

இவ்வாறு கைகேயி + பரதன்; தசரதன் + இராமன் - என்ற இந்த நால்முனைப் போராட்டத்தில், கைகேயியைக் குற்றமற்றவள் என்று நிறுவுவதிலேயே பல பக்கங்களைத் தமிழ்க் கம்பராமாயணத்திறனாய்வாளர்கள் செலவழித்துள்ளனர். இந்நிலையில் இப்போராட்டக் களத்தில் புலனாகும் சில மானுடவியல் குறிப்புகளைத் தொகுத்துக் கொள்வதற்கு இக்கட்டுரை முயல்கிறது. இக்குறிப்புக்களைக் கண்டடைவதற்கு இன்றையப் பெண்ணியக் கோட்பாடுகள் பெரிதும் பயன்படுகின்றன.

மனிதனின் வரலாற்றில், ஒரு “பெண்” தாய் என்ற அடையாளத்தை அடையாத பழம் பெரும் இனக்குழு வாழ்க்கை முறையில், குழந்தைகளைக் கூட்டாக வளர்த்தெடுக்கிற ஒரு வித முறையும் இருந்திருக்கிறது என்பதை மானுடவியலார் கண்டெடுத்துக் கூறியுள்ளனர். இக்கூட்டு வாழ்க்கை முறையில், ஒருவன் ஒருத்தி, ஒருதாய், அவள் பிள்ளை என்கிற பிரிவினைகள் எல்லாம் ஏற்பட்டுவிடவில்லை! அதாவது இன்னும் “தாய்” என்கிற பெண் ஏற்பட்டு விடவில்லை! “தாய்” என்கிற இடத்தை அந்தக் “கூட்டமே” முழுமையாக நிறைவேற்றியது; உடைமை உணர்வற்ற அச்சமுக வாழ்வில் என் கணவன், என் மனைவி, என் பிள்ளை என்ற தனிமனித உடைமை உணர்வுகள் எதுவும் ஏற்பட்டுவிடவில்லை - காரணம் என் வீடு, என் நிலம், என் சொத்து என்கிற தனிச் சொத்துடைமை உணர்வுகளும் அக்குழுச் சமூகத்தில் ஏற்பட்டு விடவில்லை (பெண்ணெனும் படைப்பு, 1994, ப. 52) எனவே குழந்தைகளுக்கு அக்குழுவில் உள்ள எல்லாருமே தாய்மார்கள்; தாய்மார்களுக்கு அக்குழுவில் உள்ள எல்லாக் குழந்தைகளுமே தங்கள் குழந்தைகள் என்ற நிலை நிலவியுள்ளது. இத்தகைய ஒருநிலையில் இருந்து, அடுத்த கட்டமான உடைமை உணர்வு நிலைக்கு மாறிய ஒரு காலகட்டத்தில் நிகழ்ந்த மனப் போராட்டத்தையே கைகேயி, தசரதன் வாழ்வு நிகழ்ச்சிகள் பதிவு செய்துள்ளன என்பது தெரிய வருகிறது. எப்பொழுதுமே பழைய மரபு அழிந்து புதிய மரபு உருவாகும்போது, மனித இனம் இத்தகைய கடும் உளவியல் சிக்கலுக்கு உள்ளாக நேர்கிறது; மாற்றத்திற்குத் தகுந்தவாறு மாறிக் கொள்ளுகிற உயிர் வாழ்கிறது; மாற மறுக்கிற உயிர் தசரதன் போல வீழ்ந்து சாகிறது; இதுவே டார்வினின் பரிணாமக் கொள்கையும் கூட. கைகேயி, தசரதன் வாழ்வு நிகழ்ச்சிகளைக் கொண்டு இதை இன்னும் விரிவாகக் காணலாம்!

அயோத்தி அரண்மனையிலும், இது நான் பெற்ற பிள்ளை; இது அவள் பிள்ளை என்கிற வேறுபாடு இல்லாமல்தான் நிலைமை இருந்திருக்கிறது; “கொடும் மனக்கூனி” வந்து உறங்குகின்ற கோபன்

அன்னத்தை எழுப்பி, உன்னைச் சுற்றி இடர் இருண்டு வர, இப்படி நீ கிடந்து உறங்குவதென்ன என்றபோது அவள் இப்படிக்கூறுகிறாள்;

“இராமனைப் பயந்த எற்கு இடர் உண்டோ?” (ம.சூ.ப. 55)

மேலும் கூனி, இராமன் ‘கோசலை’மகன்: அவள் மதியினாள் வென்றாள் என்று கூறி உன் மகன் இராமன் அல்லன், பரதன் என்று தனித்துப் பிரித்துப் பேசும்போது கைகேயி எப்படி இருந்தாள் என்பதைக் கம்பர் இவ்வாறு கூறுகிறார்:

மாற்றம் அஃது உரைசய, மங்கை உள்ளமும்
ஆற்றல் சரல் கோசலை அறிவும் ஒத்தவால்;
வேற்றுமை உற்றிலாள் (ம.சூ.ப. 59)

மீண்டும் கூனி, “நீ பரதனின் தாய்” என்பதைப் பலவாறு வலியுறுத்து கிறாள்; அப்பொழுதும் கைகேயி, “மரபை மாய்க்க நினைக்கிறாயே உன்னுடைய புல்லிய சிந்தையால், தீயவளே” என்று கடிக்கிறாள். (பா. எ. 72) “நியாயம் திறம்பினும், திறம் திறம்பினும், தவம் திறம்பினும், மறம் திறம்பினும், வரன்முறை திறம்புதல் வழக்கோ?” என்றும் (பா. எ. 74) இப்படி “நெறிமுறை” இன்றி, என் மகன், அவள் மகள் என்று பிரித்துப் பார்க்கிறாயே “அறிவு இலி!” என்று கடிந்து கொள்ளுகிறாள்.

மேலும், கூனியின் வாதத்திறமையில், மனம்மாறிய கைகேயி தசரதனின் ஆவி அன்னாள்-அலங்கோலமாய்த் தரையில் தலை விரித்துக் கிடப்பதைக் கண்ட தசரதன் கூற்றும் மேற்கண்ட உண்மையை வலியுறுத்தும்; அவனும் இராமனைக் கைகேயியின் மகன் என்றே மொழிகிறான்.

“வள்ளல் இராமன் உன் மைந்தன் ஆணை”

(கைகேயி சூழ்நிலைப் படலம் 11)

என்கிறாள்;

மேலும் கைகேயி இராமனை அழைத்துவரக் கூறும்போதும் “பிள்ளையைக் கொணர்க” (கை.சூ.ப., 83) என்று பொதுவாகவே கூறுகிறாள். இராமன் வந்து கைகேயியை வணங்கிடும் காட்சியைக் கம்பர், “அந்திவந்து அடைந்த தாயைக் கண்ட ஆண்கன்றின் அன்னான்” (பா. 108) என்றே கூறுகிறார். மேலும் இராமன் கைகேயியைத் “தந்தையும், தாயும், நீரே!” (பா. 110) என்கிறான்; எனவே பிள்ளைகளும் தாயைப் பொதுவாகவே கொண்டிருந்த சூழலை இக்காட்சிகள் காட்டுகின்றன. கோசலையும் கைகேயி போலவே எல்லாப் பிள்ளைகளும் ஒன்றாகவே பார்த்தாள் என்பதை,

இராமன் போய் கைகேயின் ஆணையைக் கோசலையிடம் கூறும் காட்சியில் புலனாகிறது. பரதனை “நின்காதல் திருமகன்” என்றே (ந.நீ.ப.3) கோசலையிடம் கூறுகிறான்: அவளும் பரதனை, “நிறை குணத்தவன், நின்னிணும் நல்லன், குறைவு இலன்” எனக்கூறி ‘நால்வர்க்கும் மறுஇல் அன்பினால் வேற்றுமை பாராட்டாத வளாகவே’ காட்சி அளிக்கிறாள் (பா. 4)

இவ்வாறு கூட்டாகக் குழந்தையை வளர்க்கும் பழைய இனக்குழு மரபு அழிந்து, உடைமைச் சமூகத்தால் உருவாகும், தனிக்குடும்ப வாழ்க்கை முறை உருவாகுவதைப் பதிவு செய்கின்றன. கூனி, கைகேயி, தசரதன் வாழ்க்கை நிகழ்வுகள்; கூனியில் வாதம், கைகேயின் உள்ளத்தில் ‘தன்மகன், தான் பெற்ற பிள்ளை’ என்கிற தனிமனித உணர்வுகளைத் தூண்டி விடுகின்றது.

இப்படித் ‘தன் மகன்’ என்று தனித்துப் பார்த்துக் குடும்பத்தில் குழப்பத்தை ஏற்படுத்துவது கைகேயி மட்டுமா? இல்லை! தசரதனும், பிள்ளைகளுக்குள் வேறுபாடு பார்க்கத் தொடங்கி விடுகிறான்: பட்டத்தரசியார் மட்டுமின்றி, அறுபதினாயிரம் மனைவியரை உடைய தசரதன் (60,000 பேரும் அவன் இறக்கும் போது அவனோடு தீக்குளிக்கின்றனர்) கைகேயிக்கு மட்டும் தனிச்சலுகை அளிப்பது போலவே இராமனுக்கு மட்டும் தனிச் சலுகை அளிக்கத் தொடங்குகிறான். அவன் மேல் மட்டும் பாசத்தைக் கொண்டாடுகிறான்; ‘என்மகன்: என் கண்: என் உயிர்: எல்லா உயிர்கட்கும் நன்மகன்’ (கை.சூ.ப.36) என்று கொண்டாடுகிறான். ஒரு கட்டத்தில் ‘பரதன் என் மகனே அல்லன்’ என்றே பேசி விடுகிறான். எனவே அயோத்தி அரண்மனையில் நிகழ்ந்த குழப்பம் மானுடவியல் அடிப்படையில் பார்க்கும்போது, கூட்டாகப் பிள்ளைகளை வளர்க்கும் நிலையில் இருந்து, தனிக்குடும்ப நிலைக்கு மாறிய ஒரு உடைமைச் சமூகத்தில் நிகழ்ந்த உளவியல் போராட்டங்களைப் பதிவு செய்து வைத்துக் கொள்ளப் பயன்பட்டுள்ளது என்பது தெரிய வருகிறது. அதனால்தான் அவ்வளவு வசைகள் கைகேயின் மேல்.

பெண்ணியம் அடிப்படையில் பார்க்கும்போது, இவ்வாறு உருவான தனிக்குடும்ப அமைப்பு தான் “தாய்” என்கிற தனித்த அடையாளத்தைப் பெண்ணுக்கு ஏற்படுத்திய இத்தனிக் குடும்ப அமைப்புதான் - பெண்ணை மிக எளிதாக ஆணாதிக்கச் சமூகத்திற்குள் பிணித்துப் போட்டுள்ளது என்பதும் தெரிய வருகிறது.

“தாய்மைதான் எல்லா மனித உறவுகளுக்கும் மையமாக விளங்குகிறது என்பது மட்டுமல்ல; எல்லாத் தளங்களிலும் பெண்ணை ஆண் மேலாண்மை புரிவதற்கு அடித்தளம் அமைத்து

கொடுக்கக்கூடிய ஓர் அரசியல் நிறுவனமாகவும் விளங்குகிறது” என்கிறார் அட்ரெய்னே ரிச் என்பவர் (Adrienne Rich, 'On lies secrets and silence-selected prose 1966-78, 1980, P. 216).

ஏங்கெல்கம் தனது புகழ்பெற்ற “குடும்பம், தனிச்சொத்து, அரசு” என்ற நூலில், குழுவாகப் பிள்ளை வளர்க்கும் நிலையில் இருந்து, தனிக்குடும்பமாகப் பிள்ளை வளர்க்கும் நிலைக்கு மாறியதுதான் பெண்ணை, ஆணுக்குப் பெரிதும் அடிமை ஆக்கியது என்று எழுதுகிறார்.

“மறு உற்பத்தியும் (குழந்தை பெற்று வளர்த்தல்) பிற அத்தியாவசிய உற்பத்தி உழைப்பு போல, சமூகத்தில் இருந்து தனிக் குடும்பத்திற்குச் சென்றதுதான் பெண் வீழ்ச்சிக்குக் காரணமாக அமைந்தது”

என்கிறார். மேலும் பெண் விடுதலை பெற வேண்டும் என்றால், இன்றைக்குள்ள தனிக்குடும்ப வேலைகள் (பிள்ளை பெறுவது, வளர்ப்பது, சமைப்பது போன்றவை) பொதுத் தொழிலாக மாற வேண்டும் என்கிறார். எனவே தாய்மையைக் கொண்டாடித்தான் “ஆணாதிக்கம்” தன்னை நிலைகாட்டிக் கொண்டுள்ளது என்பது தெரிய வருகிறது. எனவே “தாய்மை” போற்றப்படத் தொடங்கிய ஆரம்பகால நிலையைத்தான் கூனி, கைகேயின் செயல்பாடுகள் புலப்படுத்துகின்றன. கைகேயின் “தாய்மை” உணர்வை உருவாக்குவதிலேயே “கூனி”யின் விவாதங்கள் கவனமாகச் செயல்படுகின்றன. தாடகை எனும் பெண்ணைக் கொன்ற, கோசலையின் மகன் இராமன் முடிசூடிக் கொண்டால், உன்மகன் பரதனுக்கு வாழ்வு எங்கே இருக்கிறது” எனக்கேட்கிறாள் (ம.சூ.ப. 57) என் பேச்சைக் கேட்காவிட்டால் நீ மட்டுமல்ல; “உனக்குப் பிறந்த சேயோடும்” துயர் படுவாய் (62), மாற்றாள் மகன் அரியணையில் இருக்க, நீ பெற்றமகன் அவந்தனாய், வேறு நிலத்தில் இருக்க ஆனபோது, நீ மகிழ்வது என்ன? (63), உன் வயிற்றில் பிறந்ததால் அவனுக்கு இந்த நிலையா? (64), பரதன் துறவறம் மேற்கொள்ளட்டும் (65) இறந்து போகட்டும் (66) பரதனே! தந்தைதான் உனக்குத் துரோகம் செய்கிறான் என்றால், பெற்ற தாயும் உனக்குத் தீயவளே! எந்தையே பரதனே! என் செய்வாய்? என உருகுகிறாள் (68). மேலும் உனக்குப் பிறந்த அரும்பெரும் புதல்வனை, தாத்தா வீட்டிற்கு அனுப்பிய சூழலில் ஏணிந்த முடிசூட்டு விழா? உன் தந்தை உனக்குக் கொடுத்த அயோத்தி உன் பிள்ளைக்குத் தானே போக வேண்டும்? இன்றைக்கு நீ விட்டுக் கொடுத்தால், நீ போற்றும் இராமன் இருக்கிற வரை சரி. அடுத்த

வாரிசு உருவாகும் போது உன் பேரப்பிள்ளைகள் தெருவில் நிற்குமோ? எண்ணிப்பார்! பாசம் மேலிட கைகேயின் தூயசிந்தையும் திரிந்தது; “இனிய என் மகனுக்கு “ முடிபுனையச் செய்யும் வழி கூறு எனத் தொடங்கி விடுகிறாள் (ம.சூ.ப. 87) இராமனைச் “சீதை கேள்வன்” எனக் குறிக்கத் தொடங்கி விடுகிறாள். (கை.சூ.ப.14) தாய்மை விழித்துக் கொள்கிறது. மகனுக்காக மணாளனையே பலி இடுகிறது. தாய் மகனுக்காக எதையும் செய்வாள்; செய்யவேண்டும்; அவளே தாய் என்ற கருத்தாக்கம் புனையப்படுகிறது. எனவேதான் அ.ச.ஞா., சோம சுந்தர பாரதியார் அனைவரும் கைகேயியைக் குற்றமற்றவள் என்றே முடிவு காட்டுகின்றனர்; ‘தாய்மை’ அவளைக் காப்பாற்றுகிறது.

‘தாய்மை’ என்கிற இந்தக் கருத்தாக்கம் அந்த அளவிற்கு இயல்பானதா? அல்லது ஆணாதிக்கம் கையாண்ட தந்திரங்களுள் ஒன்றா? என்றால், ஆணாதிக்கத்தின் தந்திரம் என்றே இன்றைய பெண்ணியலார் கருதுகின்றனர். ஏனென்றால், ஆதிகாலச் சமூகத்தில் குழந்தையைப் பெற்ற எல்லாப் பெண்களும் அவற்றைப் போற்றி வளர்த்தார்கள்; அது அவளது இயற்கைக் குணம் என்றெல்லாம் முடிந்த முடிவாகச் சொல்லிவிட முடியாது; மனிதர்களின் இயற்கைக் குணம் இது; செயற்கைக் குணம் இது என்று எதையும் எளிதாக வரையறுத்தவிட முடியாது; இயற்கைக் குணம்போலவே ஆகிவிட்ட நம்மிடமுள்ள பல குணநலன்களில், சமூக நிறுவனங்களால், அதிகார அமைப்புகளால் வசதிக்கேற்பச் செயற்கையாகப் புனையப் பட்டவைதான் அதிகம். இது ‘தாய்மை’ என்பதற்கும் பொருந்தும், மகாபாரதத்தில் சந்தனு மன்னனின் மனைவி கங்காதேவி பிறக்கப் பிறக்கக் குழந்தைகளைக் கங்கை ஆற்றில் வீசுகிறாள்; பகவனின் மனைவியான ஆதி, பிறக்கப் பிறக்கக் குழந்தைகளைப் பிறந்த இடத்திலேயே போட்டுவிட்டுக் கணவன் பின்னால் தொடர்கிறாள்; என்கிற கதைகள் எல்லாம், ‘பெண்’ என்பவளுக்குள் இந்தத் ‘தாய்மை’ என்கிற குணம் இயற்கையிலேயே இருந்திருக்குமா என ஐயுறப் போதுமான சான்றுகளாக இருக்கின்றன. இத்தகைய கதைகளை ஆதிகாலப் பண்பின் மிச்ச சொச்சங்களாக வரலாற்றில் நின்று விடுபவை என்பர் மானுடவியலார். இன்னும் பெண் குழந்தைகளைக் கொன்றுவிடுவதற்குச் சம்மதிக்கிற தாய்மார்கள், குழந்தைக்குப் பாலூட்டினால் அழகு போய்விடும் என்று பாலூட்டுவதையே நிறுத்திக் கொண்ட தாய்மார்கள்; இன்று “தாய்ப்பாலே” சிறந்த ஊட்டச்சத்து; தாய்ப்பால் ஊட்டத் தவறாதீர் என்று விளம்பரப்படுத்தி அந்த உணர்வை உருவாக்க வேண்டிய நிலை; இவைகளை எல்லாம் எண்ணிப் பார்த்தால், “தாய்மை” என்ற கருத்தாக்கமும் புனையப் பட்டதுதான் என்ற உண்மை தெளிவாகும், இயற்கைக் குணமாக

இருந்திருக்க வழியில்லை; சமூகமாக மனிதன் வாழத் தொடங்கிய பிறகு, பாதுகாப்பு நிலைகள் கூடியபிறகு, மறு உற்பத்தியின் தேவைகள் பெருகிய பிறகு இந்தத்தாய்மை என்ற கருத்தாக்கம் கட்டப்பட்டிருக்கும் எனக் கருதலாம்.

‘தாய்மை’ பற்றிய இத்தகைய புனைவுகள், ஒருபக்கம் பெண்களது வெளிப்புறச் சமூக நடவடிக்கைகளைச் சுருக்கியது; மறுபக்கம் அதிகாரச் சமூகத்தின் உயிர் வாழ்விற்கு அடிப்படை அலகான ‘குடும்பம்’ என்கிற நிறுவனத்தைக் கட்டிக்காப்பதற்கும் பயன்பட்டது; இன்றும் ‘தாய்மை’ பற்றிய இந்தப் புனைவுகள் தான், ‘குடும்பம்’ என்கிற நிறுவனத்தைச் சிதைய விடாமல் கட்டுக்குலையாமல் காப்பாற்றுகிற மாபெரும் கருத்தாயுதமாகப் பயன்பட்டு வருகிறது. இத்தகைய ஒரு சூழலில்தான் பெண் என்பவள் “இரண்டு காலுடைய ஒரு கருப்பை; அவ்வளவுதான்” என்று மிக எளிதாக அவளை ‘ஒரு குடும்பத்திற்குள்’ முடக்கிப் போட முடிந்திருக்கிறது ஆண்களால்! இதுபோலவே இந்த மண்ணில் தனக்கென நிற்பதற்கு, வேற்று அலையும் ஆண்களையும் பிணைப்பதற்கு இந்தத் ‘தாய்மை’யினால் உருவான “குடும்ப அமைப்புதான்” பயன்பட்டுள்ளது. 60,000 மனைவிமார்களை உடைய தசரதனை, இராமன் மேல் பாசம் கொள்ள வைத்து, அவனை என் உயிர் என்றும், கண் என்றும் கொண்டாட வைப்பது இந்தக் குடும்ப உணர்வுதான். ‘பொன்னே! புகழின் ஒளியே! உன்னைப் பெற்றேன்’ என்றெல்லாம் ‘தான் பெற்ற இராமன்’ என்று தசரதனைப் புலம்ப வைப்பதெல்லாம் இந்தத்தாய்மைக் கருத்தாக்கத்தினால் வந்து வாய்த்த ‘குடும்ப’ அமைப்பினால்தான். இவ்வாறு வெளியே திரியும் ஆணையும் ஒரு புள்ளியில் கொண்டு வந்து பிணைப்பதற்கும் ‘தாய்மை’ பற்றிய புனைவுகள் உருவாக்கப்பட்டுள்ளன என்பது தெரிகிறது. மொத்தத்தில் “கைகேயின்” கலகக் குரல் மூலம், இரண்டு பழம் பெரும் உண்மைகளை அறிந்து கொள்ள முடிகிறது என்பதை இக்கட்டுரை விளக்கியுள்ளது. ஒன்று, கூட்டாகக் குழந்தை வளர்க்கிற நிலைமாறித்தனிக் குடும்ப அமைப்பை நோக்கி மாறிய ஒரு சூழலின் உளவியல் நெருக்கடியை இக்காட்சிகள் பதிவு செய்துள்ளன. இரண்டு, தனிக் குடும்ப அமைப்பு உருவாகிய சூழலில், ‘தாய்மை’ பற்றிய புனைவுகள் எவ்வாறு உருவாக்கப் பட்டன என்பதையும் இக்காட்சிகள் மூலம் அறிய முடிகிறது.

நன்றி : மு. சாய்புமரைக்காயர் (தொ.ஆ)
பாரதிதாசன் ஆய்வுக்கோவை, சென்னை, கங்கை புத்தகநிலையம்,
1990.

பாரதிதாசனின் தமிழ்ப் பெண்ணியம்

பாரதிதாசன் (1891-1964) ஓர் இடைநிலை ஆசிரியராக (37 ஆண்டுகள்) வாழ்ந்தவர்; ஆனால் முழுமையான கவிஞராக மலர்ந்தவர். எனவே கவிஞனுக்கே உரிய பாதிக்கப்பட்டவர் சார்பில் தன் சிந்தனையையும் இதயத்தையும் அமைத்துக் கொள்ளுதல் என்ற மனப்பாங்கிற்கு ஏற்பப் பெண்கள் சார்பாக எழுத்தில் இயங்குகிறார் என்பதில் சிறிதும் ஐயம் இல்லை; மேலும் தன் வாழுங்காலச் சமூகத்தின் உயிரோட்டமான நிகழ்வுகளை, ஒரு கலைஞனுக்கே உரிய மேன்மையான முறையில் உள்வாங்கிக் கொள்ளுகிற ஆற்றலும் அவரிடம் வியக்கத்தக்க முறையில் வெளிப்பட்டுள்ளது என்பதற்குச் சான்றாகத் தமிழ்ப் பெண்ணின் நிலை பற்றிய அவரின் சித்தரிப்பு விளங்குகிறது:

“ஆடை, அணிகலன், ஆசைக்கு வாசமலர்
தேடுவதும், ஆடவர்க்குச் சேவித் திருப்பதுவும்
அஞ்சுவதும் நானாவதும் ஆமையைப் போல் வாழுவதும்
ஏகஞ்சுவது மாகக் கிடக்கும் மகளிர்குலம்
மானிடர் கூட்டத்தில் வலிவற்ற ஓர்பகுதி”

(பாரதிதாசன் கவிதைகள், ப. 36)

மேலும் பெண்களின் இத்தகைய நிலைக்குக்காரணம் ஆணாதிக்கச் சமூக அமைப்புதான் என்பதிலும் தெளிவாக இருக்கிறார்; சொத்துரிமை, கல்வி பெறும் உரிமை, பேச்சுரிமை முதலியவற்றை மறுப்பதன் மூலம் சமூக இருப்பிற்கே மூலப் பொருளாக விளங்கும் மொழியை அவளுக்கு இல்லாமல் ஆக்கி, அதன் மூலம் ஆண்களின் மொழியை உருவாக்கி, அதையே அவளுடைய மொழியாகவும் வடிவமைத்துவிட்ட, ஆண்களின் வரலாற்றுச் சூழ்ச்சியையும் மிகவும் நுட்பமாக உணர்ந்து கொண்டவராகத் திகழ்கிறார்.

பெண்ணுக்குப் பேச்சுரிமை வேண்டாம் என்கின்றீரே?
மண்ணுக்கும் கேடாய் மதித்தீரே பெண்ணினத்தை?

.....

ஊமை என்று பெண்ணை உரைக்கு மட்டும் உள்ளடங்கும்
ஆமைநிலைமைதான் ஆடவர்க்கும் உண்டு
புலன் அற்ற பேதையாய்ப் பெண்ணைச் செய்தால் அந்
நிலம் விளைந்த பைங்கூழ் நிலைமையும் அம்மட்டே

(பா. கவிதைகள். ப. 3)

இவ்வாறு இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளாகத் தொல்காப்பியர் தொடங்கி இன்றுவரை பெண்ணை ஊமையாக்கி வைத்துள்ள ஆண்களின் ஆதிக்க அரசியலையும் அதன் விளைவுகளையும் தெளிவாக வெளிப்படுத்துகிறார் என்றாலும், இன்றையப் பெண்ணியல் சிந்தனைகளின் அடிப்படையில் அவருடைய எழுத்துக்களைக் குறிப்பாகக் கதைப்பாடல்களை - அணுகும்போது சில சிக்கல்கள் புலப்படுகின்றன; அச்சிக்கல்களின் தன்மை என்ன? அதற்கான காரணம் என்ன? ஆகியவற்றை ஆராய்வதற்கு இக்கட்டுரையில் முயற்சி மேற்கொள்ளப்படுகிறது.

பாரதிதாசன் சதி ஒழிப்பு, விதவைத் திருமணம் ஆதரவு, குழந்தைத் திருமணம், முதியோர் திருமண எதிர்ப்பு, மறுமண ஆதரவு, கடவுள் மறுப்பு என்று இந்து சமய வாழ்க்கை முறையினால் வந்தமைந்த பெண்ணடிமை வாழ்க்கை முறைமைக்கு எதிராக உரக்கக் குரல் எழுப்பி உள்ளார்; ஆனால் பெண்ணியல் பார்வைகள் கோட்பாட்டளவில் அறிமுகமாகிவிட்ட இன்றைய சூழலில், அவருடைய உரத்த குரலில் ஒளிந்திருக்கும் (அவர் அறியாமலேயே) ஆணாதிக்கத் தொனியைப் பல இடங்களில் காண முடிகிறது; விதவைப் பெண்ணுக்கு மறுமணம் செய்து வைப்பதற்கு வாதிடும் கவிஞர், அப்பெண்ணை வேரிற் பழுத்த பலா, குளிர் வடிக்கின்ற வட்டநிலா, பூஞ்சோலை, சீதலைப்பூமாலை, நறுங்கனி, எழில் வீணை, ஒளிக்கிரீடம், தேன் பொற்குடம் (பா. கவிதைகள் ப. 93) என்றெல்லாம் பலவாறு வர்ணித்துச் செல்லும்போது, பெண்ணை ஒரு நுகர்வுப் பொருளாக, உடைமைப் பொருளாக மட்டுமே கருதுகின்ற ஆணாதிக்க மனப்பான்மை வெளிப்படுவதை உணராமல் இருக்க முடியவில்லை. மேலும் ஆண் குழந்தை தாலாட்டு, பெண் குழந்தை தாலாட்டு என்று பிரிக்கிறார்; பிரித்து ஆண் குழந்தையை "தக்கைகளின் நெஞ்சில் கனலேற்ற வந்த களிநே, வீரனே! இளவீரனே" (பா. கவிதைகள் ப. 107) என்று விளிப்பதும், பெண் குழந்தையை அன்னத்தின் தூவி, அனிச்ச மலர், சோலைமலர் (பா. கவிதைகள், ப. 109) என்று விளிப்பதும் ஆண் வன்மையானவன்; பெண் மென்மையானவள் என்ற ஆணாதிக்கப் புனைவின் வெளிப்பாடே என்பது தெளிவு.

எப்படி இது நிகழ்கிறது? பாரதிதாசன் ஓர் ஆண்! “சாண் பிள்ளையானாலும் ஆண்பிள்ளை” எனக் கொண்டாடிச் சாப்பாட்டில் இருந்து விளையாட்டு வரைத் தனிச் சலுகை மிக்க ஒரு பண்பாட்டுச் சூழலில் பிறந்து வடிவமைக்கப்பட்ட ‘ஆண் உள்ளத்தை’ உள்ளாக்குள் கொண்டிருப்பவர்; அழுத்தமாகப் பதியும் இந்த ஆரம்பக்கால உளவியல் கூறுகளில் இருந்து யாரும் துண்டாகக் குதித்துவிடமுடியாது. இதை உணர்ந்துதான் இன்றைய பெண்ணியலார், பெண்கள் சார்பாக ஆண்கள் எழுதுகின்ற எழுத்தை ‘ஆண் பெண்ணியம்’ என்று தனித்தலைப்பிட்டு அழைக்கத் தொடங்கியுள்ளனர்; பெண்ணியத்தின் பேசு பொருளாகவும், பெண்ணியத்தின்தோற்றம், இருப்பு ஆகியவற்றிற்கான மூல முதல்வனாகவும் விளங்குகின்ற ஆண் பேசுகின்ற பெண்ணியத்தை முழுவதுமாக நம்பிவிடக்கூடாது என எச்சரிக்கின்றனர்.

“பெண்ணியல் சிந்தனைகளை மிகவும் தீவிரமாக ஆண் பேசலாம்; ஆனால் பெண்ணை நோக்க, இவன் அதைப் பேசப் பொருத்தமானவன் அல்லன்; மேலும் பெண்கள் ஆண்கள் பேசுகின்ற பெண்ணியத்தை வரவேற்கக் கூடாது என்பதில்லை; ஆனால் அவர்களின் சொல்லாடலிலும் நோக்கத்திலும் எச்சரிக்கையாக இருக்க வேண்டும்; அப்படி வரவேற்பதால் ஏற்படும் விளைவுகளைப் பற்றியும் ஆழமாக எண்ணிப் பார்க்க வேண்டும்” (Mary Eagleton (ed) feminist Literary Criticism P. 14)

என்கிறார் ஸ்டீபென் ஹீத் என்கிற பெண்ணியலார்.

மேலும் பாரதிதாசன் கையாளும் மொழி இரண்டாயிரமாண்டு ஆணாதிக்க மரபைத் தன்னுள் உயிரோட்டமாய்க் கொண்டிலங்கும் மொழி; அதுவும் அவர் செவ்வியல் மொழி மோகம் கொண்டு செயல்படக் கூடியவர். மரபை முறைப்படிக்க கற்றுத் துறை போகியவர். எனவேதான் அவருக்குள்ளே இருக்கும் இந்த ஆணாதிக்க மொழி பல இடங்களில் அவரைத் தன் கையில் எடுத்துக் கொள்ளுகிறது; நுட்பமான மொழியின் ஆற்றலில் நிகழ்கிற இந்த இடப்பெயர்ச்சி காரணமாகத்தான் ‘பாண்டியன் பரிசில்’ இறந்து கிடக்கும் உடலைப் பார்த்துத் தன் காதலி அன்னம்தான் இது எனத் தவறாகக் கருதிய வேலன் இப்படி அழுவதாக எழுதுகிறார் :-

“பேன்நாறி வீழ்குழலைத் தேனா ௭றன்றும்
பீளை ஒழுக்கும் விழியை நீலமென்றும்
மேல் நாரும் சளிமூக்கை எட்டு என்றும்

.....
பொருளில்லாப் பெண்மையை நான் பொருளா யெண்ணிப்
பொழுதெல்லாம் பழுதாக்கி விட்டே னன்றோ”

இது வேலன் பாத்திரப்படைப்பிற்குப் பொருத்தமாக இல்லை. இதுதான் மரபின் தாக்கம்; மொழியின் திருவிளையாடல் என்பது; அதனால்தான் மூலியா கிறிஸ்தெவா, ஹெலன் சிக்ஸி முதலிய பெண்ணியலாளர்கள் இத்தகைய ஆணாதிக்க மொழியின் திருவிளையாடல்களில் இருந்து பெண் தன்னை விடுவித்துக் கொண்டு தங்களுக்கான மொழியை உருவாக்கிக் கொள்ளும் போதுதான் பெண்ணுக்கான விடுதலை சாத்தியமாகும் என நுட்பமாகப், பெண் விடுதலையிலுள்ள சிக்கலான பகுதிகளை விளக்குகின்றனர்:

“பெண்ணின் பாலியலுக்கான சில கோட்பாடுகள்
இருக்குமானால், அவைகள் ஆண்களின்மொழிக்கு
வெளியேதான் இருக்க முடியும்”

என்கிறார் கிறிஸ்தெவா.

(பெண்ணெனும் படைப்பு (மொ.பு.) ப. 103)

இத்தகைய மரபான ஆணாதிக்க மொழியில் இருந்து வெளியேறி விட முடியும்; படைப்புத் தளத்தில் ஆண் எழுத்தாளர்களே வெளியேறி வந்துள்ளனர்; ஜேம்ஸ் சாய்ஸ், ஜெனே ஆகியோர் அத்தகையவர்கள் எனக் குறிப்பிடுகிறார் கிறிஸ்தெவா. தமிழ்ச் சூழலில்பெண் எழுத்தாளர்களே இந்த ஆணாதிக்க சொல்லாடலில் இருந்து வெளிவந்து விடவில்லை (அம்பை போன்ற ஒரு சிலரைத்தவிர) என்ற நிலைதான் இருக்கிறது. பாரதிதாசன் எழுத்துக்களில் காணப்படும் இத்தகைய இடங்களை இப்படி மொழியோடு கொள்ளுகிற ஓர் உறவுச் சிக்கலாகப் - படைப்புத்தளத்தில் எதிர் கொள்ளுகிற ஒரு புதிராகக் - காணத் தவறிய நிலையில்தான் “கவிஞர் தடம் மாறிப் போனார்; கவிஞர் முரண்படுகிறார்” (பாரதிதாசன் ஆய்வுக் கோவை (தொ), பக் 216-217) என்று எளிமையாகக் குற்றஞ்சாட்டி விட்டு நகர்ந்து விடுகிற போக்குத் தென்படுகிறது.

“அச்சமும் மடனும் இல்லாத பெண்கள்
அழகிய தமிழ்நாட்டின் கண்கள்”

என்றும்

தமிழ்த் தேசிய ஆவணச் சுவடிகள்

‘தனித்து வரும்போது - கெட்ட
தறுதலை கண் வைத்தால்
இனிக்க நலம்கூறு - பெண்ணே
இல்லாவிடில் தாக்கு
உயியல்ல மாதர் வலக்கை தீயர்
உயிரை இடிக்கும் உலக்கை’

என்றும் பெண்ணுக்கு வீரம் கற்பிப்பது போலவே, தனது கதைப்பாடல்கள் அனைத்திலும் சங்க இலக்கிய மரபுப்படி வீரம் செறிந்த பெண்களைத்தான் பெரும்பாலும் படைத்துக் காட்டுகிறார். ‘பாண்டியன் பரிசில்’ அன்னமும், வேலன் அம்மா ஆத்தாவும் ஆண் வேடத்தில் வாளேந்திப் போராடுகிறார்கள்; “வீரத்தாய்க்” கதைப்பாடலில் ‘அரசி விஜயா’ மகனுக்காகக் கிழவன் வேடம் பூண்டு போராளியாய், சூழ்ச்சி மிக்கவளாய்த் திகழ்கிறார்; இதுபோலவே மண்ணாங்கட்டி, (நல்லமுத்து கதை) மின்னொளி (படித்த பெண்கள்), பொன்னி (கடற்மேற்குமிழிகள்) என்று பல பெண்களை வீரம் செறிந்தவர்களாகப் படைத்துக் காட்டுகிறார். ஆனால் பெண்ணியம் அடிப்படையில் இப்படிப் படைப்பதைவிடத் தமிழின மேம்பாட்டுக் கொள்கையை நோக்கி, தமிழ்ப்பெண் வீரம்மிக்கவள் என்ற பார்வையிலேயே படைத்துச் செல்வதைப் படைப்பு முழுவதும் காண முடிகிறது; இதைப்

பிழைப்புக்கருதி அழைப்பின்றி வந்த
அழுக்குளத் தாரிய அரிவை நீ அன்றே
ஓல்காப் பெரும்புகழ்த் தொல்பெருங் பழங்குடி
நல்லியல் நங்கை நடுக்குரல் தருமோ?

என்ற வரிகள் வெளிப்படுத்துகின்றன.

இவ்வாறு பெண்ணின் ‘வீரத்தை’த் தமிழின மேம்பாட்டுக் கொள்கை அடிப்படையிலேயே கொண்டாடுவது போலவே, தமிழினப் பண்பாட்டுக் கூறுகளுள் ஒன்றாக முன்னிறுத்தப்படும் “ஒருவன் ஒருத்திக் கோட்பாட்டையும்” வலியுறுத்துகிறார்; தனிப்பாடல்களில் விதவைக்குத் திருமணம் முடித்து வைக்கக் கோரும் பாரதிதாசன், அவருடைய கதைப்பாடல்களில் அப்படி யாருக்கும் முடித்துவைத்ததாகத் தெரியவில்லை; காதல்வெற்றி பெற முடியாத சூழல் ஏற்படும் நிலையில், கதைமாந்தர்கள் தற்கொலை செய்து கொள்வதாகப் படைத்துக் காட்டுகிறார்

- 1) “காதலைத் தீய்த்த கட்டுப்பாடு” என்ற கவிதையில் வேலனும் அவள் விதவைக் காதலியும் கடலில் மூழ்கி இறந்து விடுவதாகக் காட்டுகிறார் (பா. கவிதைகள் ப. 75).

- 2) 'காதல் பெருமை'-யில் வேறொருவனுக்கு மணம் பேசுவது தெரிந்தவுடன் காதலர்கள் ஸரோஜா - கஜராஜ் ஆகியோர் நஞ்சருந்திச் சாகின்றனர் - (ப. 68)
- 3) 'மூடத் திருமணம்' - கவிதையில் முதியவனுக்கு வாக்கப்பட்ட குமரி நஞ்சருந்திச் சாவ முயல்வதாகக் காட்டுகிறார் - (ப.93).
- 4) தான் விரும்பியவள் "தெலுங்குப்பெண்" என்பதால் காதலன் வெறுக்கவே, அகல்யா கிணற்றில் விழுந்து சாகிறாள்- (காதல் நினைவுகள், ப. 38)
- 5) "குறிஞ்சித்திட்டில்" - மன்னன், விநோதை என்ற வேறொரு மாதுவுடன் உறவு கொள்ளுவதால், அரசி மல்லிகா வாளால் தன்னைச் சாய்த்துக் கொள்ளுகிறாள்.
- 6) சேரதாண்டவத்தில், முதல் மனைவி ஆதிமந்தியுடன் ஆட்டனத்தி சேர்ந்துவிட்டான் என்றவுடன் நெய்தலி என்ற காதலி கடலில் மூழ்குகிறாள்.
- 7) 'கற்புக்காப்பியத்தில்' தன் கணவன் விலைமகளுடன் உறவுடையவன் என அறிந்தவுடன் பொன்னி உயிர் விடுகிறாள்.
- 8) 'இரணியன் அல்லது இணையற்ற வீரன் ' என்ற நாடகத்தில் இரணியன் பலியானவுடன், மனைவி லீலாவதி உடனே சாகிறாள்.
- 9) 'எதிர்பாராத முத்தத்தில்' - கையோடு வரும் காதலன் தலையைக் கண்டவுடன் பூங்கோதை உயிர் விடுகிறாள்.
- 10) தமிழ்ச்சியின் கத்தியில் - சுப்பம்மா, தன்னைக் கெடுத்த சுதர்சன் சிங்கைக் கொன்றபின், தானே மூச்சையடக்கி உயிர் விடுகிறாள்.
- 11) நீல வண்ணன் புறப்பாடு .. என்ற பாடலில், நீல வண்ணனைத் தெரியாமல் கணவனாகக் கருதி வாழ்ந்த அவலம் தாங்க முடியாமல் மனைவி கிணற்றில் விழுகிறாள்; அவள் கணவன் 'முத்தன்' வெளியில் கொணர்ந்துஅவள் சாகாததைக் கண்டு தன் ஆத்திரம் தீர அவளைக் குத்திக் கொன்றுவிடுகிறான்
- 12) செளமியனில் - பத்ரா, கற்பழிக்கப்பட்ட அதிர்ச்சியில் இருந்து மீள முடியாமல் ஆற்றில் விழுந்து சாக முயலுகிறாள்.

13) 'நல்ல தொண்டு' என்ற பாடலில் கணவன் திருமலை மனைவி சோரம் போனவள் என்று அறிகிறான்; தான் உயிர் விடுவதா? மனைவியைக் கொல்வதா? கள்ளக் காதலனை வெட்டுவதா? என்று முடிவு எடுக்க முடியாமல் போராடி இறுதியில் தமிழுக்காக உயிர் விடுவதே சரி என்று முடிவெடுக்கிறான்.

இவ்வாறு தன் கதைப்பாடல்களில் பெண்ணுரிமைக்குத் தரும் இடத்தைவிட, ஒருவன்-ஒருத்தி என்கிற தமிழ்ப்பண்பாட்டைக் காப்பாற்றுவதிலேயே கவிஞரின் கவனம் செல்லுகிறது.

இதே தமிழின மேம்பாட்டுப் பார்வை அடிப்படையிலேதான் தாய், குடும்பம், மனைவி என்கிற கருத்தாக்கங்களையும் புனிதமாகக் கொண்டாடுகிறார். "தாய்" என்ற தளத்தில் பெண்ணைக் கொண்டாடுகிறார்; பெறுபவள்; வளர்ப்பவள்; காப்பவள்; குடும்பத்தைச் சும்ப்பவள். எனவே பெண்ணை ஆண்கள் கொண்டாட வேண்டும் என்ற முறையில் விவாதத்தை முன் வைக்கிறார்.

'நாய் என்று பெண்ணை நவிலுவோர்க்கும் இப்புவிக்குத் தாய் என்று காட்டத் தமிழர்க்கு வாய்த்தவளே' (ப. 108)

என்றும்

'அன்னையெனும் தத்துவத்தை அம்புவிக்குக் காட்ட வந்த மின்னே! விளக்கே! விநீநிலவே வாழ்த்துகின்றேன்' (ப. 50)

என்றும் புகழ் மொழிகளைப் படைக்கின்றார். 'குடும்ப விளக்கு' தாய், மனைவி என்ற தளங்களில் தங்கம் எப்படி முழுமையான பெண்ணடிமையாகச் சித்தரிக்கப்பட்டிருக்கிறாள் என்பதைப் பலரும் எடுத்துக் காட்டி உள்ளனர்; (நா. சிவ சுப்பிரமணியன், மேலும், மே. '91-25). "இல்லதென் இல்லவள் மாண்பானால்"- என்ற திருக்குறள் மரபைப் புதிய வடிவில் சித்தரித்துள்ளார். ஆனால் இன்றைய பெண்ணியல் சிந்தனையாளர்கள் 'தாய்' என்ற தளத்தில்தான் பெண் எளிமையாக ஆண்களால் அடிமையாக்கப் பட்டாள் என வாதிடுகின்றனர்.

"தாய்மைதான் எல்லா மனித உறவுகளுக்கும் மையமாக விளங்குகிறது என்பது மட்டுமல்ல; எல்லாத் தளங்களிலும் பெண்ணை ஆண் மேலாண்மை புரிவதற்கு அடித்தளம் அமைத்துக் கொடுக்கக்கூடிய ஓர் அரசியல் நிறுவனமாகவும் விளங்குகிறது"

(அட்ரெய்னே ரீச், ப. 216)

ஏங்கெல்கும் குழுவாகப் பிள்ளை வளர்க்கும் நிலையில் இருந்து, தனிக் குடும்பமாகப் பிள்ளை வளர்க்கும் நிலைக்கு, மாறியதுதான் பெண்ணை ஆணுக்குப் பெரிதும் அடிமை ஆக்கியது என்று எழுதுகிறார்.

மறுஉற்பத்தியும் பிற அத்தியாவசிய உற்பத்தி உழைப்புப் போலச் சமூகத்தில் இருந்து, தனிக் குடும்பத்திற்குச் சென்றதுதான் பெண் வீழ்ச்சிக்கு காரணமாக அமைந்தது.

(பார்க்க; குடும்பம், தனிச்சொத்து அரசு ஆகியவற்றின் தோற்றம்)

“பெண்ணடிமை தீருமட்டும் பேசுந் திருநாட்டு
மண்ணடிமை தீர்ந்துவருதல் முயற்கொம்பே”

என்பது கவிஞரின் வரிகள்!

எனவே பெண் விடுதலை பெற வேண்டும் என்றால், இன்றைக்குள்ள தனிக்குடும்ப வேலைகள் (பிள்ளை பெறுவது, வளர்ப்பது, சமைப்பது, துவைப்பது, வீட்டைப் பேணுவது முதலியவை) பொதுத் தொழிலாக மாற வேண்டும்; இவ்வாறு பெண்ணியல், மானுடவியல் நோக்கில் ‘தாய்மையை’ அணுகக்கூடிய சூழல் பாரதிதாசனுக்கு அன்றைக்கு இல்லை என்பதைவிடப், பாரதிதாசனின் பெண்ணுரிமை பற்றிய அணுகுமுறை தமிழின மேம்பாட்டு நோக்கில்தான் அமைந்துள்ளது என்று கணிப்பதுதான் பொருத்தமாக இருக்கும்! பாரதிதாசன் கோரும் பெண்ணுரிமை, பெண் கல்வி, பெண் விடுதலை எல்லாமே பெண்ணுக்காக அல்ல; தமிழின மேம்பாட்டுக்காக! தமிழ்ப் பண்பாட்டைக் கட்டிக் காப்பதற்காக. ஐரோப்பியப் பெண்ணியத்தில் இருந்து நிறுவெறியை அடையாளம் கண்டு, பார்பரா ஸ்மித் போன்றவர்கள் ‘கறுப்பினப் பெண்ணியம்’ என்று தனியாக அடையாளப்படுத்துவது போல, காயத்திரி சக்ரவர்த்தி ஸ்பிவாக் போன்றவர்கள் ‘மூன்றாம் உலகப் பெண்ணியம்’ என்று ஏழை நாடுகளுக்கான பெண்ணியத்தை முன்னிறுத்துவது போல, பாரதிதாசனின் பெண்ணியத்தைத் ‘தமிழ்ப் பெண்ணியம்’ என்று தனியாக வகைப்படுத்தி விரிவாக ஆராயலாம். தேசிய இனம் என்ற அளவில் தமிழினம் பெண்களைப் போலவே ஏமாற்றப்பட்ட ஓர் இனமாக விளங்குவதால், இந்த இரண்டையும் இணைப்பதுத் தவிர்க்க இயலாத ஒன்றாகக் கவிஞர்க்குள் நடந்தேறியுள்ளது எனக் கருதலாம்; ஆண் எழுத்தாளர்கள் உட்படத் தமிழ்ப் புனைகதை எழுத்தாளர்களின் பெண்நிலை வாதப் படைப்புக்களைத் தமிழ்ப்பெண்ணியம் என்கிற இந்தக் கோணத்தில் விரிவாக ஆராய்வதற்கு நிறைய இடம் இருக்கிறது.

துணை நூற்பட்டியல்

- 1) எங்கெல்ஸ் (மொ.பு) நா. தர்மராஜன் குடும்பம், தனிச்சொத்து, அரசு ஆகியவற்றின் தோற்றம் (மாஸ்கோ, முன்னேற்றப் பதிப்பகம், 1990)
- 2) சாயபு மரைக்காயர். மு. (தொ) பாரதிதாசன் ஆய்வுக் கோவை, (சென்னை, கங்கை புத்தகநிலையம், 1990)
- 3) பஞ்சாங்கம் க. (மொ.பு) பெண்ணெனும் படைப்பு - சில மானுடவியல் குறிப்புகள் (புதுச்சேரி, செல்வன் பதிப்பகம், 1994)
- 4) பாரதிதாசன், 'பாரதிதாசன் கவிதைகள்,' (சென்னை, மணிவாசகர் பதிப்பகம், 1992)

ஆங்கிலப் புத்தகம்

1. Adrienne Rich, 'On lies, Secrets and Silence selected prose 1966-78, 1980.
2. Barbara Smith, 'Toward a Block Feminist Criticism' in Feminist criticism and Social change : Sex, Class and Race in Literature and Culture Judith Newton and Deborah Roseneth, (Newyor, Methven 1985)
3. Stephen Heath, 'Male Feminism' in Feminist Literary Criticism Ed. Mary Eagleton, (London, Longman, 1991)
4. Gayatri Chakravathy Spivak, 'Feminism and Critical theory' in Contemporary Literary criticism (Literary and cultureal studies) P. 523.

நன்றி , தமிழ்த்துறை, மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகம்

கு. சின்னப்பாரதி படைப்புகளும் பெண் பற்றிய புனைவுகளும்

கு. சின்னப்பாரதி அவர்கள் “தாகம்”, “சங்கம்”, “சர்க்கரை” என்று சோசலிச எதார்த்த முறையில் நின்று கொண்டு, திட்டமிட்டு நாவல்களைப் படைப்பவராக விளங்குகிறார்; ஒரு நோக்கில் எழுதத் தொடங்கி, படைப்பாக்கச் சூழியில் சிக்கி வேறு ஒரு நோக்கில் சிதறிவிடக் கூடாது என்ற துல்லியமான கண்காணிப்போடு தன் நாவல் இலக்கியத்தை நகர்த்திக் கொண்டு போகின்றவராக விளங்குகின்றார்; இத்தகைய ஒரு படைப்பாளியின் படைப்புகளில் “பெண்ணியல் சிந்தனைகள்” இடம் பெற்றுள்ள பாங்கினை ஆராய்வதற்கு இங்கே முயற்சி மேற்கொள்ளப்படுவது விமர்சனத்திற்கும் எள்ளலுக்குமுரிய ஒன்றாகக்கூட ஆகலாம்; சின்னப்பாரதி நேரடியான பொருளில் ஒரு பெண்ணியல் வாதி அல்லர் என்றாலும், அவர் ஒரு மார்க்சீய எழுத்தாளர்; மார்க்சீயத்திற்குள் பெண்ணியமும் அடக்கம் என்று கருதுகிற நிலை மாறி, இன்று ‘பெண்ணியம்’ ஒரு தனியான “இயங்கு துறையாக” உலகம் முழுவதும் வியாபித்துள்ளது; ஆனாலும் மார்க்சீயம் மனிதனின் வரலாற்றில் ஒடுக்கப்படுகிற - சுரண்டப்படுகிற - மக்கள் தொகுதிக்கான ஒரு தத்துவம் என்ற முறையில், ஒரு மார்க்சீய எழுத்தாளருக்குள் பெண்ணியல் பார்வையும் இயல்பாக வந்து கூடுவதுதவிர்க்க முடியாதது ஆகும்; பெண்ணைப்போல வரலாற்றில் சுரண்டப்படுகிற மற்றொருவர் வேறு யாரும் இல்லை என்பதுதானே உண்மை. எனவே 1991இல் வெளிவந்துள்ள ‘சர்க்கரை’ - நாவலில் வெளிப்படும் கு.சி. பாரதியின் பெண்ணியல் பார்வைகளை ஆராய்வதற்கு இக்கட்டுரையில் முயற்சி மேற்கொள்ளப்படுகிறது.

பொதுவாக மானுட வரலாற்றில் வேலைப்பிரிவினையின் தோற்றம் ஒருபக்கம் உற்பத்தியைப் பெருக்குவதற்குத் துணைபோயுள்ளது என்றால், மற்றொரு பக்கம் சுரண்டலும் ஒடுக்குமுறையும் ஓர் அமைப்பாக உருவாக்கம் பெறவும் வழிகோலியுள்ளது. இத்தகைய ஒருவேலைப்பிரிவினை முதலில்

வர்க்கச் சமூகத்திற்கு முன்பே ஆண்/பெண் உறவில் தொடங்கி விடுகிறது; மனிதனுக்கான மனிதப் பிரச்சனைகள் பலவும் ஆண்/பெண் உறவில்தான் மூலம் கொண்டிருக்கின்றன. இந்த வகையில் ஆண் இந்த வேலைகளைச் செய்ய வேண்டும்; பெண் இந்த வேலைகளைச் செய்யவேண்டும் என்ற வேலைப்பிரிவினைதான் உடைமைச் சமூகத்தின் வேகமான வளர்ச்சிக்கும், உடைமை ஆக்ரமிப்பு, அதிகாரம் என்கிற மனோபாவங்கள் மனிதனுக்குள் உருவாவதற்கும் வாய்ப்பாக அமைந்திருக்கும் எனலாம். இது இன்னும் தொடர்கிறது. எனவே தான் பெண்ணியல் சிந்தனையாளர்கள் இப்படிச் சொல்லுவார்கள்:

“நகரத்து ஆலைகளில் தொழிலாளி சுரண்டப் படுகிறான்; அந்தத் தொழிலாளியை நோக்கக் கிராமத்தில் பண்ணைக் கூலி அதிகமாகச் சுரண்டப் படுகிறான்; அந்தப் பண்ணைக் கூலிகளிலும் தாழ்த்தப்பட்ட பண்ணைக் கூலி இன்னும் அதிகமாகச் சுரண்டப்படுகிறான்; அந்தத் தாழ்த்தப்பட்ட சாதியைச் சார்ந்த பண்ணைக் கூலியைவிட, அவன் மனைவி அதிகமாகச் சுரண்டப்படுகிறாள். அவள் மனைவியை விட அவன் வீட்டுப் பெண் குழந்தை அதிகமாகச் சுரண்டப்படுகிறாள்”-

எனவே சமூகத்தின் அதிகமான சுரண்டலுக்கு உட்படுகிறவள் தாழ்த்தப்பட்டசாதிக் குடும்பத்தில் பிறந்த ஒரு பெண் குழந்தைதான். இந்த உள்ளம் உருக்கும் உண்மை “சர்க்கரை” நாவலின் தொடக்கத்திலேயே பதிவாகி உள்ளது. “புதுப்பாளையம் சக்கிலித்தெருக்” காட்சிகளை வர்ணிக்கும் ஆசிரியர், “கெண்டி” என்ற ‘பெயருக்குச் சொந்தக்காரியின்’ (சொந்தம், சொத்து என்று சொல்ல பேரைத் தவிர வேறென்ன இருக்கிறது) இரண்டு பெண் பிள்ளைகளைக் கீழ்க்கண்டவாறு வர்ணிக்கிறார்:

“அப்பொழுது இரண்டு பெண்கள் குடிசையை நோக்கி வந்து கொண்டிருந்தனர். ஒரு பெண்ணுக்கு எட்டு வயதிருக்கும், மற்ற பெண்ணுக்கு ஏழு வயது இருக்கும். மூத்த பெண் ஒரு வெள்ளாட்டைக் கயிற்றால் பிணைத்து இழுத்துக் கொண்டு வந்தாள். இரண்டு இளம் குட்டிகள் பின்னால் ஓடிவந்து கொண்டிருந்தன. இளையபெண் விறகுச் சுற்றிச் சுமையைத் தலையில் சுமந்தபடி வந்து கொண்டிருந்தாள்” (சர்க்கரை, ப. 11)

இங்கே பெண்பிள்ளை பிறந்தவுடன் கொல்லப்படுகிறாள்; அதிலிருந்து தப்பித்தால் தான் பிறந்த குடும்பத்திற்கு நடக்கத் தொடங்கியதிலிருந்து நடக்க முடியாமல் போகும் முதுமைக்காலம் வரை உழைத்துத் தேய்கிறாள். சிறுமியாக இருக்கும்போது, கூலிக்குப் போய்விடும் அம்மா பெற்ற குழந்தையை வளர்ப்பது; அம்மா வீட்டிற்கு வருவதற்கு முன்பு வீட்டைக் கூட்டுவது, இருக்கிற பாத்திரங்களைக் கழுவுவது; சோறு சமைப்பது. . . இப்படிப் பல வேலைகள்; கொஞ்சம் பெரிதானவுடன் அம்மா புறப்படும் காலைப் பொழுதிலேயே தானும் கிளம்பி இந்தக் “கெண்டி” பெற்ற இரண்டு பிள்ளைகள் போல ஆடு மேய்க்கப்போவது, விறகு பிறக்கப் போவது; மாடு மேய்க்க போவது; ‘களை’ எடுக்கப் போவது; புல்லறுக்கப் போவது; கரும்பு வெட்ட போவது; இப்படி வேலை, வேலை, வேலை, மாலையில் அம்மாவோடு வீட்டுக்குத்திரும்பியவுடன், சமையல் செய்வது; தண்ணீர் சும்ப்பது; வீட்டைக் கூட்டுவது; பாத்திரங்களைக் கழுவுவது இப்படித் தொடர்ந்து ஒரு பெண் பிள்ளை வேலை செய்ய வேண்டிய சூழலை அற்புதமாக விளக்கி உள்ளார். கு.சி. பாரதி; சரி! ஆண் பிள்ளை என்ன செய்கிறான்? கெண்டியின் மகன் ‘வீரன்’ ஐந்து வரைப் பள்ளிக்குப்போய்ப் படித்திருக்கிறான்; இப்பொழுது அதையும் நிறுத்திவிட்டு “சினிமா, சினிமா” என்று கொட்டகையே ‘கதி’ என்று அலைகிறான்; பொருளாதாரச் சூழலின் கடை கோடியில் வாழ்கிற ஒரு குடும்பத்தில் கூட “ஆண் குழந்தை சலுகை மிக்கவனாக விளங்குவதை இந்தக் காட்சிகள் மூலம் ஆசிரியர் சொல்லி விடுகிறார்;”

இதுபோலவே பண்ணையார் காட்டில் வேலை செய்துவிட்டு வரும் ‘கெண்டி’ வீட்டிற்கு வந்தவுடன் வீட்டு வேலைகளிலும் பம்பரம் போல் தொடர்ந்து இயங்கிக் கொண்டிருக்கிறாள். அந்த நேரத்தில் கணவன் “கடுவாயன்” என்ன செய்து கொண்டிருக்கிறான்? “கயிற்றுக் கட்டிலில் ‘விழுந்த கருவாயன் குறட்டைவிட்டுத் தூங்கிக் கொண்டிருக்கிறான்” அடுப்பு வேலை முடிந்து மனைவி “களியை”ப் போட்டவுடன் சாப்பிட்டுவிட்டு மீண்டும் தூங்குகிறான்! இப்படிப் பெண்ணானவள் உள்ளேயும் வெளியேயும் உழைத்துச் சாகிறாள்; ஆண், வெளியே வேலை செய்து விட்டு வந்து வீட்டில் ‘அதிகாரம்’ செலுத்துகிற ஒரு தளத்தை அனுபவிக்கிறான்; பெண் எல்லா இடத்திலும் இப்படிச் சுரண்டப்படுகிறாள்; ஒரு புள்ளி விவரம் இப்படிக் கூறுகிறது. மொத்த உழைப்புச் சக்தியில் ஏறத்தாழ 70% உழைப்பைப் பெண் வழங்குகிறாள்; உலகத்தில் அவள் பெயரில் உள்ள சொத்து 1% தானாம். 30% மட்டுமே உழைக்கும் ஆண், 99% சொத்தை வைத்து அனுபவிக்கிறான். இதைத்தான் ஆணாதிக்கச்

சமூகம் என்கிறோம். இந்த உண்மையை கு.சி.பா. அழகாகத் தன்நாவலில் பாத்திரங்கள் மூலம் சித்தரித்து விடுகிறார். உழைக்கும் வாக்கத்துப் பெண்ணின் ஓயாத உழைப்பையும் ஆசிரியர் பலவாறு சித்தரிக்கின்றார்.

அவளுக்கோ எத்தனையோ வேலைகள். வண்டிக்குக் கரும்புப் பாரம் ஏற்றிவிடுவது - கறவை மாட்டைப் பிடித்துக் கொண்டு மேய்த்தல் - மாலையில் வந்தவுடன் ஆட்டுரலில் பயிர் வகைகளை ஆட்டித் தாழியில் ஊற்றி மாட்டுக்குத் தண்ணீர் காட்டல் - பால் கறத்தல் - அதைக் காய்ச்சுதல் - தண்ணீர் எடுத்தல் இரவுச் சமையல் - உணவு பரிமாறல் - பாத்திரம் தேய்த்தல் சாப்பிட்டு விட்டுத்தலை சாய்தல் - ஒரு கோழித் தூக்கம் - முதல் கோழி கூவும் போதே எழுந்து தயிர் கடைதல் - சோளமோ கம்போ உரலில் இடித்துக் களி கிண்டுதல் - ஆனங்காய்ச்சி முடித்தல் - தூக்குப் போணியில் காலை ஆகாரத்தை எடுத்துக் கொண்டு, விடிவதற்குமுன்பே கரும்பு வெட்டக் காட்டுக்குச் சென்று சேர்தல் - இப்படி இருக்கிறது பெண்களின் வேலை! (சர்க்கரை, ப. 234)

பெண்ணிய இயக்கங்களின் குறைகளுள் ஒரு பகுதி, கிராமத்துக் கூலிக்காரப் பெண் மக்களின் உரிமைபற்றி அதிகம் கண்டு கொள்ளாததாகும். இதைத்தான் “டோரிஸ் லெஸ்ஸிஸ்” என்ற பெண்ணியலார் கீழ்க்கண்டவாறு குறிப்பிடுகிறார் :

“... பெண்கள் இயக்கங்களால் ஒவ்வொரு நாட்டிலும் புறக்கணிக்கப்பட்ட மற்றொரு வகையினர் உழைக்கும் பெண்கள் வாக்கமாகும். அறுபதுகளில் வெடித்த இப் பெண்ணுரிமை இயக்கம், இந்த உழைக்கும் பெண்கள் வாழ்வில் ஒரு சிறு மாற்றத்தைக் கூட ஏற்படுத்தவில்லை... பெண்ணியலாளர்கள் தங்களுக்குக் கிடைத்த உயர்தரமான பெண்ணுரிமை சார்ந்த கருத்துக்களும் அதன் பயன்களும் இந்த உழைக்கும் பெண்களுக்குக் கிடைக்கும்படியாக ஏன் பார்த்துக் கொள்ளவில்லை? பொதுவாக நடுத்தர வாக்கத்தைச் சேர்ந்த நமக்கு, நிகழ்ச்சிகளை நமக்கு வாய்ப்பாக எப்படி அமைத்துக் கொள்வது என்பது மட்டும் தெளிவாகத் தெரிந்திருக்கிறது” (பெண்ணெனும் படைப்பு, ப. 141)

கு.சி. பாரதி அவர்களும் சோசலிச யதார்த்தப் பார்வையில் இப்படி உழைக்கும் பெண்களின் நிலையைச் சித்தரிப்பதன் மூலம் தமிழ்ச் சூழலிலும் பெண்ணியலார் நடுவில் இத்தகைய வினாக்களை

எழுப்ப வேண்டிய நெருக்கடியைச் சுட்டிக்காட்டுகிறார் எனலாம்!

சோசலிசப் பெண்ணியல் வாதிகள், வர்க்கங்களுக்கிடையிலான இயங்கியல் உறவை ஆராய்கிற போக்கில், பாலியல் உறவையும் ஆராய்கின்றனர்; வர்க்கப்போராட்டம் முடிகிற குழலில், ஆண்/பெண் உறவும் பிரச்சனையும் தீர்ந்துவிடும் என்ற முறையில் வர்க்கப் பிரச்சனைக்கு முதன்மை தருகின்றனர். இந்த அடிப்படையில் பெண்ணை உழைக்கும் வர்க்கமாக வர்ணிக்கின்றனர்; அவளது “வீட்டு வேலைகளை” உழைப்புச் சக்தியாகக் கணக்கெடுக்க வேண்டும் என வலியுறுத்துகின்றனர்; குடும்பத்தின் வேலைப் பிரிவினையில் பெண்ணின் இடம் எத்தகையது? அவளது உழைப்புச் சக்தி எவ்வளவு இன்றியமையாதது என்பதை நோக்கிச் சிந்திக்கின்றனர்; சம வேலை வாய்ப்பு, சம ஊதியம் என்ற கோரிக்கைகளை முன் வைக்கின்றனர்; பெண்களை அரசியல் மயப்படுத்துவதிலும் தொழிற் சங்க நடவடிக்கைகளில் ஈடுபடுத்துவதிலும் கவனம்செலுத்துகின்றனர். (Paulina Palmer, Comtemporary Women's Fiction - Narrative Practice and Feminist theory - P. 169)

மேற்கூறிய முறையிலேயே கு.சி. பாரதியும் ‘சர்க்கரை’ நாவலில் தன் பெண் பாத்திரத்தைப் படைத்துள்ளார்; தொழிற்சங்கவாதியான கந்தசாமியின் ‘மனைவி’ லட்சுமி தொடக்கத்தில் கணவனின் தொழிற்சங்க நடவடிக்கையில் ஆர்வம் காட்டாதவளாகவும், வெறுப்பவளாகவும் இருந்து, பிறகு அவளும் தொழிற்சங்க நடவடிக்கையின் உன்னதத்தை - மகத்துவத்தை - புரிந்து கொண்டவளாகக் காட்டப்படுகிறாள் (ப. 299)

“அவள் ஒரு அன்பான மனைவியாகவும் பாசமுள்ள தாயாகவும் மட்டுமே இருக்கப் பழகியவள்; கற்றுக் கொடுக்கப்பட்டவள். குடும்பத்திற்கான தன்னலமற்றதியாகத்தைத்தான் அவள் அறிந்தது. சமூகத்தின் ஒட்டு மொத்த நல்வாழ்விற்கான தியாகத்தை அவள் கற்றாள் இல்லை. கற்றுக் கொடுக்க முயற்சித்தாரும் இல்லை. இது அவளின் குற்றமாக எப்படி இருக்கமுடியும்?” (சர்க்கரை - ப. 166) இப்படி, பொதுவாழ்வில் ஈடு படும் ஒவ்வொரு புரட்சியாளனுக்கும் ஏற்படும் ‘குடும்பத் தடங்கலை’ எப்படி வெல்வது என்று கோடிட்டுக் காட்டுகிறார். கு.சி. பாரதி; தன் செயல்பாட்டின் மகத்தான நோக்கத்தைப் பற்றித் தன் மனைவிக்குப் புரிய வைக்கும் முயற்சியை ஒவ்வொரு புரட்சியாளனும் எடுத்துவிட்டால், மனைவியும் கூடவே ஒத்துழைப்பாள் என்கிறார்; இவ்வாறு சோசலிசப் பெண்ணியல் பார்வைக்கு ஏற்பப் பெண்ணை அரசியல் மயப்படுத்துவதை

முதன்மைப் படுத்திப் பேசுகிறார் - எனவே அடிப்படையில் கு.சி.பா-வைச் "சோசலிசப் பெண்ணியல்வாதி" என அழைக்கலாம்.

இவ்வாறு தொழிற்சங்க நடவடிக்கைகளில் பெண்களை ஈடுபடுத்திவிட்டால், அவங்களுக்குள்ளேயிருந்து வரும் துணிச்சலையும் போராட்ட உணர்வையும் யாராலும் தடுத்து நிறுத்திவிட முடியாது என்பதையும் ஒரு பெண் பாத்திரத்தின் ஆவேசமான பேச்சு மூலம் பதிவு செய்கிறார்.

"நீ ஒரு மனுசனா! காலையிலிருந்து அந்தப் பய துடியாத்துடிச்சுக்கிட்டு இந்த ஒரு சாணு வலுத்துக்காவ இப்படி மயங்கி உழுவற வரையிலும் வேலை செய்றா. கொஞ்சங்கூட மன சௌக்கம் இல்லாம தூக்கிப் போட்டுட்டு வேலையப் பாருன்னு சொல்றயே நீயும் சிள்ளை குட்டிகளுக்குத் தகப்பந்தானே" (சர்க்கரை ப. 31)

இப்படிக் கு.சி.பா அவர்கள், பெண்களுக்கான பிரச்சனையைத் தனியாகப் பார்க்காமல், வாக்கப் பின்னணியில் பார்த்து அதற்கேற்ப, தன் சிந்தனைகளைச் செலுத்துபவராக விளங்குகிறார்; பெண்களுக்கான பிரச்சனை என்பது தனியானது அல்ல; அதுவும் மனிதப் பிரச்சனைதான்; இந்த மனிதப் பிரச்சனை வாக்க வேறுபாடுகளுக்குள் இருந்து முளைக்கிறது; எனவே ஆணும் பெண்ணும் அதை நோக்கித் தங்கள் இயங்குமுறையை அமைத்துக் கொள்ளவேண்டும் என்று அவாவுகிற ஒரு சோசலிஸ்டாக கு.சி.பா. பல இடங்களில் வெளிப்படுகிறார் (பக். 307-308).

ஆண்-பெண் உறவில் உள்ள முக்கியமான பிரச்சனை ஒடுக்கப்படும் பாலியல் ஆகும். சர்வாதிகாரம், இராணுவ ஆட்சி என்று அதிகாரம் பேய் பிடித்து ஆடும் போதெல்லாம் சமூகத்தில் மிகக் கடுமையான பாலியல் ஒடுக்குமுறையும் கூடவே நிகழ்ந்திருக்கிறது. அந்த அளவிற்கு அதிகார வெறிக்கும் பாலியல் ஒடுக்குமுறைக்கும் ஒரு தொடர்பு இருப்பதை மானுடவியலார் கண்டு கூறியுள்ளனர்; மானுட சரித்திரத்தை இரண்டாகப் பிளந்து எழுதலாம்; ஒருவன் ஒருத்தி என்று பாலியல் ஒடுக்குமுறை ஏற்பட்ட காலத்திற்கு முந்திய சரித்திரம், அதற்குப் பிந்திய சரித்திரம் என்று இரண்டாக வகுக்கலாம்; பாலியல் ஒடுக்கப்பட்ட இந்த இரண்டாவது பகுதியில்தான் மனிதநாகரீகம் செழித்து வளர்ந்துள்ளது; மனித நாகரீகம் முழுவதற்கும் இந்தப் பாலியல் ஒடுக்குமுறைதான் ஆதாரமாக இருந்துள்ளது எனக் கருதுகிறார் செக்மண்ட் பிராய்டு; ஆனால் அவரை ஆராய்ந்த, அவரது வழித்தோன்றல் ரீச் என்பவர், மனித உயிர்

சீரழிந்து சின்னாபின்னமாவதற்கு இந்தப் பாலியல் ஒடுக்குமுறையே காரணம் என வலியுறுத்திப் பேசுகிறார்; மேலும் அவர் “பாலியல் உணர்வை அமுக்க அமுக்க மற்றொரு பகுதியில் அது சாதனையாக வெளிப்படுகிறது. எனவே பாலியல் எந்த வழியிலும் ஓர் இயங்கு சக்தியாகத் தன்னைக் காப்பாற்றிக் கொள்கிறது” என்கிறார். (பெண்ணெனும் படைப்பு (மொ.பு) ப. 60)

‘சர்க்கரை’ - நாவலிலும் ஒடுக்கப்பட்ட இந்தப் பாலியலின் தன்மைகள் விரிவாகப் பேசப்படுகின்றன; இந்தப் பாலியல் ஒடுக்குமுறையிலும் ஆண் சலுகை மிக்கவனாக இருப்பதைச் சிங்கக் கவுண்டரை அறிமுகப் படுத்தும்போது “கொஞ்ச காலம் இளமை விளையாட்டுகளில் ஈடுபட்டிருந்தார். பெரும்பாலும் பட்டணத் திலேயே இருப்பார். இளம் மனைவி ஒருத்தி இருப்பதாகவே அவருக்கு நினைவிருந்தது இல்லை” (ப. 44) என்று எழுதுவதன் மூலம் வெளிப்படுத்திவிடுகிறார்.

இந்தக் காலத்தில்தான் இளம் மனைவிக்கு ஒரு பையனும் பெண்ணும் பிறக்கிறார்கள்; அதுவும் குடும்பத்தின் முகச்சாயல் எதுவும் இல்லாமல்; ஒடுக்கப்பட்ட பாலியல் தன்னை எப்படியும் வெளிப்படுத்திக் கொள்ளும்; ஆனால் ஆணாதிக்க அதிகாரம் சும்மாவிடுமா? யாரென்று கண்டுபிடிக்கிறார்கள்.

சமையல்காரனான “ஆண்டிப்பண்டாரம்தான்” அவன். காதும் காதும் வைத்தாற்போல் அவனைக் கொண்டு கொல்லையில் புதைத்துவிடுகிறார்கள். ஆனால் அந்தப் பெரிய ஜமீன்தாரின் பிள்ளைகளாகப் பண்டாரத்திற்குப் பிறந்த பிள்ளைகள் ஏற்றுக் கொள்ளப்படுகிறார்கள். காரணம் இதுதான்; குடும்பப் பெரியவர் சொல்லுகிறார்:

“குடும்பத்துக்குள்ளே சில கண்டுங் காணாத தப்புக்கள் நடக்கலாம்; அதையெல்லாம் பெரிசு படுத்திக்காமே குடும்பத்தே அணைத்துச் செல்லணும். நம்ம மாதிரி பெரிய குடும்பங்களே இதெல்லாம் தவிர்க்க முடியாதது. அதை வீதிக்குக் கொண்டு வரமுடியாது; அது நம்ம அந்தஸ்தையே குலைச்சிடும்” (ப. 45)

இப்படி மனித உறவு, போலி உறவுகளாகப் போகும் கொடுமையை அழகாகச் சித்தரிக்கிறார் கு.சி.பா. பெண்ணை ஆணாதிக்கச்சமூகம் ‘ஒடுக்கியதன்’ மூலம் இத்தகைய “போலிப் பிழைப்புதான்” இங்கே எங்கெங்கும் அரங்கேறிக் கொண்டிருக்கிறது என்பதைத் தொடர்ந்து சித்தரிக்கிறார் - நாச்சியாரம்மா என்று பெயர் கொண்ட அதே பெண், மீண்டும், தன் கணவனோடு சேர்ந்து ஆலை

அமைக்க வரும் நாச்சியப்பக் கவுண்டரோடு கள்ளத் தொடர்பு கொள்ளுகிறாள். கணவன் முன்னால் அண்ணன் / தங்கை போல் பழகிக் கொண்டு அவர்கள் நடத்தும் பாலியல் லீலைகளை ஆசிரியர் நுட்பமாக எழுதிச் செல்லுகிறார்.

தன் வாழ்வில் இழந்த இன்பங்களை எல்லாம் ஒருசேர அவரிடம் பெறுபவள்போல் தன் உடல் புதைய, உருவம் குலைய அவரை ஆலங்கனித்து ஆக்ரோசம் பொங்கக் கூறினாள் “நீ ஒரு மிருகம்” (ப. 144)

இப்படிப் பாலியலின் ஒருக்குமுறை எப்படி வாழ்க்கையை அர்த்தமற்றதாக்கிவிடுகிறது என்பதை நாவல் அழகாகப் படம் பிடிக்கிறது; எந்தச் சூழலிலும் அதிகாரப் பயிற்சி மையமான குடும்பத்தின் கௌரவம் கலைக்கப்பட்டுவிடக் கூடாது, என்ற அதிகாரப் பார்வையினால் வாழ்க்கைப் போலித்தனமாவதையும், பின்னால் குற்ற உணர்வினால் குமைந்து வாழ்வு வீணாகப் போவதையும் ஆசிரியர் சுட்டிக்காட்டுகிறார் “பழிபாவச் செயல்” என்றும், “தன்னைத்தானே மாய்த்துக் கொள்ளலாமா” என்றும், “தன்னைப் பாவி” என்றும், “எவ்வளவு வெட்ககரமான இழிவான செயல்” என்றும் (ப.178) அவள் துடிப்பதைக் காட்டுகிறார்; கு.சி.பாவின் இந்தப் படைப்பில் ஆணாதிக்கச் சமூகத்தின் பாலியல் ஒருக்குமுறை அமைப்பினால் வீணாகிப் போகும் வாழ்க்கையை வாசகன் கண்டு கொள்ளமுடிகிறது என்பது உண்மை; ஆனால் கதைசொல்லியான கு.சி.பா-வுக்கு இத்தகையப் பெண்ணியல் பார்வை இதைப் படைக்கும்போது இருந்திருக்குமா என்பது சந்தேகம்! அவர் உடைமை வர்க்கத்தில் எத்தகைய ஒழுங்கீனம் நிகழ்கிறது என்கிற தன் வர்க்கப் பார்வையை வெளிக் கொணர்வதற்காகவே இத்தகைய காட்சிகளை வர்ணிக்கிறார் என்றுதான் சொல்லவேண்டும்; ஆனால் எந்த ஒரு படைப்பும் எக்காலத்திலும் ஒற்றைப் பொருள்மேலேயே நின்று கொண்டிருப்ப தில்லை. வாசகனின் அறிவுத்தளத்திற்கு ஏற்பக், காலத் தேவைக்கு ஏற்ப அந்தப் பிரதிக்கும் பல்வேறு அர்த்தங்களும் பரிமாணங்களும் வந்து சேர்கின்றன. அந்த அடிப்படையில் கு.சி.பா-வின் படைப்பும் பெண்ணியல் சிந்தனைகளை உட்கொண்டு இயங்குகிறது எனப் பொருள் கொள்வதற்கு மேற்கண்ட இடங்கள் துணை செய்கின்றன; பெண்ணியலார் பாலியல் உறவில் எந்த வகையான அரசியலும் ஒருக்குமுறையும் இருக்கலாகாது; அது இயல்பாக, இயற்கையாக அமைந்தால்தான் மனித வாழ்வும் இயற்கையாக அமையும்; அந்தத் தனிப்பட்ட உறவில் அதிகார அரசியல் நுழையும்போது, வாழ்க்கை

வீணாகிவிடுகிறது; போலியாகி விடுகிறது என்பர். நாச்சியாரம்மா வாழ்க்கை அப்படித்தான் ஆகிவிட்டது. மேலும் குற்ற உணர்வினால் குமைவது கூடப் பெண்தான்; அதிகார அரசியலில் தவறு எனக் கருதப்படும் அதே தப்பைச் செய்கிற ஆண், அத்தகைய ஒரு குற்ற உணர்வை அடையவில்லை என்று படைப்பதன் மூலமாகவும் ஆணாதிக்கச் சமூகத்தின் 'மனோபாவத்தை' ஆசிரியர் படைப்பாக்கி விடுகிறார் எனலாம்.

ஓர் ஆணாதிக்கச் சமூகத்தில் பெண்களைப் போகப் பொருளாகப் பயன்படுத்தும் கொடுமையையும், போகப் பொருளாக விற்று அதன் மூலம் சமூகத்தில் உயர்ந்த இடத்தை அடையும் தன்மையையும் (ப. 52) ஆசிரியர் எடுத்துக்காட்டத் தவறவில்லை. அதுபோலவே ஆண்-பெண் உறவிற்கு 'அன்புதான்' அடிப்படை. வரதட்சணையோ, சாதியோ அல்ல என்பதையும் வீரன்+கண்ணம்மா காதல் மூலம் எடுத்துக்காட்டி விடுகிறார்! (ப. 147+148).

மேலும் உழைக்கும் மக்களிடையே பெண்களைப் பற்றிய 'ஆணாதிக்க மனோபாவம்' எவ்வாறு வெளிப்படுகிறது என்பதையும் சில காட்சிகளின் மூலம் சித்தரித்து விடுகிறார்.

“நேத்து சினிமாக் கொட்டாய்ப் பக்கம்
பொட்டக் கழுதையெ கடுவங் கழுதெ
சோடை புடிச்சிக்கிட்டுப் போறாப்பலெ
ஒருத்தி பின்னாடி போயிட்டிருந்தியே
படிஞ்சதா “

என்று ஒருவன் பேசுகிறான்; மற்றொருவன்

“உரியில் இருக்கிற ரகசியம் பூனைக்குத்தா
தெரியும்பாங்க. அதுபோல ஊர் சுத்தர
பொட்டைகளோட ஜாதகம் உங்கிட்டதா
இருக்குதும்பாங்க...”

என்று பேசுகிறான் - இத்தகைய பேச்சுக்கள் எல்லாம் ஆண்களின் மனோபாவத்தைப் பதிவு செய்கின்றன.

சமூக வாழ்வில் பெண்களை அடிமைப்படுத்துகிற மாபெரும் சக்தி யாக அன்றிலிருந்து இன்றுவரை விளங்குவது மதமாகும்; பெண்களை எளிதாகப் பக்திப் பெருக்கில் மூழ்கடித்துவிட முடிகிறது; ஆணாதிக்கச் சமூகம் இதை மிகச் செம்மையாகப் பயன்படுத்திக் கொண்டு வருகிறது என்பதையும் நாவலில் பதிவு செய்துள்ளார். (ப. 213) ப. 167).

இப்படிப் பெண்ணியல் சிந்தனைகளைப் சோசலிசப் பெண்ணியம் என்ற அடிப்படையில் கு.சி.பா. அணுகியுள்ளார் இந்த நாவலில் எனக் கூறுவதற்கு வாய்ப்பு இருக்கிறது; அதே நேரத்தில் 'பெண்கள்' பற்றிய ஆணாதிக்கச் சமூகம் புனைந்துள்ள பல கருத்தாக்கங்களில் இருந்து கு.சி.பா என்ற கதை சொல்லியும் விடுபடவில்லை என்று கருதுவதற்கும் நாவலில் பல இடங்கள் இருக்கின்றன.

“ என்று பெண்மைக்கே யுரிய மென்மையோடும், மிகுந்த ஜாக்கிரதை உணர்வோடும் கேட்டாள்” என்றும்,- ப . 67

“தாய்க்கே உண்டான பாசத்துடனும் தாய்மைக்கே உரிய பொறுமையுடனும். . .” என்றும் (ப. 19)

“தாய்மை பூண்ட பெண்களின் மனம் சுரங்கம் போன்ற இருளும், சூரியன் போன்ற ஒளியும் மாறிமாறித் தன்னகத்தே கொண்டிருக்கும். . .” (ப.140) என்றும்,

“பெண்மைக்கே இயல்பாயுள்ள இரக்கதோசத்தாலும், இளகிய மனத்தாலும் பரிவுக் குணத்தாலும்”. (ப. 180) என்றும்

பெண்களுக்கே யுரிய திடீர்ப் பலவீன உணர்வோடு (ப. 181)

என்றும் பெண்ணுக்குக் 'கதைச்சொல்லி' கற்பிக்கும் குணங்கள், கதை சொல்லிக்குள் இருக்கும் ஆணாதிக்கச் சமூகம் கட்டிவிட்டுள்ள மனோபாவத்தைத்தான் புலப்படுத்துகின்றன: இன்றைய உளவியல் சார்ந்த பெண்ணியலார் இத்தகைய குணம் கற்பிக்கும் ஆணாதிக்க அரசியலின் தன்மையைத் தோலுரித்துக் காட்டியுள்ளனர் - ஆணாக இருக்கும் 'கதை சொல்லியும்' இந்தச் சிக்கலுக்குள் சிக்கிக் கொண்டார் என்றே தோன்றுகிறது. ஆனாலும் ஒரு சோசலிச யதார்த்தப் பார்வையில் புனையப்பட்ட ஒரு பிரதியில் இந்த அளவிற்குப் பெண்ணியல் சிந்தனைகளையும் கொண்டு வந்த ஆசிரியரைப் பாராட்ட வேண்டும். எனவே

“மனிதன் வாழ்வுக்கான உண்மையைத் தேட வேண்டும். பாரம்பரியம் விட்டுச் சென்றுள்ள அறியாமை சூழ்ந்த அடிமைத்தன எண்ணங்களில் மூழ்கிவிடக் கூடாது. ஒரு வாய்க்கஞ்சிக்காக, காலை நீட்டி உறங்கும் துண்டு நிலத்துக்காக, உயிர் வாழும் உரிமைக்காக மனிதன் சதா போராட வேண்டியதிருக்கிறது. இதைக்கூட மறுக்கும் சக்திகளைப் புரிந்து கொள்ளாவிட்டால் நம்மை மனிதர்கள் என்று எப்படித் தான் கூறிக் கொள்வது? தன் வாழ்க்கையையும் வாழும்

உரிமையையும் பறிக்க யார் ஈடுபட்டாலும் அவர்களை வீரத்துடன் எதிர்த்துப் போராடுவதுதான் தீர்மானம். அப்படி இல்லாதவன் சாக்கடைநீரில் படுத்து இன்பங்காணும் பன்றிக்குச் சமமானவன். அப்படிப் பட்டவனின் மனித ஆத்மா அழிவதோடு அவன் சந்ததியும் தாழ்ந்து தரமிழந்து அழிந்துவிடும்” (ப.281-282)

என்று சுரண்டப்படும் தொழிலாளர்களுக்காகச் சொல்லப்படும் செய்தி, அவர்களைவிட அதிகமாகச் சுரண்டப்படும் பெண்களுக்குமான செய்தியாகவும் கொள்ளலாம்! கு.சி.பா. பெண்ணியல் நோக்கில் ஒரு நாவலை எழுதவேண்டும். அவர் அத்தகைய அனுபவமும் சிந்தனை ஓட்டமும் கொண்டவர்தான் என்ற நம்பிக்கையைச் சர்க்கரை நாவல் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறது

பயன்பட்ட நூல்கள்

1. கு. சின்னப்பாரதி 'சர்க்கரை' சிவகங்கை, அன்னம் வெளியீடு, 1991.
2. டாக்டர். க. பஞ்சாங்கம் (மொ.பு), 'பெண்ணெனும் படைப்பு' புதுச்சேரி, செல்வன் பதிப்பகம், 1994.
3. Paulina Palmer, 'Contemporary WOMen's fiction - Narrative practice and feminist theory' New York, Harvest wheatsheaf, 1989).

பிரபஞ்சனும் பெண் விடுதலையும்

‘தாய் தந்தை பிள்ளைகள் உறவும், கணவன் மனைவி உறவும் சகோதரத்துவ உறவும் ஆண்டுபெண் உறவும் மனித உறவுகள் அனைத்துமே வன்முறையிலானதோ என்கிற ஐயம் எனக்கு எழுந்துள்ளது’

- (பிரபஞ்சன், மகாநதி முன்னுரை, ப.4)

ஏறத்தாழ ஒரு நூற்றாண்டு காலமாகக் கவிஞர்களும் சீர்திருத்தச் செம்மல்களும், நாடகத் திரைப்படக் கலைஞர்களும், அரசியல்வாதிகளும், கல்வி மான்களும் தொடர்ந்து நடத்திய முயற்சிகளின் விளைவாக, இன்றைக்குக் குறைந்தது நடுத்தர வர்க்கத்துப் பெண்களின் வாழ்நிலையிலாவது பெரிய மாற்றங்கள் ஏற்பட்டுக் கொண்டிருக்கின்றன; இந்தத் தமிழ்ச் சமூகத்தின் ‘கதை சொல்லி’ என்ற முறையில் பிரபஞ்சனும் இந்த ‘மாற்றங்களைத் தன்னுடைய படைப்புகளில் பல கோணங்களில் பதிவு செய்துள்ளார். பாதிக்கப்பட்டவர்களின் சார்பாக நிற்பதே நல்ல கலைஞர்களின் வாழ்வாக இருக்கிறது என்ற வரலாற்று உண்மைக்கு ஏற்பப் பிரபஞ்சனும் பெண்களின் சார்பாக உரத்த சிந்தனைக்குரலில் வெளிப்படுகிறார்.

முதலில் பிரபஞ்சன் பெண்ணின் பிரச்சனை என ஒன்று தனியாக இருக்கிறது என்பதை மறுக்கிறார். அவர் கூறுகிறார்.

“பெண்கள் பிரச்சனை, பெண்கள் பிரச்சனை என்ற வார்த்தைகளைக் கேட்கும் போதெல்லாம் என் மனம் சஞ்சலிக்கிறது. காரணம், பெண்கள் பிரச்சனை என்பதாக ஒன்று இல்லை. அதுமானுடப் பிரச்சனை, ஆண்களும் பெண்களுமான மண்ணுலக வாசிகள், தாங்கள் வாழ நேர்ந்தபோது எதிர்கொண்ட பிரச்சனைகளே அவை. பிரச்சனைகளுக்குப் பால் பேதம் உண்டா என்ன?”

(சந்தியா, முன்னுரையில்)

எனவேதான் பெண், ஆணை எதிரியாக நிறுத்த வேண்டும் என்றோ அல்லது ஆண்கள் போல ஆக வேண்டும் என்றோ பிரச்சனையை மிக எளிமைப்படுத்தி அரசியலாக்கிவிடவில்லை பிரபஞ்சன். “கனவு மெய்ப்படவேண்டும்” என்ற நாவலில் வரும் ஒரு பாத்திரம் இப்படிப் பேசுகிறது:

“தங்களை அடக்கி ஆண்டு கொண்டிருக்கும் பெண் விரோத ஆண்களை எதிர்க்க, உடனடியாக அவர்கள் செய்யும் முதல் காரியம், ஆண்களைப் போலவே கிராப் வைத்துக் கொள்வது, சட்டையும் அழுக்கு ஜீன்சும் அணிந்து கொண்டு, அதிர்ச்சி ஊட்ட என்றே அடிக்கடி சிகரெட் பிடிப்பது, நாலு வார்த்தைக்கு ஒருமுறை ‘பக்’ என்பது போன்ற கொச்சை வார்த்தைகளைப் பயன்படுத்துவது போன்ற காரியங்களாலேயே ‘பெண் விடுதலை யை’ ஸ்தாபித்து விடலாம் என்று கற்பனை செய்து கொண்டிருந்தார்கள்.”

(கனவு மெய்ப்படவேண்டும், ப. 195)

இவ்வாறு ஒரு கலைஞனுக்கே உரிய நிதானமான் பக்குவப்பட்ட புரிதலோடு, ஆணாதிக்கச் சமூகக் கட்டுமானத்தில் பாதிப்புற்றுக் கிடக்கும் பெண்களின் வாழ்நிலையைப் பிரபஞ்சன் அணுகுவதால், அவருடைய எழுத்தில் பெண்ணியப் சித்தாந்தங்கள், வெறுமனே சிந்தாந்தங்களாக வெளியே நிற்காமல், மனித வாழ்வோடும் உணர்வுப் பெருக்கோடும் கலந்து கரைந்து விடுகின்றன. அதுவும் ஆணாக இருப்பதால் - ஆணாதிக்கச் சமூகத்தில், ஆணாதிக்க மொழியில் தனக்குள்ளே ‘சுதந்திரத்தை’ அற்புதமாகப் பயன்படுத்த வாய்ப்பு இருப்பதால் - ரத்தமும் சதையுமாகத் துடிதுடிக்கிற பெண்களைப் பெண் எழுத்தாளர்களை விட மேலான முறையில் படைக்க முடிந்திருக்கிறது; பெண்களைப் பற்றிப் பெண்கள்தான் எழுதவேண்டும் என்ற வாதத்தில் ஒருசிக்கல் உள்ளது; அதாவது, பெண் எவ்வளவுதான் “உண்மையை” உணர்ந்தாலும், அதை வெளியிடக் கூடிய சுதந்திரமான தளம் அவள் முன்னால் இல்லை; எனவே அவள் எந்த உயிர்க்கும் உரிய தற்காப்புப் பண்பினால், மனம்நோவ உணர்ந்த அனைத்தையும் வெளிப்படுத்த முடிவதில்லை; மொள. சித்திரலேகா இதை இவ்வாறு வெளிப்படுத்துகிறார்.

“பெண் பாத்திரச் சித்தரிப்பில் பெண்கள் கோழைகளாகி விடுகின்றனர். திருமணம் ஆகாத பெண்கள், வரதட்சணையை எதிர்த்தும், கலப்பு மணத்தை ஆதரித்தும் ஆணாதிக்கப் போக்குகளை எதிர்க்கும்

துணிவும் இருக்க வேண்டிய அவசியத்தை வலியுறுத்தியும் எழுதினால் தங்களுடைய திருமண வாய்ப்புகள் பாழாகி விடுமோ” என்று அஞ்சுகிறார்கள் போலும். . . பெண் எழுத்தாளர்களுடைய உண்மையான உணர்வுகளும் எண்ணங்களும் முழுமையாக அவர்கள் எழுத்துக்களில் வெளிவருவதில்லை”

(பெண்களும் தொடர்பு ஊடகங்களும் (தொ) பக்14-15)

இப்படி அன்றாடத் தேவைகளில் இருந்து ஆத்மார்த்த ஈடுபாடு வரை அனைத்தையும் ஒரு ஆணின் அதிகார எல்லைக்குள்ளேயே அடையமுடியும் என்ற நிர்ப்பந்த வாழ்க்கை, ஆண் எழுத்தாளர்களுக்கு இல்லாததால் பிரபஞ்சன் பெண் விடுதலை நோக்கிய சிந்தனைகளில் பலவற்றைச் சாதிக்க முடிந்திருக்கிறது.

ஆண்-பெண் உறவில் ஆணின் மேலாண்மையைக் கட்டுவதற்கு ஆணின் நடைமுறைத் தந்திரங்களுள் ஒன்றாக இருந்தது, பெண்ணைப் பேசவிடாமல் செய்வதும், அவளது மொழியைப் பிடுங்கிக் கொள்வதும் ஆகும். காதல் உலகில் ஊறிவரும் உணர்ச்சி வெள்ளத்தை ஆண்தான் மொழிவழிப் பேசலாம்; பெண் மொழியாடக் கூடாது என்று தொல்காப்பியரே தடை போடுகிறார். (தொல்.கள.நூ.116) மேலும் “பெண்ணுக்கு அழகு எதிர் பேசாதிருத்தல்”, “ஊமையான மனைவி அடிபடுவதே இல்லை” முதலிய பழமொழிகளில் ஒலிப்பதும் இதுதான்! இப்படி ஆண்டாண்டு காலமாகப் பெண்ணுக்கான ‘மொழி’ ஒடுக்கப்பட்டு வருகிற தமிழ்ச்சூழலைப் புரிந்து கொண்ட பிரபஞ்சன், தனது நாவல்களில் வரும் பெண் கதை மாந்தர்களை ஒங்கி, உரத்தகுரலில் வாய்வலிக்கப் பேசவிடுகிறார். பிரபஞ்சனின் படைப்புலகில் வேகமாகச் சஞ்சரிக்கிற ஒரு வாசகன் கூட, பிரபஞ்சனின் இந்தத்தன்மையை எளிதில்புரிந்து கொள்ளலாம்; தனக்கான ஆடையைத் தேர்ந்தெடுப்பதில் கூடக் குறுக்கிடும் காதலனை நோக்கிப் பிரபஞ்சனின் ‘சந்தியா’ இப்படிப் பேசுகிறாள்.

‘எனக்குப் பிடிக்கிறது. கட்டிக்கொள்ளப் போகிறவள் நான். .. உன் ரசனைக்கேற்ப செய்யவேண்டும் என எதிர்பார்க்காதே. உன்னைத் திருப்திப்படுத்த நான் உன் தாசி இல்லை; உன் சினேகிதி’

(சந்தியா. பக் 37-58)

இதுபோலவே,

தமிழ்த் தேசிய ஆவணச் சுவடிகள்

“பெண்கள் இன்னும் நூறு ஆண்டுகளுக்கு அடிக்கும் கணவனைத் திருப்பி அடிக்கலாம். . . தாங்க முடியாதநிலை வந்தால் அவனை விட்டு வெளியேறுங்கள். தைரியமாகக் கூண்டில் ஏறி, இந்தப் பேடி அடித்துத் துன்புறுத்துகிறான் என்று நீதிபதியிடம் சொல்லுங்கள்”

(கனவு மெய்ப்படவேண்டும். ப. 149)

என்று ‘ஜெய்சி’ என்ற பாத்திரம் பேசுகிறது

என்ன இந்தப் பெண் ஜென்மம்; நினைத்ததை வாய்விட்டுச் சொல்ல முடியாத ஜென்மம்; எதைச் செய்ய வேண்டும்; எதை நினைக்க வேண்டும் என்றெல்லாம் கூட ஆண்களால் தீர்மானித்துவிடப்பட்ட ஜென்மம்

(ஆண்களும் பெண்களும், ப. 78)

என்று ‘அம்மாச்சி’ புலம்புகிறாள்.

“கல்யாணத்துக்கும் குழந்தைக்கும் என்ன தொடர்பு? அதுக்கு ஒரு ஆணும்பெண்ணும்தான் அவசியம். மத்தச்சடங்குகள் எல்லாம் அநாவசியம்”

(காதலெனும் ஏணியிலே, ப.76)

என்று “ரேகா” புரட்சியாய் வெடிக்கிறாள்.

என் வாழ்க்கையை நான் அமைத்துக் கொள்வதை யார் தடுக்க முடியும்? பிள்ளைகள் பெற்றோர்கள் வழியாக உலகத்துக்கு வர வேண்டியிருக்கிறது. அது இயற்கை விதி. அதனாலேயே பெற்றோர்க்குக் குழந்தைகள் காலம் முழுக்கக் கட்டுப்பட்டிருக்க வேண்டும் என்று எதிர்பார்ப்பது தவறு”

(நாளை ஒரு பூ மலரும், ப.55)

என்று பூரணி பொரிந்து தள்ளுகிறாள்.

இப்படி அமுக்கப்பட்ட பெண் இதயங்களில் இருந்து வரும் “சுவாசிக்கும் வார்த்தைகளைப்” பிரபஞ்சன் படைப்பதன் மூலம், பெண்ணின் மேல் சுமத்தப்பட்டுள்ள அத்தனைப் பாரங்களையும் தாக்கிச் சிதறடிக்கிறார். ஜெயகாந்தனைப் போலவே, கதைப் பாத்திரங்களின் குரலாகப் பிரபஞ்சன் குரல்தான் ஒங்கி ஒலிக்கிறது என்றாலும், அது வேண்டுமென்றே ஆணுக்கான சுதந்திரத்தைப்

பெண் விடுதலைக்குப் பயன்படுத்துவது என்ற நோக்கில் செய்யப்பட்டுள்ளது என்பதையும் உணரமுடிகிறது.

அடுத்து, பிரபஞ்சன் ஆண்-பெண் உறவில் அடிமைத்தனமும் அதிகார மனோபாவமும் உருவாவதற்குக் காரணமாக அமையும் “திருமணம்” என்கிற சட்டரீதியான ஒப்பந்தத்தை நோக்கித் தன் சிந்தனையைத்திருப்புகிறார் - ஏனென்றால் ஏங்கெல்ஸ் கூறுவது போல, ‘திருமணம் என்பது எல்லாவற்றையும் விட அதிமுக்கியமான சட்ட விவகாரம்; இரு நபர்களின் உடலையும் உள்ளத்தையும் ‘வாழ்க்கை பூராவுக்குமே’ அது முடித்துக் கொடுத்துவிடுகிறது. (ஏங்கெல்ஸ், குடும்பம், தனிச்சொத்து, அரசு ஆகியவற்றின் தோற்றம், ப. 127) எனவே பிரபஞ்சன் பெண், விடுதலை உணர்வோடு வாழ நினைத்தால் இந்தச் சட்ட விவகாரத்திற்குள்’ மாட்டிக் கொள்ளக் கூடாது எனக் கருதுகிறார்!

“இங்குக் கல்யாணம், ஆண்களால் போஷிக்கும் ஆஸ்ரமம் ஆகி இருக்கிறது. பெண், அதில் தாதி பாத்திரம் வகிக்கிறாள்.. எனவே திருமணம் அவளைக் கொன்றொழிக்கிறது”

(ஒரு சினைகத்தின் கதை, ப. 1-3)

மேலும் ஒருவனும் ஒருத்தியும் இயற்கை விதிப்படிச் சேர நினைப்பதற்குச் சட்டப் பொருத்தம் தேடியது ‘முட்டாள்தனம்’ என்கிறார். சேரும்போது சட்டத்தின் உதவியை நாடுவதால்தானே, மணவிலக்குத் தேடும்போது, பாதிக்கப்பட்ட பெண்ணின் கணவனை விடக் குரீரமாக இயங்கும் சட்டத்தின் முன்னால் போய்ச் சீரழிய வேண்டியதிருக்கிறது. திருமணத்தாலி இல்லாமல், ஒருவனும் ஒருத்தியும் வாழ முடியாதா? என்றெல்லாம்தன் கதை மாந்தர்கள் மூலம் (ஒரு சினைகத்தின் கதை) விவாதம் செய்கிற பிரபஞ்சன், ‘கனவு மெய்ப்பட வேண்டும்’ என்ற நாவலில் தாலிச் சடங்கு இல்லாமல் சேர்ந்து வாழும் ஒரு ஜோடியையும் (வசந்தி-பீட்டர்) படைத்துக் காட்டுகிறார்! அதுபோலவே விவாகரத்து செய்து கொள்ளுகிற கனகா (சந்தியா நாவலில்) போன்ற பாத்திரத்தையும் படைக்கிறார்; கனகா பேசுகிறாள் இப்படி :

“விவாகரத்துப் பின்னாலேதாண்டி நான் நிம்மதியா இருக்கேன். நான் மனுஷின்னு இப்பத்தாண்டி உணர்றேன். நான் புழுவில்லை. நான் எவனுக்கும் அடிமையில்லை, என் புருஷனுக்கும் கூட.. சிறையில் இருந்து விடுதலை ஆன மாதிரி இருக்குடி”

(சந்தியா ப. 152)

மேலும் திருமணம் மூலம் வந்தமைகிற கொடுமைகளை 'விலாவாரியாக' எடுத்துரைக்கிறார் பிரபஞ்சன். திருமணம் மூலம் வந்தமைகிற குடும்பத்தில், கணவன் மட்டுமல்ல எல்லோருமே 'பெண்ணுக்கு' எதிராகச் செயல்படுகிற மனோபாவத்தைப் பெற்றிருக்கிறார்கள். ஒருமுறை புதுச்சேரி வானொலிநிலையித்தில் இலக்கியச் சந்திப்பில் - பிரபஞ்சன் இப்படிச் கூறினார்.

“இங்கே ஒரு பெண்ணுக்கு ஒவ்வொரு குடும்பமும் ஒரு போலீஸ் ஸ்டேஷன்; ஐந்தை ஒரு போலீஸ்காரன், தாய் ஒரு போலீஸ்காரி, கணவன் ஒரு போலீஸ்காரன்; சகோதரர்கள் போலீஸ்காரர்கள்” - இதே கருத்தைத்தான் 'சரோஜா' பாத்திரம் மூலம் படைப்பாக்கிக் காட்டுகிறார் பிரபஞ்சன்:

“அம்மா ஆயிரம் கேள்வி கேட்பாள். அண்ணா காலை ஓடிச்சிடுவேன் என்பான்; அப்பா முகத்தைத் தூக்கி வச்சிகிட்டு ரெண்டு நாளைக்குப் பேசமாட்டார். ஆறு மணிக்கு நான் வீட்டில் இருக்கணும். ஏழு மணிக்குப் போனால்கூட, நான் ஏதோ விபச்சாரம் பண்ணிட்டு வந்ததா வீட்டில் நினைப்பாங்க, என்ன பண்ணறது; பெண்ணாப் பிறந்துட்டமே”

(சந்தியா, ப. 147-148)

இவ்வாறு பிரபஞ்சன் திருமணம், குடும்பம், பெற்றோர், கணவன் பற்றிய மரபார்ந்த கருத்தாக்களில் ஏற்படுத்த வேண்டிய மாற்றங்களைத்தன் படைப்பு மூலமாக வலியுறுத்துகிறார்.

பெண்கள் பொருளாதாரத்தில் ஆண்களைச் சார்ந்து வாழாத படிக்கு, வேலைக்குப்போய்ச் சம்பாதித்து வாழக் கற்றுக் கொண்டால் பெண் விடுதலைமிக விரைவில் சாத்தியமாகிவிடும் என்ற ஒரு கருத்தை இடதுசாரிகள் உட்படப் பலர் இந்த நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் முன் வைத்து இயங்கினார்; ஆனால் பொருளாதாரத்தில் தனித்துச் சம்பாதித்து வாழுகிற நடுத்தர வர்க்கப் பெண்கள் பெருகிவிட்ட இந்நூற்றாண்டின் இறுதியில் என்ன நிகழ்கிறது? பொருளாதார விடுதலை கூடப் பெண்ணுக்கான சமூகப் பண்பாட்டு விடுதலையைப் பெற்றுத்தந்துவிடவில்லை என்பதுதான் உலகம்முழுவதும் யதார்த்தமாக இருக்கிறது. தலைமைச் செயலகத்தில் பணியாற்றும் மனைவி, சந்தேகப்படும் கணவனால், அடித்து நொறுக்கப்படுகிறாள்; சேலை உரியப்பட்டு நிர்வாணமாகத் தெருவில் விரட்டப்படுகிறாள் (கனவு மெய்யப்பட வேண்டும்).

“... அஞ்ச மணியோடு உன் ஆபிஸ் முடிந்துவிடுகிறது தானே? அப்புறம் எவனோடு அங்கே குலாவுகிறாய்”

(கனவு மெய்ப்படவேண்டும் ப. 19)

என்று வார்த்தைகளால் அடிக்கப்படுகிறாள்; கனகா, தன் கணவன்மற்றொரு பெண்ணுடன் வாழ்வதற்காக மாதம் தவறாமல் ஒன்றாம் தேதியன்று, தன் சம்பளத்தை அவனிடம் கொடுத்துவிட்டுத் ‘தாலியைக்’ காப்பாற்றி ‘நல்ல’ பெண்மணி என்ற பேரை எடுத்துக் கொள்கிறாள். இப்படி வீட்டுக்குள்ளே என்றால், வெளியேயும், வேலைபார்க்கும் இடத்திலேயும் பெண்கள் பலவாறு வதைக்கப் படுகிறார்கள். இப்படிப் பெண் முன்னிலும் பல மடங்கு அதிகமாகவே அடிமையாகி இருக்கிறாள்; அண்டி வாழும்பிராணி என்பதில் இருந்து பெண் முற்றிலும் விடுபட வேண்டுமென்றால், பொருளாதாரத்தில் மட்டுமல்ல, பண்பாட்டுத் தளத்திலும் ஆண்/பெண் இருவரின் மனநிலையிலும் மாற்றங்கள் நிகழ்ந்தாக வேண்டும்; இந்த மாற்றங்களுக்காகத்தான் பிரபஞ்சனின் வார்த்தைகள் சிட்டுக் குருவிகளின் சிறகுகளாய்ப் பறந்து பறந்து பணி ஆற்றுகின்றன.

சாதியச் சமூகத்தின் சகிக்கமுடியாத அருவருக்கத்தக்க ஒரு தன்மை தீண்டாமை என்பதுபோல, ஆணாதிக்கச் சமூகத்தின் அசிங்கமான ஒரு பகுதி விபச்சாரத் தொழிலாம். ஆணாதிக்கம் ஒரு ‘கற்புக்கரசியை’ வடிவமைக்கப் பல விபச்சாரிகளைப் பெண்களிடையே உருவாக்கியது. பிரபஞ்சன் இந்தக் கொடுமையை உணர்ந்து ‘ஆண்களும் பெண்களும்’ என்ற புதினத்தில் ராயர், மிஷ்மா என்கிற விபச்சாரியைத்திருமணம்செய்து கொள்வதாகக் காட்டுகிறார். குடும்பப் பெண்களுக்குத் ‘தாலி’ ஒரு ‘தளை’ என்றால், விபச்சாரிகளுக்கு அதுதான் விடுதலை வழங்குவதாகிறது. இப்படி எந்த ஒரு கருத்தாக்கமும், எல்லா இடத்திலும் எல்லாக் காலத்திற்கும் பொருத்தமாக அமைகிற ஒன்றாக இருக்க இயலாது. எல்லாம் மாற்றத்திற்கு உரியவைதான். காலம், இடம் சார்ந்து இயங்குபவை தான் என்கிற தெளிவோடும் பெண்களின் பிரச்சனையைப் பிரபஞ்சன் அணுகியுள்ளார் எனலாம்.

‘காதல்’ பற்றிய புனைவுகளையும் பெண் விடுதலை என்ற கோணத்திலேயே அணுகி உள்ளார். மனிதன் ஓர் உறவுமுறைப் பிராணி. இந்த உறவுமுறைகள் அனைத்துமே அன்பினால், கருணையினால் அமையமுடியும்; ஆனால் அதிகாரத்துவ உறவு முறைகளாக விளங்குகின்ற இந்த ஆணாதிக்கச் சமூகத்தில் ‘காதல்’, பாசம், அன்பு, இரக்கம், தயவு, தாட்சண்யம், முதலிய மனித மேலாண்மைக் குணங்கள் அனைத்தும் வியாபாரப் பொருட்களாக

உருமாற்றம் பெற்றுச் சந்தைச் சரக்குகளாகச் சரிந்து கிடக்கின்றன; அல்லது அதிகார சக்திகள் தங்கள் அதிகாரத்தை நடத்திச் செல்லப் பயன்படும் கருத்தாயுதங்களாக இறுகிக் கிடக்கின்றன. எனவே 'காதல்' என்ற பேரில் பெண் தன்னை ஏமாறாமல் காப்பாற்றிக் கொள்ள வேண்டும் என்கிறார் பிரபஞ்சன்.

'காதல் என்பது முழுக்க முழுக்க நிறைய பேசிப்பரிமாறிக் கொள்ளக்கூடிய ஒரு விஷயம்; அது இங்குச் சாத்தியப்படவில்லை'

(சந்தியா 34)

என்கிறார். உண்மையில் தமிழ்ச் சமூகத்தில் மிகவும் கொச்சைப் படுத்தப்படும் ஒரு கருத்தாக்கம் உண்டென்றால் அது 'காதல்தான்' திரைப்படக்காரர்களான காசுக் கலாச்சார முதலாளிகள், இந்தக் காதலை வைத்துக் காசு பண்ணும் கொடுமைத் தமிழ்ச் சமூகப் பண்பாட்டுச் சீரழிவிற்கு ஓர் அடையாளம். விடுதலை கோரும் பெண்கள் இந்த ஒரு விஷயத்தில் வெகுஜன ஊடகங்களின் செல்வாக்கிற்கு எதிராகத் திரண்டே ஆக வேண்டும். பிரபஞ்சன் இதைச் சரியாக உள்வாங்கித் தன் படைப்புக்களில் அங்கங்கே விதைத்துள்ளார்.

ஆணாதிக்க மேலாண்மை, சமூகத்தில் நிலைபெறுவதற்குத் 'தாய்மை' பற்றிய ஆண்களின் புனைவுகள் பெரும்பங்கு ஆற்றியுள்ளன; பெண்ணைத் தாயாகப் பார்ப்பதே பல பண்பாடுகளின் செயல்பாடாக இருக்கிறது! குழந்தையை வயிற்றுக்குள் வளரவிட்டு, பெற்றெடுத்து, வளர்த்து, ஆளாக்கித் தருவதுதான் தனக்கான சுய வாழ்வு என்பது போன்ற மனோபாவங்களை ஆணாதிக்கம் அற்புதமாகப் புனைந்து, பெண்களை ஒரு குறிப்பிட்ட வட்டத்திற்குள் முடக்குவதில் வெற்றி பெற்றிருக்கிறது. இந்த வரலாற்றுண்மையையும் உள்வாங்கிக் கொண்டு பிரபஞ்சன் 'தாய்மை' பற்றிய மரபார்ந்த கருத்தாக்கங்களிலும் புதுமையைப் புகுத்துகிறார். 'தாய்மை' என்கிற உணர்ச்சியைக் கிளறிவிடும் புனைவுகளில் பெண்கள் எச்சரிக்கையாக இருக்க வேண்டும் (காதலெனும் ஏணியிலே) என்கிறார். புரட்சிகரப் பெண்ணியல் வாதிகள், இந்தத் 'தாய்மை' வலைக்குள் பெண் சிக்கிக் கொள்ளக்கூடாது என வாதிடுவர். "தனித்து வாழ்வதே" பெண் விடுதலைக்கான அடிப்படை என்பார். ஆனால் பிரபஞ்சன், இத்தகைய இடங்களில் மிதவாதப் போக்கையே மேற்கொள்வது போல் தெரிகிறது; 'சந்தோஷம் தனித்து வாழ்வதில் இல்லை' என்று சந்தியாவைப் பேச வைக்கிறார்.

இப்படிப் பல கோணங்களில் ஆண்-பெண் பிரச்சனையை அணுகுகிற பிரபஞ்சன் எதிர்காலச்சமூகம் எப்படி இருக்கும் என்று தனது எண்ணப் போக்கையும் பதிவு செய்துள்ளார்:

“எதிர்காலச் - சமூகம் குடும்பங்களை - குடும்பமெனும் தளைகளை முற்றாகத் தொலைத்துவிடும். ஆண்களும் பெண்களும் இயற்கை இன்பத்தில் உறைவர்; எனினும் குடும்பம் இராது; ஆண் இருப்பான்; கணவன் இருக்கமாட்டான்; பெண் இருப்பாள்; மனைவி இருக்க மாட்டாள்; தாலி இராது; விவாகமே இராது எனில், விவாகரத்தும் இராது; மனிதர் அறிவார்ந்த வாழ்க்கை நடத்தி இன்புறுவார்; இதுதான் நடைபெறப் போவது”

(கனவு மெய்ப்பட வேண்டும், முன்னுரையில்)

இவ்வாறு பெண் விடுதலை மூலம், மனித விடுதலை சாத்தியமாகப் பெண் என்ன செய்ய வேண்டும்? பிரபஞ்சனின் சேதுகுமார் என்ற பாத்திரம் ரேகாவைப் பார்த்து இப்படிப் பேசுகிறது:

யானையோட பலம் அதுக்குத் தெரியாது ரேகா! தெரிஞ்சா அது கடை கடையா போய்ப்பிச்சை எடுக்குமா? தன் காலடியில் பீடி இழுத்துக்கிட்டு வர்ற அந்த நோஞ்சான் பாகனுக்குக் கட்டுப்படுமா? . . . உங்கள் பலம் உங்களுக்குத் தெரியல

(காதலெனும் ஏணியிலே, ப. 63)

இந்தக் கூற்றைப் பெண்விடுதலைக்கும், ஓட்டுமொத்தமான மனித விடுதலைக்கும் பிரபஞ்சன் விடுக்கும் செய்தியாகக் கொள்ளலாம்!

டாக்டர். க. பஞ்சாங்கம்
பாண்டிச்சேரியில் உள்ள காஞ்சி
மாமுனிவர் உயர் கல்வி
மையத்தில் தமிழ்ப் பேராசிரியராக
பணியாற்றுகிறார். இவரது 'தமிழ்
இலக்கியத் திறனாய்வு வரலாறு'
குறிப்பிடத் தகுந்த நூல். கவிஞர்;
கதாசிரியாரும் கூட.

பெண்ணியம் பற்றி பல்வேறு
நூல்கள் தமிழில்
வெளிவந்திருக்கின்றன.
காவ்யாவும் இரு நூல்களை
வெளியிட்டுள்ளது. நண்பர்
பஞ்சவம் 'பெண் னெனும்
படைப்பு - சில மானுடவியல்
குறிப்புகள்' எனும் மொழி
பெயர்ப்பு நூலைச் செய்துள்ளார்.
இது இவரது பெண்ணியம் பற்றிய
கட்டுரை அடங்கிய நூல்.